

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН

ПЕТАТА ХАРМОНИЯ

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН ПЕТАТА ХАРМОНИЯ

Превод: Сашка Георгиева

chitanka.info

Лекар с диагноза рак на гърлото не иска да се справя с ужасите, които го очакват, дори и ако преживее лечението. Той решава да даде шанс на последен, нетрадиционен опит да намери лек. Една от неговите бивши пациентки го убеждава да се види с лечителя, който ѝ е помогнал да се пребори с левкемията.

Така умирацията Уил Бърли поема на дълго приключение, за да открие древна свръхестествена сила дълбоко в джунглата. Помага му загадъчната и красива Мая, която твърди, че знае как той може да впрегне тази енергия, но при едно условие — педантичният доктор първо трябва да отвори ума си. За живота, за невероятния свят, в който се намира, и за чиито чудеса е бил сляп досега, за самата Майка Земя. И за да направят това, трябва да поемат към мистичната Мезоамерика в търсене... на петата хармония. Прибавете и жена с мистериозно минало и склонност към кристали, чакри и магически камертони. Тогава нещата стават наистина вълнуващо странни.

Какво вълнуващо приключение! И историята е много трогателна. Наистина отвори третото ми око.

cafepress.com

Истинска ню ейдж фантастика!

fktiondb.com

Франсис Пол Уилсън е роден на 17 май 1947 г. в Джърси Сити, Ню Джърси, САЩ. Завършва Джорджтаунския университет с лекарска специалност. Започва да пише разкази още като студент, а след това и като практикуващ лекар предимно в научната фантастика и хорър жанра. Дебютният му роман е „Лечител“ (1976). В Щатите е известен с медицинските си трилъри, които жънат големи успехи. Някои от тях са издавани и на български език.

Стивън Кинг казва, че е намерил литературната стойност на хоръра именно в романа „Докосването“ на Ф. Пол (The Touch, 1986).

Уилсън е почитател на рок музиката и това личи в доста от произведенията му.

ЧАСТ ПЪРВА. БЛЕСТЯЩИЯТ СЛЯП ЧОВЕК ОТ КРЕПОСТТА

Катона, Ню Йорк

Беше доста тихо в това старомодно градче в Уестчестър, в горещия четвъртък следобед, затова Уил реши да мине бавно с ленд роувъра си по главната улица, с редиците дървета от двете ѝ страни, покрай магазините с тухлени стени или с фасади, облицовани с дъсчена обшивка, и да хвърли поглед върху витрините. Имаше кафене, магазин за очила, експресни снимки...

Ето. Черни букви върху витрина от дебело стъкло: ЛЕЧИТЕЛ. Нищо чудно, че не ги беше забелязал при първото минаване — бяха дребни букви, едва се виждаха от улицата.

Видя свободно място за паркиране точно отпред, намести колата и изгаси двигателя, но остави ключа в стартера. Още не бе сигурен, че ще намери сили да направи онова, за което беше дошъл.

Климатикът изключи заедно с двигателя и температурата в колата бързо започна да се покачва под палещите лъчи на августовското слънце. Той обаче продължаваше да седи, втренчен в малката витринка. Отвън като я гледаше човек, не се виждаше нищо особено. Всъщност тя едва ли би могла да изглежда по-незначително. Повече от половината стъкло бе закрито с някаква платнена завеска, бродирана в червено и бяло, над която само хора с гигантски ръст можеха да надникнат, ако искаха да видят какво става вътре. Думата ЛЕЧИТЕЛ бе написана малко вляво от центъра, по-близо до бялата врата, над чийто горен праг се мъдреше капещ климатик.

Само това. Нямахме подкани, нямаше обещания. Само... ЛЕЧИТЕЛ.

Единственото, което можеше да подсказе какви услуги предлага магазинчето, бяха многоцветните кристали, закачени на връвчици над завеската.

Трябва да съм полудял, помисли той. Как ще вляза там?

Огледа сенчестия тротоар да види дали има пешеходци. Отляво млада жена с бебешка количка се отдалечаваше, но иначе в тази търговска част на градчето, която изглеждаше така, както бе

изглеждаше и през 1947 година, бе пусто. Времето за обяд беше минало, а бе твърде горещо да излезеш да зяпаш по витрините.

Още по-добре. Тъкмо да не го види някой, ако реши да влезе. Уил живееше в Бедфърд, където като лекар интернист имаше кабинет, но голяма част от пациентите му бяха от Катона. Не искаше някой от тях да го види да влиза на такова място.

Всъщност какво го интересуваше? Още повече, след като се бе отказал от работата си.

Въпросът беше реторичен, но въпреки това отговорът се очерта ярко в съзнанието му: защото това противоречеше на всичко, в което вярваше, защото единственото, което изпитваше към тези хора, беше презрение — към тези така наречени биоенерголечители, тези мошеници, тези шарлатани, тези пиявици от Новата епоха, които се лепваха за болни, отчаяни хора и изсмукваха парите им с празни обещания за чудотворно изцеление.

Той стисна облечения с кожен калъф волан и кокалчетата на пръстите му побеляха. Застави се да отпусне ръце. Спокойно.

Поне като вляза вътре, ще съм с отворени очи.

Ако вляза.

Влез, каза си той. Какво губиш?

Нищо, освен себеуважението си.

Въздъхна. Да... себеуважението. И колко ще струва то след три месеца?

Както се казва: когато си отчаян, предприемаш отчаяни действия.

Уил грабна бейзболната шапка от седалката до себе си и я нахлупи. Погледна в огледалото да се увери, че яката на полото скриваше яркочервения белег на гърлото му.

Поло през август, помисли си той, тя ще реши, че имам нужда от психиатър.

Зърна сините си очи и новите бръчки около тях... Породени от тревога, би могъл да каже някой. Е, този някой би могъл също така да се досети, че напоследък е преживял някакъв стрес. И че това вероятно е добавило някой и друг бял косъм в, общо взето, тъмната му коса. Забеляза, че обикновено бузестото му лице сега е бледо и изпито. За първи път през четирийсет и девет годишния си живот Уил изглеждаше на толкова, на колкото бе.

Нахлупи козирката ниско над очите си, дръпна ключа от стартера и излезе навън в жегата. Отново огледа тротоара (чувстваше се като престъпник) — пуст. След шест бързи големи крачки и три удара на сърцето се озова до вратата и влезе в прохладното помещение. Затвори. Звънна камбанка, закачена над вратата.

Нали е екстрасенс. Защо ѝ е звънец?

Всъщност къде пише, че е екстрасенс?

Никъде.

Бъди честен.

Огледа се, като привикваше към сумрака. Малка стая, без особени украси, боядисана в бежово и кафяво, с доста оскъдно обзавеждане — едно-единствено бюро, масичка със списания и два стола, плътно прибрани до нея — всичко изглеждаше купено от втора ръка. Пред вратата в дъното на помещението висеше завеса от наниз. Малки живи пламъчета танцуваха навсякъде — запалени свещи с всякакви размери, форми и цветове бяха поставени на всички възможни хоризонтални повърхности, както и на множество свещници, закрепени по стените.

Останалата част от светлината влизаше в помещението през прозореца, филтрирана през кристалите. Разбира се... тия неща от Новата епоха можеха да се правят само с кристали. Те висяха на нишки от вътрешната страна на витрината, замрежваха рамките на тесните и високи странични прозорци — аметисти, розов кварц, червеникави халцедони, аквамарини — и хвърляха цветни дъги из стаята.

Въпреки всичките си опасения Уил усети някакво облекчение. Свещите и светлината, пречупена през кристалите, имаха успокояващо въздействие.

Приспиващо вероятно е по-точната дума. Беше убеден, че помещението неслучайно е подредено по този начин.

И все пак... имаше чувството, че всичко тук е временно, сякаш бе само спирка в едно дълго пътуване и всичко можеше да бъде изоставено на мига.

Чу се шум в задната част, после през мънистената завеса влезе жена, която поразя Уил с външния си вид. Дългата ѝ черна коса — ама наистина черна като най-дълбоката пещера — бе събрана отзад на тила и вързана с бродирана лента. Гладка кожа с цвят на кафе покриваше

силна челюст и високи скули. Но онова, което го закова за вратата, бяха очите ѝ — нефритенозелени ириса искряха на тъмното ѝ лице.

Тя се усмихна, без да показва зъби.

— Да? Мога ли да ви помогна?

Той преглътна — откъде се взе всичката тази слюнка? — и свали шапката.

— Да — успя да отговори. — Искам... Давате ли консултации?

— За здравето ви ли? Да, ако искате. — Гласът ѝ бе плътен и гърлен, акцентът ѝ странен, сякаш бе учила английски в Севиля... при парижанин.

Очите ѝ се отместиха и го освободиха от хватката си, тъй като тя тръгна към бюрото и той видя, че е боса. Уил огледа и останалата част от тялото ѝ. Беше средна на ръст, носеше свободна бяла туника и сиво-кафяви панталони. Широките рамене, изправеният гръб, почти военната стойка придаваха на тялото ѝ стегнат вид. Той я хареса, хареса и скромните ѝ дрехи. При други обстоятелства може би би поискал да я опознае по-отблизо.

От улицата бе забелязал нещо като апартамент на втория етаж. Сега се запита дали тя не живее там.

Жената отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади бяло картонче и го плъзна към него. Пръстите ѝ бяха дълги, а ноктите късо изрязани и без лак. Колко жени в окръг Уестчестър не си лакират ноктите, запита се той.

— Моля, напишете името и адреса си.

Уил пристъпи навътре и седна на стола до бюрото. Извади химикалка... и се поколеба. Каква част от истината да ѝ разкрие?

Колкото се може по-малка.

Но не бива и да лъже. Написа „У. К. Бърли“, но не добави доктор по медицина и даде адреса на вече празния си кабинет. Хвърли поглед към нея.

— Не ви ли трябва някаква история на минали заболявания?

— Ще стигна и дотам. Имам си свой начин. — Тя присви зелените си очи и съсредоточи ахатовата им светлина върху тялото му, докато започна да му се струва, че го пронизва през кожата и вижда през него. — Изглеждате ми много напрегнат.

И това ако не е гениална диагноза — и дете от детската градина може да види, че всеки миг ще се пръсне.

И все пак трябваше да признае, че тази жена имаше необикновено присъствие — сякаш изпълваше стаята. Което определено бе предимство в шарлатанския занаят.

— Така е — призна той. Защо пък да не ѝ го каже открито. — Не можете да си представите колко ми е неудобно, че съм тук.

— Така ли? И защо?

— Защото не вярвам в такива... — за малко да каже „глупости“, но преглътна думата и остави изречението недовършено.

Тя го изненада с усмивка, която този път разкри бели, равни зъби. Сега отблизо забеляза как усмивката ѝ образува малки гънки като трапчинки в ъгълчетата на устните ѝ.

— Чудех се защо бях изпратена в окръг Уестчестър. Понякога си мисля, че е, за да накарам хора като вас да повярват.

— Изпратена ли?

— „Изпратена“ е може би малко силно казано. Насочена.

— От кого?

— Просто... насочена. Но ако не вярвате в такива работи и ви е толкова неудобно да сте тук, защо дойдохте?

— Защото съм болен.

Усмивката ѝ залезе.

— Знам.

Така ли? Наистина ли? Или това бе просто логичното заключение за всеки човек, влязъл през врата, до която стои надпис ЛЕЧИТЕЛ?

Няма начин да знае колко болен бе.

— Разкажете ми — предложи тя.

— Предпочитам вие да ми кажете. За това, имам предвид.

— Вече сте били при вашия лекар, предполагам?

— Да. При няколко.

— И?

— Казват ми, че съм болен.

Уил говореше тихо, като се мъчеше да запази неутрален тон. Не искаше да звучи враждебно, но му се искаше да каже колкото се може по-малко. Беше чел за екстрасенсите, хиромантите и тям подобните и как умело изтръгвали информация от нищо неподозиращите нещастници. Тази нямаше да получи нищо даром от него.

— И сега идвате при мен. За какво? Да ме изпитате?

Какво проблесна в очите ѝ? Веселост или раздразнение? Не можеше да каже със сигурност. Но каквото и да беше, го накара да се почувства неудобно.

— Не... Не знам. Говорих със Савана Уолтърс.

Отново усмивка, този път топла.

— А, Савана. Симпатична жена.

Да, такава беше Савана — много симпатична. Независима, изключително остроумна стара мома, която бе една от първите пациентки на Уил, когато преди близо две десетилетия за първи път окачи табелата „Вътрешни болести“ пред кабинета си. Беше ѝ помагал при редица незначителни заболявания и един сериозен и упорит случай на пневмония. Но когато миналата година откри някакви аномалии в кръвната ѝ картина, а направената биопсия на гръбначния мозък потвърди диагнозата „остра лимфоцитна левкемия“, Уил разбра, че нещата излизат извън неговата компетенция. Изпрати я при онколог-хематолог и си мислеше, че никога повече няма да я види: прогнозата за *всички* пациенти на нейната възраст бе изключително мрачна.

Не щеш ли миналата седмица, в предпоследния му работен ден, тя се появи и го потресе със здравия си вид. Чула, че е болен и преустановява работа. Всъщност Уил бе продал кабинета и цялата си практика на местната болница — те бяха направили баражен анонс от половин милион долара в стремежа си да сложат прът в колелата на манхатънските медицински центрове, които поглъщаха един след друг частните кабинети в целия окръг Уестчестър. Болницата бе назначила двама млади лекари да поемат работата — *двама* мъже, за да се справят с онова, което той беше правил сам.

Напускането на работата бе най-тежкото решение, което някога бе вземал в живота си. Разтрогването на брака му не можеше да се мери с болката, която бе изпитал, затваряйки вратата на кабинета зад себе си последния ден.

— Савана — каза той, — ти си...

— Жива? — довърши тя с блеснали очи. — Да. Излекувах се.

— Това е чудесно! Но доктор Сингх ми каза, че си прекъснала лечението си.

— Само неговото. След първата химиотерапевтична процедура разбрах, че това не е за мен. Затова си намерих друг да ме лекува.

— Трябва да е чудотворец.

— Да. Такава е. — Савана бръкна в чантата си, извади едно листче и го сложи в ръката му. — Това е адресът ѝ. Идете при нея. Моля ни. Тя ми помогна да се излекувам. Може да направи същото и с вас.

— Излекувала е левкемията ти? — попита той слисан. — Как?

— Работи с мен и двете заедно я унищожихме.

Колко странно се изрази. „Унищожихме я...“ Не излекувахме я — унищожихме я.

— Тя може да ви помогне да унищожите и вашия рак — заяви Савана, сякаш това обясняваше всичко.

— О, ами... — провлече той, без да знае как точно да реагира. Предположи, че е подразбрала отнякъде за заболяването му, но му беше странно да е в ситуация, в която пациент му препоръчва лечение. — Не мисля, че...

— Тя успя да излекува мен, д-р Бърли. Може и вас да излекува. — Светлосините ѝ очи го гледаха умолително. — Моля ви, идете да я видите. Моля ви.

След като Савана си отиде, Уил се обади на нейния онколог, който се изуми, като чу, че още е жива. Сингх потвърди, че е приела първата си доза от химиотерапията и повече не се върнала, нито веднъж не отговорила на неколнократните опити на хората му да се свържат с нея по телефона.

Онкологът предположи, че Савана е влязла в спонтанна ремисия — изключително рядко срещан случай, но все пак възможен. Уил се съгласи с него. Спонтанна ремисия. Какво друго би могло да е?

Но през следващите няколко дни думите на Савана не излизаха от главата му: „Тя успя да излекува мен, доктор Бърли. Може и вас да излекува. Моля ви, идете да я видите. Моля ви“.

И ето го сега тук — противно на всяка логика, противно на здравия разум.

* * *

— Как е Савана? — поинтересува се тя.

— Добре, доколкото видях. Каза ми, че сте излекували левкемията ѝ.

— Радвам се, че е добре.

Друго очакваше той.

— А вярно ли е? — попита Уил. — Излекувахте ли я?

— Не.

Отговорът ѝ го изненада. Беше ѝ поднесъл идеална възможност да си припише заслугата за спонтанната ремисия на Савана — беше ѝ я поднесъл на сребърен поднос, а тя отрича.

— Но Савана твърди обратното.

— Много мило от нейна страна, ала аз просто ѝ помогнах да открие пътя.

Нещата не се развиваха според логиката на Уил. Защо скромничи? Защо отговаря така уклончиво? Да не си мисли, че съм от Министерството на здравеопазването или от Федерацията за защита на потребителите?

Или пък ме имитира?

Каквато и да е истината, той бе решил да я разнищи.

— Добре тогава. Можете ли да помогнете и на мен по същия начин?

— Мога да опитам.

Започна да се дразни. Тя не следваше сценария, който той си бе представял: не му обещаваше изцеление; а и дума не бе отворила за пари. Действаше много професионално. И това го дразнеше.

— А цената?

Не очакваше нищо от тази среща, освен да задоволи любопитството си, и бе готов да си плати за това... в разумни граници. Но нямаше желание да му съдерат кожата с някаква безбожна сума.

— Нека първо да видим дали ще мога да ви помогна. Елате насам.

Не иска пари предварително. Добре де, възможно е да не е мошеничка. Може да е просто поредната луда, която си мисли, че е в пряка връзка с тайните на Вселената. Този тип хора, макар и честни, бяха почти толкова опасни, колкото и алчните шарлатани, защото под тяхно влияние болните се отказваха от традиционната медицина, доказала заслугите си.

Тогава какво правя аз тук, дявол да го вземе?

Тук си, защото си страхливец — чу той вътрешен глас. — Защото не искаш да приемеш онова, което ти казва традиционната медицина.

Тя мина през завесата от мъниста и я задържа настрани, за да мине и той. Уил я последва надолу по тясно извито дървено стълбище и се озова в друга, осветена със свещи стая в сутерена. Тук обаче нямаше прозорци и из стаята не танцуваха многоцветни дъги. Мебелировката се състоеше само от два стола от дъбово дърво и малка дъбова маса, които също като мебелите горе изглеждаха втора употреба. На масата върху бял плат бяха подредени четири метални предмета със странна форма. Ала друго прикова вниманието на Уил — голяма правоъгълна дупка, издълбана в бетонната плоча на пода на мазето. Бе метър и нещо на два и нещо и бе запълнена с пясък.

Окръг Уестчестър сякаш изчезна на светлинни години.

— Свалете си обувките и легнете, ако обичате — посочи тя към вдлъбнатината.

— Там вътре ли?

— Да. Върху пясъка.

— Защо?

— Защото искам да сте в контакт със земята.

Става все по-любопитно, помисли си той. Седна на един от столовете и свали мокасините и чорапите. Сигурно съм по-отчаян, отколкото си представях.

Тихо премина по студения бетонен под до импровизирания пясъчник, ала на ръба замря като поколебал се плувец, който се чуди дали водата не е много студена. Тя наистина ли искаше от него да...?

— Казахте да легна вътре, нали?

— Да — отвърна тя, без да го погледне, съсредоточила вниманието си върху металните предмети, които вдигаше един по един. Бяха по около двайсетина сантиметра дълги, тънки и в единия край цилиндрични, а в другия се разширяваха и изтъняваха във формата на груб, вълнообразен триъгълник.

— По гръб, ако обичате. Не се тревожете. Сухо е. Няма да настинете.

Затова пък най-малко се тревожа, помисли си Уил.

С чувството, че изглежда нелепо, той стъпи върху хладните пясъчинки и се просна по гръб. Тилът му опря в пясъка и Уил осъзна, че имаше късмет с това поло — нямаше да му влезе пясък във врата.

— Как е? — попита тя, като се приближи и надникна в дупката.

— Пясъчно.

На устните ѝ трепна усмивка и той си даде сметка, че му е приятно, задето я бе накарал да се усмихне. Искаше му се да не я харесва, да не ѝ вярва — шарлатанка или луда, тя би могла и да навреди на някой по-податлив човек — но установи, че откликва и завивда на искреността, която тази жена излъчваше. Излъчване... какви ги приказвам. Само от десет минути съм тук и вече започвам да ги плещя като фен на Новата епоха.

— Притиснете пети и длани в пясъка. Това, което усещате, е вашата Майка.

— Моята майка почина преди пет години.

— Не, имам предвид Майката на всички ни. Земята.

О, боже, помисли си той. Започна се.

— Една от трагедиите на съвременния живот е, че никога не я докосваме. Индустриалното общество откъсна хората от живия свят. Вие живеете и работите в конструкции от мъртви материали, пътувате, затворени в каучук и стомана, и дори когато се разхождате в малките живи местенца, които наричате паркове, стъпвате обути с маратонки по чакълени пътеки. Помислете си: кога за последен път тялото ви е било в контакт със земята... кога за последно дори само подметките на обувките ви са докосвали почвата? Защо мислите хората киснат в задръствания в колите си като метални леминги, когато дойде време да ходят на море? Защото това всъщност е единственото време в годината, когато влизат в контакт със своята Майка. Само докосват полите на дрехата ѝ, а се чувстват като нови.

— Дооообре — въздъхна Уил и напъха ръце и пети в пясъка. Тази жена може да е хубава, но антените ѝ май хващаха повредени канали. — Ето. Вкопах се.

— Хубаво. Как се чувствате?

— Чудесно — отвърна той. Изкушаваше се да добави: „Точно като в пясъчна дупка, изкопана в пода на нечие мазе“, но не искаше да даде повод за нова лекция.

— Виждате ли? Това е вашата Майка.

Знам коя е... коя беше майка ми, помисли той, и тази шепа пясък изобщо не прилича на нея.

Хванала в ръка цилиндричния край на един от металните предмети, тя клекна до него.

— Какво е това?

— Това ли? — вдигна тя ръка и завъртя нагоре-надолу металния предмет — сплесканият му край отрази в червеникаво светлината на свещите. Чукна с пръст върха му и той издаде тих музикален тон. — Това е един от четирите зъбеца.

— За какво служи?

— Ще изследвам чакрите ви.

— Кое?

— Чакрите ви — енергийните центрове на вашето тяло. Чакра на санскрит означава колело. Всеки от нас има седем енергийни центъра в тялото си.

Само седем ли? — му бе на устата да каже. Те са безброй. Наричат се клетки. Но си замълча.

— Сега ще проверя първата.

Тя задържа зъбеца над слабините му, на около пет сантиметра от ципа на дънките, и започна да го върти по часовниковата стрелка.

— И какво ви казва това нещо? — попита той, малко притеснен от мястото, в което бе избрала да съсредоточи вниманието си.

— Че тук всичко е наред, като изключим обстоятелството, че в момента няма жена в живота ви.

По дяволите. Беше права. Беше доста рисковано за нея да заяви такова нещо, без да е сигурна. Вярно, той не носеше венчалната си халка — беше я махнал след развода — но тя можеше да направи голяма грешка с подобна декларация. Всъщност...

— Ами ако ви кажа, че съм бил ужасно влюбен в една жена през последните две години?

— Нямахте да ви повярвам.

— Толкова ли сте сигурна?

— Не съвсем, но мога да ви кажа, че ако такава жена съществува, вие нямате сексуални отношения с нея. Първата ви чакра е много задръстена.

Засрамен, Уил отвори уста да измисли някакво оправдание, но тя го прекъсна.

— Моля ви. Оставете ме да довърша прегледа, а после може да говорим. Не искам да се разсейвам.

Сега започна да върти зъбеца над долната част на коремната кухина. След като реши, че е свършила там, взе друг зъбец — със златисти ръбове, насочи го към слънчевия му сплит и отново записва

кръгове. След малко го плъзна към сърцето му. След секунда-две кимна леко с глава. Очевидно нямаше проблеми тук.

Уил затаи дъх, когато тя взе зъбеца, по който се виждаха зеленикави отблясъци, и го насочи към гърлото му. Ето тук е, госпожо. Тук е мястото, където ще се издъниш.

Тя замръзна за миг със зъбеца над яката на полото му, после...

— О! — премигна жената и рязко отдръпна ръка. Зъбецът падна на гърлото му.

— Какво има? — попита той и усети как го полазиха ледени тръпки. Наистина ли усети нещо?

— Почакайте. Само минутка.

Вдигна зъбеца и отново го задържа над гърлото му. Уил не виждаше метала, но му се стори, че тихото му жужене се превърна в писък. Наблюдаваше тревожното ѝ изражение. Най-сетне тя се изправи и се отдалечи.

— Петата ви чакра... Гърлото ви... Много сте болен.

Уил замръзна. Откъде бе разбрала? Как успя да разбере?

— Какво има? — попита той, опитвайки се да звучи спокойно, и прикри тревогата си, като стана на крака и заизтупва пясъка от дрехите си.

— В петата ви чакра има предател. Бунт. — Тя се обърна с лице към него. В очите ѝ имаше болка. — Трябва да отидете на лекар.

— Ходих. Направени са ми всички необходими прегледи. — Той дръпна яката на полото надолу и разкри петсантиметровия белег от дясната страна на гърлото си. — Дори ми направиха биопсия на лимфен възел.

— И какво откриха?

— Много агресивен тумор в основата на езика, вече има разсейки в ларинкса... в гръкляна.

— Да, знам.

Заля го вълна от гняв: Да бе, знаеш! — но бързо се упрекна за реакцията си, щом си спомни какво бе казала само преди миг: „В петата ви чакра има предател. Бунт“. Беше права. Туморът си беше точно предател — група от собствените му клетки, които се бяха разбунтували и се бяха обърнали срещу него.

— Можете ли да ми помогнете? — попита той.

Тя поклати глава.

— Трябва да се обърнете към специалист. Мога да ви препоръчам някого.

Това го срази. Тя го отпращаше... препращаше го на лекар. Горчив смях се надигна в гърлото му.

— Това съм го правил вече. И съм бил при най-добрите.

— Нелечим ли е?

— Не. Лечим е. Но лечението е неприемливо.

— Какво...?

— Не ми се говори за това сега. Искам да знам можете ли да направите за мен онова, което сте направили за Савана.

Или което Савана си мисли, че сте направили за нея.

Колко съм жалък. Толкова ли съм отчаян, та се унижавам да се подмилквам на някаква луда заради несъществуващия шанс да падне върху мен чудодейна светкавица?

Да. Толкова бе отчаян. Защото друга възможност нямаше, нямаше къде другаде да отиде.

— Не знам — бавно отрони тя. — Възможно е, но ще е особено трудно с човек като вас.

— Какво означава това?

— Прекалено сте затворен... Вие сте един от най-затворените хора, които някога съм срещала.

Ще го приема за комплимент, помисли си Уил. Седна и започна да се обува.

— Трябва да сте отворен, за да ви помогна. Трябва да си помисля. Може ли да ви се обадя, когато реша?

Уил не знаеше да се разочарова ли, че го оставяха да чака, или да се радва, че го бяха освободили от задължението да вземе решение на момента да започне курс на магическо лечение с разни фокуси.

— Добре. Но не се бавете много. Времето ми е в ограничени количества.

— Колко време имате?

Гърлото му се стегна.

— Ами, ако не отида на операция и на безбройните процедури по лъчетерапия, които ще ми назначат, за да убият това нещо — а аз няма да отида нито на едното, нито на другото — разправят, че няма да изкарам до Коледа. А може да не доживея да ям и от пуйката в Деня на благодарността.

Уил видя как тялото ѝ потръпна и се зачуди как ли бе изглеждал самият той, когато за първи път чу новината. Даде си сметка, че още не може да приеме за истина факта, че месеците живот, които му оставаха, можеха да се преброят на пръстите на едната му ръка.

— Да се качим горе — каза тя.

Той я последва до горното помещение. Стъпките ѝ сякаш бяха по-тежки от преди, едва ли не уморени. Спря се до бюрото и взе картичката с името му.

— Дабъл Ю Сий Бърли. Така ли ви викат — Дабъл Ю Сий?

— Искате да кажете като на Дабъл Ю Сий Фийлдс?^[1] Не, на мен ми викат Уил.

— Добре тогава, Уил. Ще ми оставиш ли някакъв телефон, на който да ти се обадя?

Даде ѝ домашния си телефон и тя го надраска на листче. После пристъпи към вратата и я отвори, за да го изпроводи навън.

— Ще ти се обадя утре вечер.

— Какво ще се промени дотогава? — запита той, нахлузвайки отново шапката.

— Трябва да направя едни... проучвания.

Какво ще проучва? Банковата ми сметка ли?

О, я престани да се държиш като цинично копеле!

— Ще чакам да ми се обадите — каза той и ослепителната влажна горещина на тротоара го блъсна в гърба. — Между другото, как се казвате?

— Наричай ме Мая — отвърна тя.

[1] W. C. Fields — Уилям Клод Дюкънфийлд (1880–1946) — американски жонгльор, комедиант и актьор. — Б.пр. ↑

Бедфорд, Ню Йорк

Уил седеше в ужасно тясната приемна на болницата, заобиколен отвсякъде с медицински картони, и подписваше последния, когато в помещението надникна Дейв Андрос.

Точно с този човек нямаше *никакво* желание да се среща.

— Здравсти, Уил. — Андрос бе нисък и пълен, но бе кълбо от енергия. Седна на стола до Уил и го прониза с черните си очи. — Как се чувстваш?

— Прилично.

Той се пресегна и повдигна брадичката на Уил.

— Я да видя разреза. — Дейв се наведе, наклони глава наляво, после кимна. — Добре работя, дявол да ме вземе!

Уил се засмя.

— Така е, Дейв.

— Да, знам — кимна той, без да сваля поглед от Уил. — И какво?

— Какво „и какво“?

— Какво е заключението от Слоун?

— Не ти ли пратиха доклад?

— Още не. На какво мнение са?

Уил въздъхна:

— На каквото и всички останали.

* * *

Първото нещо, което Уил забеляза преди месец, докато се бръснеше, бе една бучка на врата — твърда, неболезнена, подкожна маса с размерите горе-долу на последната фаланга на малкия му пръст. Без съмнение — уголемен лимфен възел. Продължи да го наблюдава около седмица, убеден, че ще възвърне нормалния си размер.

И други хора получаваха лимфоми в края на краищата.

Но възелът не намаля. На Уил дори му се струваше, че нараства. А това, което опипваше под него, не беше ли втори възел?

Вече обезпокоен, Уил хвана Дейв в коридора за една бърза консултация „уши-нос-гърло“. А Дейв му каза, че най-бързият начин да се види какво става, е да се направи биопсия на възела. И да не се тревожи прекалено — дори да е лимфома, вече се постигат чудесни резултати при лечението.

След два дни Дейв отстрани възела с местна упойка, без да хоспитализира Уил, и изпрати материала за бързо изследване в патологията. Веднага щом зашиха разреза, Уил отиде в патологичното отделение, където щяха да го чакат резултатите от замразения срез.

Почука на рамката на вратата пред отворения кабинет на Алекс Рийд.

— Какви са новините, Алекс?

Рийд беше завеждащ патологията в болницата. Наближаваше шейсетте и тялото му бе истинско копие на името му^[1] — седеше сгънат в стола си, загърнат в бяла престилка с възкъси за него ръкави. Не се усмихна, като вдигна поглед от бюрото си.

— О, Уил. Седни. И затвори вратата, моля те.

Нещо в очите на патолога накара стомаха на Уил да се свие от бавно надигащ се леден ужас. Затвори вратата, но остана прав.

— Какво има, Алекс? Не-Ходжкинова лимфома ли?

— Не. Сквамозен е, Уил. Възелът бе пълен със сквамозни карциномни клетки.

— По дяволите. — Коленете на Уил се подкосиха и той се строполи на стола. — Сигурен ли си?

— Съвсем. Ще мога да ти съобщя повече подробности, след като направя пълно изследване на препарата, но дори и по замразените срезове личи, че, изглежда, става въпрос за много агресивен тумор. Предлагам ти да се подложиш на лечение моментално.

— Но къде е първичният, да го вземат мътните?

— Може да е навсякъде из главата или врата. Ако питаш мен, бих казал, че е в езика.

Потресен, Уил излезе от кабинета на Рийд с несигурна крачка и отиде да търси Дейв.

Никакви прегледи на крак в коридора повече. Дейв накара Уил да дойде в кабинета му, където му направи обстоен преглед на устата и в

основата на езика на Уил откри нещо, което смяташе, че би могло да е първичният рак.

— Никакви симптоми ли нямаше? — попита Дейв. Изглеждаше посивял; двамата бяха приятели от дълго време. — Затруднения при гълтане или усещане за подутина там отзад?

— Не — отвърна Уил. — Нищичко.

— Понякога са много подли.

Уил се облегна назад и затвори очи. Имаше чувството, че стаята се смалва и стените го притискат.

— Защо, Дейв?

— Ти не пушиш, нали?

Знаеше накъде бие Дейв — основните причини за рака на устната кухина бяха пушенето и алкохолът.

— Отказах цигарите като студент, макар че след това известно време пуших лула и все още от време на време запалвам пура.

Дейв поклати глава.

— Кой ли идиот върна този тъп навик на мода? А пиеше ли?

— По малко червено вино на вечеря. Друго не...

Защо точно аз? — крещеше някаква мисъл в главата на Уил.

Беше виждал стотици пациенти да си задават този въпрос. Обикновено отговорът бе очевиден: пушеха прекалено много, пиеха прекалено много или имаха в рода си подобни заболявания, но не бяха обърнали внимание на това. Ала понякога туморите просто се появяваха без причина. Уил винаги се бе грижил за себе си... Не беше честно.

Изправи се и погледна Дейв. Нямаше смисъл да затъва в самосъжаление. Трябваше веднага да предприеме офанзива срещу това нещо в тялото си.

— Добре. Какво лечение ще предприемем?

— Облъчване и операция — отвърна Дейв.

Уил усети как червата му се свиха при тези думи.

— Каква част от устната кухина ще трябва да се изреже?

— Бих искал да видя първо ядрено-магнитния резонанс и тогава ще ти кажа.

Окончателният доклад от патологията бе готов на следващия ден и потвърди първоначалните впечатления на Рийд: агресивни сквамозни

карциномни клетки. Ядрено-магнитният резонанс поднесе още по-лоши новини: туморът вече бе обхванал ларинкса.

Тогава, много нещастен, Дейв Андрос обясни на Уил какво трябваше да направи, за да спаси живота му.

Уил отказа да приеме чутото. По настояване на Дейв той взе хистологичните препарати и снимките от ядрено-магнитния резонанс за второ мнение. Нямаше защо да се чуди къде: в Мемориал Слоун-Кетъринг в Манхатън — това беше болница с международен авторитет.

* * *

— Казаха, каквото и ти, Дейв, само дето някои от тях искат да включат и малко химиотерапия за всеки случай.

Дейв поклати глава.

— За съжаление друг начин няма, Уил. — Замълча за миг, после попита: — Кога влизаш?

Уил бе очаквал този миг с ужас. Миналата седмица, докато се връщаше с колата от консултацията със специалистите от Слоун-Кетъринг, бе взел трудно решение. През следващите дни го бе обмислил от всички страни, но не го промени. Оттогава постоянно избягваше срещите с Дейв. Знаеше, че старият му приятел го обича, знаеше и как ще реагира.

Уил се стегна, пое дълбоко дъх и заяви:

— Няма да вляза в болница.

Очите на Дейв се разшириха.

— Как така?

— Ами така. Никакви операции, никакви облъчвания, никакви химиотерапии. Нищо.

Дейв скочи от стола си и започна да крачи напред-назад, което не бе много приятна гледка, предвид малките размери на помещението.

— Не говориш сериозно! Няма да изкараш и три месеца!

— Може, но ще е по-добре, отколкото да живея години с онова, което ще ми остане, след като хирурзи и радиолози свършат с мен... И при това без никаква гаранция, че ще се отърва от тумора.

— Но смъртта ти ще е ужасна, Уил! Въпрос на шанс е дали ракът ще затвори първо ларинкса или хранопровода. Ако не се задушиш до

смърт, ще умреш от глад и дехидратация.

Уил втренчи поглед в него.

— Няма да умра така.

Дейв престана да крачи.

— О, чудесно! Просто чудесно! Намислил си да сложиш край на живота си? И как моля ви се? Свръхдоза морфин? Или калиев хлорид? „Магнум 357“?

Уил още не бе избрал начина. Не беше стигнал дотам в плановете си.

— Да кажем само, че няма да умра от глад и дехидратация.

Дейв пак седна и сложи ръка на рамото на Уил.

— Не мислиш трезво, Уил. Страшно е, знам, но не можеш да избягаш от това. Трябва да се изправиш срещу него и да го победиш. — Той стисна рамото му. — Другият вариант е да седиш и да чакаш туморът да те изяде отвътре.

— Няма да седя. Ще пътувам... с все тумора — и ще отида до всички онези места, които постоянно отлагах да посетя, докато си мислех, че имам още много време пред себе си.

С натежало сърце Уил затвори медицинския картон и се изправи. Не искаше да спори с Дейв, не искаше да вижда тревогата в очите му.

— А ето и няколко мъдри думи от човек, чиито дни са преброени: Наслаждавай се на живота *сега*, Дейв. Прави нещата, които искаш да правиш, *сега*. Не ги отлагай за по-късно... понякога се оказва, че „по-късно“ няма.

Остави Дейв да седи втренчен в пода и излезе.

* * *

Уил потисна надигналия се от стомаха му въздух и тръгна към своята двуетажна градска къща, наподобяваща стил „Тюдор“, в Маунт Киско^[2]. Беше я наел, когато се разделиха с Ани, и продължи да живее в нея и след развода. Не беше кой знае какво, но той нямаше и нужда от кой знае какво. Имаше нужда от функционално жилище. А тази къща се намираще на еднакво разстояние от кабинета му и от болницата. Той, общо взето, я използваше само за спане.

Поразтри с длан стомаха си. Изглеждаше малко подут. Отново беше преял в ресторанта на Армондо — пържола с черен пипер, аспержи по холандски, двойно препечени картофи и немска шоколадова торта. Беше решил, че след като не се налага вече да се тревожи за дълготрайното въздействие на наситените мастни киселини, може да се поглези с тежки ястия, когато му се отвори възможност.

Съвсем скоро щеше да му се наложи да мине на течна диета.

Беше вече влязъл в къщата си и прекосил половината вестибюл, когато чу някой да чука на вратата. Отвори и видя пред себе си бившата си жена.

— Ани? Какво...?

Тя мина покрай него и влезе.

— Дейв Андрос ми се обади днес следобед.

— О, по дяволите.

Затвори входната врата и се обърна към нея. Ани бе привлекателна както винаги — определено младееше за своите четирийсет и осем години, но тази вечер бе сякаш малко по-неглижирана от обикновено. Кестенявата ѝ коса не беше сресана безупречно, а бялото на големите ѝ кафяви очи изглеждаше зачервено. Дали пък не беше плакала?

— „О, по дяволите“ е много на място казано — отсече тя.

— Той няма право да...

— Да не се отклоняваме към темата за правата на пациента. Дейв ти е приятел и се тревожи за теб. Аз също, след като вече знам. От часове седя на паркинга там отпред и те чакам да се прибереш.

Беше трогнат.

— Нямахте нужда.

— Надявам се да ти набия малко мозък в главата.

Уил ѝ се усмихна.

— Не ти се отдаваше, докато бяхме женени.

— Може пък сега да успея, след като вече не сме. Аз още те обичам, Уил. Знаеш го.

Наистина го знаеше. Бракът им се разпадна по негова вина. Не заради друга жена, а заради един друг вид възлюбена — много повзискателна: неговата лекарска практика. Не беше пренебрегвал задълженията си като баща на единствената им дъщеря, но като съпруг

почти се беше провалил: Ани имаше нужда от много повече присъствие, отколкото той бе успял да ѝ осигури.

Лекарската практика... проклетата практика. Така и не си беше дал сметка, че го бе обсебила — това бе неизбежно, когато един лекар работи сам. Именно поради тази причина вече почти никой не работи сам. Беше един от последните мохикани и го знаеше. Не че не беше опитвал да си намери партньор през годините. Беше опитвал три пъти. И всичките бяха добри лекари, но някак си не проявяваха онази отдаденост в работата, която той очакваше от тях. Всички, видите ли, искаха почивен ден през седмицата. За какво им беше? Дори не помнеше кога за последно бе почивал през уикенда, да не говорим за почивен ден през седмицата.

Може би беше прекалено съвестен. Може би не бе успял да си наложи да се откаже от строгия контрол, който налагаше в работата си. Човек не може да разпределя отговорността в една съвместна лекарска практика, но понякога се налагаше да предостави инициативата на колегите. Оказа се обаче, че Уил не е в състояние да направи такова нещо. Той искаше да контролира всичко. Или ще стане както аз казвам, или хващаш пътя. Ето така работата бе превзела живота му.

И заради това се бе развел — а все още обичаше жена си. Беше ѝ предложил да вземе къщата и всичко друго, което бе поискала. Единственото, което пожела за себе си, бяха старите грамофонни плочи и колекцията от видеокасети с уестърни.

Сега Ани бе сгодена за брокер на недвижими имоти — бизнесът му сякаш се управляваше сам и той имаше много време за нея.

Но Уил и Ани бяха останали приятели. И както често се случва, сега бяха по-близки, отколкото докато живееха заедно. Почти като в клише.

Напоследък май много стари клишета взеха да доказват правотата си. Особено онова, дето твърди, че няма човек, който на смъртния си одър да съжалява, задето не е прекарал повече време на работното си място.

Уил съжаляваше, че не е прекарал повече време с дъщеря си Кели. Сега тя беше втора година студентка по медицина в Нюйоркския университет и Уил си даваше сметка, че почти не я познава. Откакто бе научил за тумора си, горчиво съжаляваше за всяка възможност, която бе пропуснал да бъде с Кели, докато тя растеше.

Угризенията се бяха превърнали в нещо като студена наковалня, която висеше на врата му и тежеше неотклонно, където и да отидеше.

Само ако знаеше тогава, че...

Осъзна, че напоследък ужасно често си казваше „само ако“.

Сега Ани го гледаше с болка в кафявите си очи.

— Ти нямаше да ми кажеш, нали?

— Щях, разбира се. Накрая щях да ти кажа.

— Не мога да повярвам, че си взел подобно решение. Ти, лекарят на лекарите. Господин Съвременна Медицина. Просто не е в стила ти да откажеш лечение.

— Дейв каза ли ти какво трябва да направят с мен, за да ме „излекуват“?

— Каза операция и лъчетерапия.

— А в подробности обясни ли ти?

— Не.

— Така си и знаех. Добре тогава, аз ще ти обясня. Първо, седмици наред здраво ще облъчват устната ми кухина и гърлото, за да смалят тумора. Но междувременно ще се свие и хранопроводът, така че през следващите месеци ще мога да преглъщам само течности, и при това трудно, което не е толкова страшно, защото радиацията ще убие вкусовите ми луковици и ще изсуши слюнчените жлези, което означава, че и без това няма да усещам никакъв вкус.

Ани преглътна.

— После идва операцията — радикална дисекция на врата. И като казвам радикална, разбирай го буквално. Ще загубя ларинкса, голямо парче от езика и по-голямата част от дясната долна челюст. После отново облъчване. А може и химиотерапия.

Ани плъзна ръка към устата си.

— О, боже.

— Ще ми оставят три четвърти от лицето; ще говоря с оригвания или ще бръмча с говорен апарат; ще ям, давейки се с течности и каши, които ще минават покрай осакатен език без вкусови усещания и ще се спускат с трудности по изкуствен гръклян.

Ани се обърна, закрачи със залитане из скромно мебелирания хол, и се строполи в някакъв стол.

— Нямах представа!

Уил се поколеба за миг, после я последва, застава над нея и сложи ръка на рамото ѝ. Познаваше Ани, знаеше колко присърце взема чуждото нещастие. Изпитваше болката на другите, съчувстваше на страдащите. Понякога е проклетие да си толкова съпричастен; можеше да си представи какво изпитва сега заради него. Но искрената ѝ мъка странно стопли душата му... тя поне продължаваше да държи на него. Съжаляваше, че му се наложи да ѝ го сервира така, но не виждаше причина да разкрасява положението.

Тя вдигна поглед към него.

— Но поне ще си жив.

— Ти на това живот ли му викаш, Ани? Та това не е живот, а съществуване! При това безсмислено: в това състояние няма да мога да упражнявам професията си. И понеже няма да имам желание да се натрапвам на никого в този си вид, ще си седя тук сам, ще слушам надрасканите си грамофонни плочи и ще гледам уестърните. Колко пъти мислиш, че ще изслушам „Осем мили високо“ или ще изгледам „На кон през планините“, преди да напъхам дулото на някой пистолет в онова, което е останало от устата ми, и да сложа край на всичко!

Ани се бе свила в стола и не откъсваше поглед от него. Уил осъзна, че е надигнал глас и почти вика.

— Извинявай — наведе глава той и се обърна.

Не си беше дал сметка колко бе гневен. Реагираше като всеки пациент, болен от рак, когото познаваше, мислейки, че не е честно. И не беше! Изобщо не беше честно, дяволите да го вземат!

Но успя все пак да се поуспокои, въздъхна и каза:

— Като се слушам да говоря така, излиза сякаш всичко опира до суетата. Но не става дума за суета, Ани. А за достойнството. През цялата ми кариера съм се мъчил да пазя достойнството на моите пациенти. Стараел съм се да не накърнявам свободата на волята им. Сега искам същото и за себе си. Не вярвам в живота на всяка цена... За себе си поне съм убеден, че не го искам. Искам да избира начина, по който ще си отида от този свят, и нямам никакво желание да ме нарежат на филийки и на парчета, да ме изпържат и да ме отровят, докато вървя към изхода.

Чу раздвижване зад гърба си, после усети ръцете на Ани около себе си. Боже, колко добре му стана.

Тя хлипаше, опряла буза в гърба му.

— О, Уил! О, Уил! Толкова ми е мъчно. Иска ми се да можех да ти помогна с нещо.

Изведнъж и на него му се доплака, прииска му се да се обърне, да потъне в прегръдките ѝ и да зареве като бебе, да освободи ужасния страх и угризенията, насъбрали се в него. Но вместо това покри с длани ръцете ѝ там, където се ключваха върху корема му, и се насили да се засмее.

— Да. И аз. Да ти се намира някоя магия?

Телефонът иззвъня.

Беше близо до него, така че вдигна слушалката.

— Д-р Бърли? — прозвуча женски глас.

Разпозна акцента. Жената от онова място в Катона. Как се казваше?

— На телефона.

— Мая е. Искате ли да се видим утре сутринта?

Той се поколеба, прииска му се да ѝ поблагодари и да откаже, но част от него, част, която отчаяно искаше да живее и преценяваше, че нещата едва ли могат да станат по-зле, не му разреши.

— Разбира се — отвърна той. — В десет часа добре ли е?

— Да. Ще ви чакам в десет.

Той затвори телефона и се зачуди защо ли бе решил да си загуби малкото време, което му оставаше, с откачалки като Мая.

Не, чакай, не беше честен. Може да бе загадъчна, магнетична, отнесена и определено заблудена, но Уил бе усетил, че си е съвсем нормална. На всичкото отгоре и етична — веднага го бе посъветвала да отиде при хирург.

Но това не отговаряше на въпроса защо бе решил да се консултира с екстрасенс.

Навярно защото тя бе тайнствен камък, на който бе попаднал на последната отсечка от пътя си. И макар в себе си да бе абсолютно убеден, че няма да намери нищо под него, не искаше да отmine, без да го обърне.

— Кой беше? — попита Ани иззад него.

Той не се извърна да я погледне.

— Никой. Тоест някой, който едва ли ще промени хода на нещата.

[1] Reed (англ.) — тръстика. — Б.пр. ↑

[2] Селище в окръг Уестчестър, Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

Катона, Ню Йорк

Уил забеляза надписа ЗАТВОРЕНО на прозореца, но почука и Мая тутакси отвори.

Носеше черни спортни панталони и тъмносиня блуза, плътно прилепнала върху малките ѝ стегнати гърди.

— Затворено ли е?

— Не исках никой друг да ни безпокои.

Той се почуди колко ли хора приемаше на ден в това затънтено място.

— Какво ще правим?

— Искам да довърша онова, което започнах онзи ден.

— Онова със зъбците и онези работи... как се наричаха?

— Чакри. Да. Така и не стигнах до последните две, а една от тях е много важна.

Имаше нещо различно в начина, по който го гледаше. Уил не можа да разбере какво, но тя изглеждаше някак... по-резервирана.

Странно, но това бе единственото определение, което му дойде на ума.

— Но...

— Моля те. Остави ме само да довърша. После може да поговорим.

Уил потисна една въздишка, докато я следваше надолу по стълбата към мазето. Беше очаквал да се разберат бързо и ясно: Можеш ли да ми помогнеш и каква е първата стъпка? Но явно трябваше да я остави да мине през ритуалите си.

Както и предишния път, той събу обувките и чорапите и се просна по гръб върху пясъка. Мая отново взе зеленикавия зъбец, онзи, който преди бе използвала над гърлото, и започна да прави с него кръгове над темето му. Гледаше мрачно, когато взе синкавия зъбец, чукна върха му и го насочи към носа на Уил. Отдръпна се назад за миг, затвори очи, после отново чукна върха на зъбеца и този път го притисна към носа му.

Накрая се изправи и се отдалечи.

— Това е. Свърших.

Уил седна и впери поглед в нея. Изглеждаше разтревожена.

— Други проблеми има ли?

Тя подреждаше зъбците на масата. Поклати глава, без да вдигне очи.

— Нищо, което да ме изненада.

Уил отиде до стола и започна да нахлузва чорапите.

— Какво означава това?

Тя придърпа другия стол, седна срещу него и впи нефритените си очи в лицето му.

— Говори сега.

— За какво?

— За себе си.

— Няма много за говорене. Водех доста скучен живот.

— Обадох се на Савана и я разпитах за теб.

— И?

— Каза, че си прекрасен лекар.

— Савана винаги ми е била симпатична — усмихна се криво той.

— Много схватлива жена.

Устните на Мая също се извиха в кисела усмивка, която подчерта трапчинките ѝ.

— Защо не ми каза, че си лекар?

— Не мислех, че има нещо общо с диагнозата.

— Но има нещо общо с начина ти на мислене.

— Толкова ли е важно това?

— Няма по-важно. Но да се върнем на Савана. Толкова много те хвали, че я помолих да ме запознае с още някои от пациентите ти.

— Така ли? — Уил не бе убеден, че идеята тази жена да го проучва му харесва. По-скоро той би трябвало да я проучва. — Защо?

— За да разбере дали си лечител или просто доктор.

— И какъв съм?

— Обичан.

Обичан? Уил изпръхтя, за да прикрие внезапно обзелото го смущение.

— Едва ли...

— Не, вярно е. Пациентите, с които разговарях, те обичат. Казват, че си мил и грижовен и им отделяш много време. Казват, че когато са с теб, имат чувството, че са единствените ти пациенти. Неколцина споменаха, че са ти се обаждали посред нощ и ти си ги изпратил в спешното отделение. Те решили, че ги прехвърляш на персонала на спешното, но когато отишли, установили, че си там и ги чакаш. Не съм чувала за много доктори, които постъпват така.

— Това е просто част от работата.

— Тогава защо има лекари, които не са обичани от пациентите си?

— Не знам за другите лекари. А и да ти кажа честно, не ме интересува. Бях се съсредоточил единствено върху моята работа. Създадох си свой собствен микросвят, където практикувах медицина в свой собствен стил. А това включваше изслушване. Ако слушаш добре, много често ще разбереш какво точно не е наред от самия пациент, той сам ще ти го каже и ще ти поднесе диагнозата на тепсия. А понякога хората имат нужда просто да бъдат изслушани, да кажат на глас проблемите си пред някого, който ще ги изслуша. Много пъти съм си мислил, че рецептата, с която си тръгват, е като перото на Дъмбо.

— Извинявай, като кое?

— Нали знаеш... Дъмбо. Слончето от филма на Дисни.

— О, да. Да, разбира се — смънка тя.

— Ами Дъмбо можел много хубаво да си лети и сам, но не му се вярвало. Смятал, че има нужда от гарваново перо, за да успее.

Тя плесна с ръце и се засмя. И звукът от смеха ѝ му се стори прекрасен.

— Перото на Дъмбо. Да, абсолютно вярно. Ще го запомня. А това, че си го разбрал, е чудесно. Значи не се възприемаш като някакво божество, което раздава церове. Знаеш, че понякога можеш да помогнеш само с добра дума.

— Опа — възкликна той. — Да не се увличаме. Всички тия години в медицинската академия и практикуването на професията все пак струват нещо, уверявам те.

Но какво струваха сега? — горчиво се запита той. Предмедицинското образование, получено в Нюйоркския университет, Медицинският факултет в Харвард, трите години практика като

интернист в Бет Израел, близо двайсетте години клинична практика — цялото това учене и трупане на опит щяха да отидат по дяволите.

Уил се отърси от тежката мисъл.

— Трябва да знаеш как функционира тялото, как се сричат процесите в него и как действат лекарствата, за да можеш да оправиш повредата. Ако не си усвоил това, убиваш човек като нищо.

— Само компетентност обаче не стига, за да накараш хората да те обичат.

— Моля те...

— Притесняваш ли се от това, че пациентите те обичат?

— Ами обич е много силна дума. Аз не бих казал, че ги обичам. Искам да кажа, харесвам ги, грижа ме е за тях, искам да направя каквото е добро за тях. Но да ги обичам...

— А обичаш ли някого?

— Обичам дъщеря си, Кели.

— Друг?

— Ани... моята бивша съпруга.

— Обичаш ли я? Тогава защо е бивша?

— Тя смята, че без мен ѝ е по-добре.

— Тя ли те остави?

— Да — кимна Уил.

— Тормозеше ли я?

Той се поколеба, чудейки се защо тази жена си мисли, че има право да му задава такива въпроси, но после сви рамене.

— Как бих могъл, като все ме нямаше?

— И в това ли беше проблемът?

— Май всичко се свежда до това в края на краищата. С мен или без мен... за нея беше все тая, само дето ако живееше без мен, поне щеше да има шанса да намери човека, от когото има нужда. Ако беше останала с мен...

— А ти не пожела да се промениш, за да я задържиш?

— По-скоро не можех. След като Кели отиде в колеж и останахме само двамата с Ани в къщата, тя започна да иска повече от мен, а аз не можех да ѝ го дам. Бях затънал до гуша в работата си, а тя се чудеше какво да прави в празната къща. Пък и много пъти дори когато бях там, всъщност не бях с нея... Мислех за някой пациент, който бере душа в болницата... за някой объркан случай, с който съм

се сблъскал в кабинета през деня. Не бях с нея. Физически присъствах, но иначе бях другаде. И тя го знаеше. С други думи, излъгах всичките ѝ очаквания.

Защо ли ѝ говоря всичко това? — запита се той. После реши, че няма значение. Нямах да живее толкова дълго, че да създаде на някого проблеми с признанията си.

— Вие опитахте ли да...?

— Опитахме всичко, повярвай ми: години наред ходихме къде ли не, брачни консултации и всякакви глупости. Просто изчерпахме всички възможности.

— Тя липсва ли ти?

— Ужасно.

— А знае ли го?

— Ако ме питаш дали съм ѝ казал, не съм. Малко късно би било и без това. Тя си намери друг, ще се женят.

— И ти нямаш нищо против?

— Да. Той е свестен. Ще бъде добър с нея.

— И си щастлив заради нея.

— Ани е добър човек. Заслужава да бъде щастлива.

Тя го изгледа продължително.

— Мисля, че и ти си добър човек, доктор Бърли.

Това пък какво беше? — зачуди се Уил. Всички тези четки само го притесняваха.

— Опитвам се. Е, да кажем, че ставам. Предполагам.

— Предполагаш?

— Не съм от тези, дето се самоанализират. Нямам време за това.

Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Какъв беше онзи цитат за живота, който бил неизследван...?

— Че не си струва да се живее. На кого беше тази мисъл? На Сократ ли?

— На Платон.

— Вярно. Е, аз бих могъл да отговоря на господин Платон с една дума: Глупости. Освен това, при моята работа, прекарвам времето си да изследвам живота на другите хора, а не обратното.

— Работата си ли обвиняваш за провала на брака си?

— Себе си... работата си... то е едно и също. Пациентите ми винаги успяваха да ангажират цялото ми внимание.

Мая се наведе напред. Лицето ѝ бе напрегнато.

— Може да е било по-силно от теб.

— Това са само оправдания.

— Не. Чуй ме. Може отвътре да те е тласкала някаква по-голяма сила. Навярно защото си нещо повече от доктор... ти си лечител. Когато Майката избира своите лечители, те не могат да се съпротивляват.

Хайде пак тая Майка.

— Нека не придаваме романтични отсенки на разговора — каза Уил. — Аз съм лекар. Човек със занаят. Човек, който е учил за тялото и знае някой и друг трик, за да го оправя.

— Лекарската професия определено е повече от занаят.

— Добре де, може и така да е. Просто понякога се хващам, че се опитвам да компенсирам заради онези доктори, които смятат, че като са получили лекарска диплома, са станали богове.

— Но фактът си е факт: толкова си бил отдаден на работата си, че това ти е провалило брака. Как си го обясняваш?

Уил сви рамене. Наистина нямаше желание да говори за това. Беше минал през всички тези теми по време на брачните консултации. Тогавя не бе успял да отговори на много от въпросите, сега също не можеше.

— Винаги ли си искал да бъдеш лекар?

— Винаги... За най-голямо разочарование на баща ми. Той искаше единственият му син да стане адвокат и да работи във фирмата му. — Уил поклати глава при спомена за битките помежду им. — Така и не се отказа от амбицията си. И на смъртния си одър се опитваше да ме убеди да се запиша в правния факултет и да стана специалист по съдебна медицина. Но хайде, стига сме говорили за мен и да...

— Но нали затова сме тук, заради теб.

— Тук сме заради онова нещо в гърлото ми. Хайде да стигнем до същността на нещата: Можеш ли да направиш за мен това, което си направила за Савана?

— Не — поклати тя глава и отклони поглед. — Много ми се иска да можех, но...

Уил се изненада от тревогата, която изведнъж премина през цялото му тяло. Не можеше да го отпрати!

— Но какво?

— Савана приемаше. Остави ме да стигна до нея. А ти... ти си издигнал много, много стени между себе си и хората като мен.

— Откъде знаеш? Та ние не сме прекарали и един час заедно.

Тя отново бе впила поглед в него.

— Знам... шестата ти чакра е напълно блокирана.

— Е, и?

— Наричат я още третото око. Твоето е сляпо. Ще ми трябват години, за да ти помогна така, както помогнах на Савана.

— Нямам никакви години.

— Знам.

Седяха и мълчаха, а Уил се чудеше защо се чувства така смазан. И без това не вярваше в тези глупости.

— Как е пълното ти име? — попита тя. — На какво отговарят инициалите Дабъл Ю Сий?

Уил пое дъх. Мразеше името си.

— Уилбър Сесил Бърли.

Мая отметна глава назад и издаде някакъв звук, който бе полусмях, полустон на сливане.

— Как не се досетих?

— Какво има пък сега?

— Майка ти сигурно е предчувствала какъв ще станеш. Майките ги усещат тези неща.

— Не разбирам. Това са семейни имена.

— Изучавала съм имената. Всяко си има значение и съм убедена, че изборът на име не е случаен акт. Уилбър означава блестящ човек или по-точно непоколебимият блестящ човек. Бърли означава човек, който живее зад крепостни стени. А Сесил... — Тя поклати глава. — Сесил означава сляп.

Уил се надигна уморено от стола.

— Тогава няма смисъл, предполагам, да...

— Но все пак би могло да се намери начин — каза тя тихо.

— Слушам.

— Ще ти се стори радикално.

— Не може да е по-радикално от онова, което ми мислят хирурзите и радиолозите. Опитай.

— Ще трябва да се оставиш изцяло в моите ръце.

Той замълча, защото не искаше да каже на глас мисълта си: Говориш с маниак на тема контрол, госпожичке. Така че внимавай какво искаш.

— Това май не ми се нрави особено.

— Още не съм сигурна какво точно ще се наложи да правим, но знам, че ще ти се стори като огромна крачка. И за мен няма да е малка. Ще трябва да рискувам живота си, докато се концентрирам върху твоя.

— И защо се захващаш тогава?

— Защото... — Тя прехапа долната си устна. — Защото от страшно дълго време имам чувството, че съм пратена... или привлечена, или насочена... да дойда тук, на това място, по това време, с определена цел. И може би ти си тази цел.

Музика! Музика от филма „Зоната на здрача“, помисли си той.

— Изслушай ме — настоя тя, сякаш усети отдръпването му. — Савана идва при мен, аз ѝ помагам; тя на свой ред отива при теб и те праща при мен. — Зелените очи на Мая блестяха от възбуждане. — Не разбираш ли? Затваря се един кръг, а сега се отваря друг: Ти си лечител... ранен лечител... и аз съм убедена, че съм тук, за да ти помогна да продължиш да лекуваш. Но понеже си блестящият сляп човек от крепостта, трябва да се научиш да виждаш, преди да се излекуваш. А няма да можеш да виждаш, докато не съборим стените на твоята крепост и не пуснем вътре светлината. Ще трябва да свалим всички пластове на изолация, които си изградил около себе си през годините.

— Изолация? Срецу какво?

— Срецу най-голямата лечебна сила във Вселената.

— И тя е?

— Ще разбереш, когато ѝ разрешиш да те намери.

Уил въздъхна.

— Добре. Ще се хвана на тази въдица. Какво трябва да направя?

Мая стана и започна бавно да обикаля помещението.

— Трябва да ликвидираш всичките си авоари, пенсионни фондове, вещи, всичко.

— А, разбирам. Старият изпитан номер: продай всичко, дай го на бедните и ме последвай.

— Последвай ме, да. Но си остави достатъчно пари за пътуване и дай само половината за благотворителни цели. Другата половина ще

вложиш безвъзмездно в попечителски фонд, който след твоята смърт ще бъде прехвърлен на дъщеря ти или на бившата ти жена, или за някаква благотворителна цел.

Екстрасенс, който говори за безвъзмездно влагане на пари в попечителски фонд — сигналната лампичка на Уил, настроена на честота да регистрира глупости, започна да святка. И все пак бе слисан.

— Но цялата идея на това, да те последвам, е да заобиколим едно малко усложнение, наречено смърт.

— Ликвидацията на собствеността ще те разтовари от натрупвания през целия ти живот материален багаж. Твоите имуществва са една от многото стени около теб, но тази е най-тънката, най-лесната за събаряне.

— Лесно ти е на теб да го кажеш. Какво ще стане, ако се случи невероятното и аз не умра? Ще си взема ли останалата половина обратно?

— Не. Идеята е да се откъснеш завинаги от тези имуществва. Мисълта за това как и къде и дали ще си ги върнеш, само ще те разсейва. Трябва да ги махнеш от живота си без никаква надежда някога да си ги върнеш. Така те няма да те разсейват.

— Тогава кой...?

— След две години, ако още си жив, остатъкът минава в мое владение.

Сигналните лампички в главата на Уил засвяткаха като полудели.

— О, разбирам — проточи бавно той. — И това ще ти донесе неочаквано богатство. Не се ли страхуваш, че ще те „натовари“?

— Съвсем не. — Тя го погледна спокойно в очите. — Защото няма да остане в мен дълго. Намерила съм му предназначение. А ако ти наистина си жив след две години, можеш ли да кажеш, че няма да съм си го заслужила?

Закова го. Но Уил знаеше, че има някакъв номер; сигурно имаше. Той просто не можеше да го открие в момента. Ама ей така, колкото за спорта, реши да продължи играта.

— Добре, да кажем, че направя всичко това. После какво?

— После ще се срещнем в Мезоамерика, където ще търсим твоето лично лекарство.

— Мезоамерика ли?

— Страната на майте.

Майте не бяха ли от Мексико? Да търси своето „лично лекарство“... Хайде де! С всяка минута положението ставаше все по-абсурдно.

Но пък защо ли да не замине с тази странна и красива жена...

— И колко време ще продължи това малко пътуване?

— Най-много две седмици... Надявам се.

Е, това вече преля чашата. Уил подаде ръка.

— Беше ми приятно да се запознаем, Мая. Благодаря, че ми отдели от времето си, но аз трябва да вървя.

Тя сграбчи ръката му между двете си длани и я задържа.

— Не. Моля те, доктор Бърли. Не си отивай.

Той видя искрена загриженост в очите ѝ. За какво? За парите... или за него?

— Какво ти дължа?

— Нищо. Моля те, искам да размислиш...

— При цялото ми уважение, аз буквално нямам време за това. Мислех да ти дам шанс. Представях си, че ще мога да отделя няколко дни и няколко стотачки за нищожната вероятност наистина да можеш да направиш нещо за мен. Но да ликвидирам имуществото си? Да пътувам до Мексико и да прекарам седмици в търсене на моето „лично лекарство“? Съжалявам. Намислил съм по-добър начин да прекарам последните си месеци.

— Какво може да е по-добро от това да се излекуваш?

— Да пътувам до Франция, например по време на гроздобера в Бордо, да посещавам замъци.

Преди няколко седмици бе попаднал на реклама за такава екскурзия в „Уайн спектейтър“^[1], хрумна му да отиде и веднага си бе резервирал място. Отдавна мечтаеше да види Франция. Най-сетне щеше да отдели време.

Уил внимателно изтегли ръката си.

— Желая ти щастие. Изглеждаш ми свестен човек, който искрено иска да помогне, но тия работи не са за мен.

— Не само аз искам да оздравееш — заяви тя и тръгна след него, докато той трополеше по стъпалата към първия етаж. — Иска го и Майка ти.

Той не се обърна.

— Казах ти: майка ми е мъртва... инфаркт преди шест години.

— Много добре знаеш, че не говоря за твоята биологична майка... имах предвид Майката на всички.

— О, *тази* майка ли. Как можах да забравя за нея!

Тя отиде до бюрото и взе една визитна картичка от чекмеджето.

— Никога не забравяй за Майката на всички ни — настоя Мая и пъкна картичката в ръката му. — Тя ще ти даде знак. Отваряй си очите на четири. Тя ще ти се усмихне и ще ти даде да разбереш, че иска да бъдеш спасен. Обади ми се, когато го усетиш.

Искам да се махна оттук!

— Ще си отварям очите. Сега обаче трябва да бягам. Довиждане.

Блъсна вратата и излезе на горещия тротоар. Отново в реалния свят. Изпита истинско облекчение.

Тръгна бързо към колата си. Пъкна се зад кормилото и вдигна поглед. Мая стоеше на прага и го гледаше с нефритените си очи. Казваше нещо. Не я чуваше, но устните ѝ сякаш казваха: „Ще се върнеш“.

[1] Списание, посветено на виното и всичко, свързано с него. — Б.пр. ↑

Грезияк, Франция

Уил седеше сам в тъмното, на пейка от ковано желязо под черешовото дърво в основата на една от кулите на Шато дьо Мушак. Поразклати в чашата си виното „Ла Лувиер“, реколта 1988-а. Загледа се в червения водовъртеж в чашата на фона на изгряващата луна и сигурно за стотен път от залеза насам се запита: *Защо съм тук?*

Обиколка на винопроизводителите около Бордо — единайсет души бродеха из лозята, гледаха как се правят различните видове вина и посещаваха известни замъци, за да дегустират вино.

Яжте, пийте и се веселете, защото утре може да умрем — това съвсем не е безсмислено клише, не и за Уил. Тъпчеше се с най-различни сирена и гъши пастет и пиеше огромни количества вино. Но да се весели? Никакъв шанс.

Защо съм тук?

Заради красотата? Да, това приличаше на основателна причина. Няколко дни в провинциална Франция, да съзерцаваш прекрасните промени на светлината с напредването на деня, бяха достатъчни да разбере човек защо импресионизмът се бе появил именно тук. Щеше да е чудо, ако не се беше появил.

Френският Прованс... Докато пътуваше с влак от „Шарл дьо Гол“ към Либурн, се бе смаял от количествата обработваема земя във Франция — засети ниви се низеха в продължение на десетки километри. Страна на стопанства и на села, с няколко града, плъснати тук-там като пържени яйца в тиган.

Колкото по на юг отиваше, толкова по-нетърпелив ставаше да види първите лозя. После, след като навлязоха в лозарския регион, започна да се чуди дали някъде ще види място без лози. Всеки квадратен сантиметър, който не се използваше за някакви абсолютно необходими за живеене цели, като например за къщи, гаражи, пътища, бе засаден с лозя.

Шато дьо Мушак бе кацнал на малко възвишение в Грезияк — селце в района на Бордо, наречен Антр дьо мер. Антр дьо мер —

Между две морета. Ама не съвсем. По-скоро между две реки. Но понеже Гарона и Дордон покачваха нивото си при всеки прилив на Атлантическия океан, името не бе толкова погрешно.

Някой бе започнал да строи Мушак още през дванайсети век. Това, което бе останало от първоначалните градски стени, сега приличаше на ниски каменни зидове. Четирите кули и U-образната сграда бяха построени през четиринайсети век.

Уил с изумление си помисли, че цялата тази конструкция е била завършена много преди Христофор Колумб да е бил дори блясък в очите на баща си.

Мушак си имаше собствена марка вино, а лозята му се разпростираха по хълмовете около замъка. Тази сутрин Уил дълго стоя пред прозореца на спалнята си малко след изгрева и не можеше да откъсне очи от редиците мерло и совиньон блан, чиито върхове се къпеха в лазурните лъчи на изгряващото слънце и блестяха като позлатени.

Беше времето на гроздобера. Сортът „Совиньон блан“ бе избран и откаран във винарната зад замъка, за да го изстискат. Сокът бе изсипан в бъчви, където щеше да стои, докато започне да ферментира. И сега въздухът ухаеше на пресни джибри от люспите и дръжките, изхвърлени на кашкава купчина пред помещението за изстискване. Опиянени рояци дребни винени мушици щяха да пируват до утре, докато остатъците бъдат извозени нанякъде.

Уил бе пил пус рапиер аперитиф^[1] и бе хапнал гъши пастет, но обикновена реплика на един от винолюбците в групата бе убила апетита му. Неспособен вече да седи на едно място, той се бе извинил и бе напуснал дългата, отрупана с чаши дъбова маса, след което тръгна да се поразходи навън с бутилката „Ла Лувиер“. Отначало бе решил да повърви по пътеката със засадени от двете ѝ страни дървета, която водеше до центъра на село Грезияк, но после се отказа. Там нямаше нищо интересно освен няколкото каменни къщи и трите най-основни и незаменими институции на цивилизацията: църквата, гробището и бара. Вместо това реши да погледа възпламенените от залязващото слънце розови облаци на фона на синьото небе.

Репликата... беше я чувал десетки пъти през последните няколко дни, но тази вечер го удари в сърцето със силата на мълния. Опитваха нов вид червено вино, направо от бъчвата, и един от мъжете каза:

„Много хубаво... това след още пет до седем години ще стане превъзходно“.

Пет до седем години? — помисли си Уил. — Аз нямам пет до седем месеца!

Сега почти пълната луна се бе издигнала високо в небето, а той още седеше на желязната пейка и се измъчваше с упорития въпрос: *Защо съм тук?*

По дяволите. Не мога да кажа, че създавам нови приятелства... Тия хора повече никога няма да ги видя. Дори не мога да кажа, че трупам спомени... Няма да съм жив, за да си ги спомням.

Така че, когато Катрин го откри, Уил бе в доста мрачно настроение.

— Има ли място за още един на тази пейка? — попита тя.

Уил се мръдна малко и махна бутилката да не ѝ пречи.

Катрин бе средна на ръст, на около четирийсет, малко пълничка, но жизнерадостна и хубава жена. Групата се състоеше от четири двойки, плюс Катрин и брат ѝ, плюс Уил, който не се вписваше в схемата. Водачът на групата ги бе настанил първата вечер един до друг на масата и те започнаха да се движат заедно по време на разходките из лозята. Докато се разхождаха, Уил бе научил, че и тя е разведена, но единственото хубаво нещо, което можеше да каже за бившия си мъж, бе, че е достатъчно богат да си позволи да ѝ плаща огромна издръжка.

Уил на няколко пъти случайно беше дочул, че другите мъже в групата са се хванали на бас кога те двамата, Уил и Катрин, ще стигнат до леглото.

Съжалявам, момчета, но няма да има победител.

С Ани бяха имали доволно активен, макар и не чак толкова разнообразен сексуален живот по време на брака си. След развода Уил бе излизал за кратко с някоя и друга жена, но нищо сериозно. Ала откакто бе прочел доклада на патолозите за тумора, сексуалният му нагон бе минал на съвсем ниска предавка. Всъщност сега почти не се сещаше за секс.

Дори и да не бе такъв случаят, Катрин щеше да му дойде малко в повече. Тя май се смяташе за авторитет във всичко и имаше склонност да обяснява надълго и нашироко всяка възникнала тема, дори и най-обсъжданата и известна на всички.

Похотливите помисли бяха обречени на забвение и от появилото се напоследък усещане за подутина в основата на езика му. Дали не си въобразяваше? Или пък първичният тумор най-накрая бе решил да възвести присъствието си?

Единствената жена, за която си мислеше, бе Мая. Не можеше да си обясни защо. Почти му се искаше да е с него сега. Беше чудата, без съмнение, но пък интересна, много по-интересна от който и да е в групата.

— Добре ли си? — попита Катрин.

— О, прекрасно — отвърна той.

— Хубаво. Защото не изглеждаше много добре, когато излезе. Всички си помислихме, че може да си болен.

— Просто имах нужда от глътка свеж въздух.

— Напълно те разбирам — каза тя и скъси разстоянието помежду им.

Уил усети как тялото ѝ се стегна и я погледна. Катрин се бе навела напред и зяпаше в небето.

— О, господи, погледни!

Уил вдигна очи и се стресна, като видя, че от горния ъгъл на луната липсва парче, сякаш някакъв небесен хищник го бе отхапал. Само допреди минути луната си бе почти свършено кръгла.

Катрин скочи от пейката и се втурна към шатото да вика на всички да излязат.

Уил остана на мястото си, докато другите се изнизаха от трапезарията и се скупчиха в двора, охкайки и ахкайки, загледани в небето. Катрин се върна при него, но остана права, вирнала глава към смаляващата се луна.

— В тазсутрешния вестник пишеше, че се очаква затъмнение — спомни си тя, — но съвсем ми бе излязло от ума. Обаче няма да е пълно затъмнение.

Горните три четвърти от луната вече бяха изчезнали и от нея бе останал само сияещ хоризонтално полегнал полумесец.

— Прилича на огромна усмивка, а? — каза Катрин. — Като на Чеширския котарак от „Алиса в Страната на чудесата“. — Превключи на режим изнасяне на лекции. — Появяващите се ежемесечно полумесеци на луната се дължат на различния ъгъл, под който идват слънчевите лъчи, нали се сещаш. Този е различен. Това отгоре е

сянката на Земята. Така че в известен смисъл Земята прави така, че котаракът да изчезне и да остане само усмивката му.

Чашата на Уил се изплъзна измежду пръстите му, виното се разля в тревата, а той скочи на крака.

— Какво? Какво каза?

— Че добрата стара Майчица Земя рисува тази усмивка там горе. Потресен, Уил направи крачка към нея.

— Коя си ти? Кой ти каза да говориш така?

Катрин се стъписа. В очите ѝ проблесна тревога.

— За какво става дума, Уил?

Главата му бучеше като гнездо на оси.

— Кой те изпрати?

Тя отстъпи още по-назад.

— Ти май си пил повече, отколкото ти понася.

Обърна се и побърза да се присъедини към другите в двора на замъка, а Уил остана сам в тъмното под дървото. Той погледна към сияещия полумесец, който му се хилеше от небето, и си спомни думите на Мая.

... Майката на всички ни... Тя ще ти даде знак. Отваряй си очите на четири. Ще ти се усмихне и ще ти даде да разбереш, че иска да бъдеш спасен.

Това е лудост. Знаеше ли, че той се кани да ходи във Франция? Дали е знаела, че ще има частично лунно затъмнение? Възможно е наистина, но... по дяволите!

— Много съм пил ли? — измърмори той. Откри празната си чаша и вдигна бутилката. — О, не. Изобщо не съм пил достатъчно.

С трепереща ръка си наля половин чаша и бавно продължи да се отдалечава от Мушак. Спря в края на едно лозе и се облегна на кола на първия ред лози, като внимаваше да не се убодее на тръните на традиционно засадения там розов храст.

Успокой се, каза си той. Това затъмнение не се е появило изненадващо — очаквали са го, пресметнали са появата му. Катрин е прочела за него във вестника. Това си е просто едно обичайно явление. В него няма нищо свръхестествено. И никаква Майка на всички не му се усмихва от небето.

Е, да, ама приличаше *точно* на усмивка. Даде си сметка, че ако сега бе в Съединените щати вместо тук, нямаше да види нищичко —

на Източното крайбрежие сега е посред бял ден.

Но аз съм тук, продължи немия си монолог Уил. И се питах защо.

Замисли се против волята си за Мая и нейното предложение.

Вече беше учредил попечителски фонд в полза на Кели, така че се бе погрижил за нея. Ани нямаше да има финансови проблеми, след като се омъжи повторно. Така че не виждаше никакви причини да не ликвидира всичките си авоари, да даде половината, да речем, за изследвания за борба с рака, а другата половина да вкара в попечителска сметка, каквато препоръча Мая. (Не си правеше никакви илюзии: преди края на годината Кели щеше да влезе във владение и на този фонд.)

И сетне какво? Да тръгне с Мая из дивите земи на Латинска Америка — които тя нарича Мезоамерика — и да търси лек?

Да бе.

Ама нали и без това искаше да прекара малкото време, което му остава, в пътуване? Защо пък да не попътува из „Мезоамерика“?

Уил си наля още вино.

Да, наистина... защо не? Защо пък не, по дяволите?

Не за да търси лек, ами просто заради проклетия, идиотски ужас да го направи. Едно наистина ненормално, безполезно и твърдоглаво начинание, но на него му харесваше по някакъв извратен начин именно заради тази лудост, безполезност и твърдоглавост.

Кога през целия си живот бе правил *каквото и да било* ей така, заради импулса? Никога. Сега бе моментът да опита да действа безразсъдно поне веднъж в живота си. Защото скоро не ще бъде в състояние изобщо да действа, а малко след това няма да има и импулси, нито безразсъдни, нито други.

Да, Уил Бърли, помисли той. Защо пък да не решиш да направиш нещо невероятно глупаво, за да приключиш иначе сигурния си, разумен, спокоен, праволинеен, предсказуем живот? Замини с оная лечителка, направи всяко движение, извърши всеки ритуал, който ти предприше, и всичко това без ни най-малка надежда за изцеление.

Но кой знае? — вдигна вежди той. — Може пък да се изненадам.

През целия си живот бе вярвал, че Вселената функционира по физическите закони на материята и енергията, постулирани в човешката наука. Винаги е вярвал в правотата на тези закони.

Но сега си даваше сметка, че една малка, пулсираща от отчаяние част от него би дала мило и драго да се окажат погрешни.

Вдигна чаша в безмълвна наздравица към усмивката в небето, която започна да се изкривява, тъй като сянката на Земята се беше преместила.

— Идвам, Мезоамерика!

[1] Френска напитка — ликьор, направен от арманяк и портокалов сок. — Б.пр. ↑

Окръг Уестчестър, Ню Йорк

Онова, което във Франция му се бе сторило лесно и просто решение, когато се завърна вкъщи, се оказа сложен и дълъг за осъществяване процес.

Уил прекъсна обиколката с групата и се прибра в Щатите в деня след затъмнението, но не се свърза веднага с Мая. Искаше му се, преди да се обвърже с тази жена, да научи повече за нея. Затова се обади на Макс Епингер, негов дългогодишен адвокат и стар приятел. Макс го свърза с частен детектив на име Винсънт Терзиски.

Уил се срещна с Терзиски — едър мъж с червендалесто лице — и го нае да събере сведения за загадъчната „лечителка“, която имаше кабинет в Катона.

След два дни детективът се отби в жилището на Уил. Човекът се потеше, хриптеше и смърдеше на пепелник. Уил се замисли за кръвното му налягане и за състоянието на коронарните му артерии, но не каза нищо. От горчив опит знаеше, че някои хора се отнасят враждебно към натрапените медицински съвети.

Терзиски бе дошъл да докладва за първите си открития.

— Не са много — призна той — и повечето сведения са от второстепенни източници.

— Какво означава това?

— От молби за отваряне на кабинета, ей такива работи. В смисъл, мога да кажа къде според нея самата е получила образованието си, но не съм го проверил още в самото училище. Все пак пълното име на вашето момиче е Мая Куенел, което страшно улесни работата ми, защото няма много хора с такива имена. Родена е преди трийсет и четири години в Оран, Алжир, баща французин и майка от племето на маите. Израсла е в Париж, учила е в Сорбоната — не знам дали е завършила въобще — и уж има научна степен по философия от Бъркли.

Бъркли, повтори си наум Уил. Защо ли не се изненадвам?

— Има влог на стойност близо осемнайсет хиляди, но никакви други имуществва, нито дори кола. Живее в апартамента над кабинета си. Не е арестувана за измами или за каквото и да било друго; и няма нито едно оплакване от клиент срещу нея.

Дотук добре, помисли Уил.

— Това ли е всичко?

— Засега, да. Открих наистина една Мая Куенел, която е била арестувана по време на протест срещу изсичане на дървета през 1972-ра, но това не може да е същото момиче, защото нашата Мая е твърде млада. Както вече казах, предстои да проверя информацията в учебните заведения и други подобни за потвърждение, но, общо взето, бих казал, че момичето ви изглежда доста чисто, поне за момента. Хубаво би било обаче, ако разполагах с отпечатъци от пръстите ѝ. Някакъв шанс да...?

— Не — отсече бързо Уил.

Пред очите му моментално преминаха сцени от стари филми, в които някой прибира чаша от коктейл с нужните отпечатъци.

— Случайно да ви е давала някакъв кристал или нещо такова?

И тогава Уил се сети.

— Даде ми визитна картичка.

Отиде в спалнята и я намери върху тоалетната масичка. Хвана я за ъгълчето и я занесе на детектива.

— Може и да свърши работа — кимна Терзиски, оглеждайки лъскавата повърхност на хартията, закрепил внимателно ръбчетата на картичката между пръстите си. — А сега ми дайте нещо с вашите отпечатъци, та да мога да ги различавам.

Уил поръча на Терзиски да продължи работата си, макар да бе доста доволен, че Мая не се оказа шарлатанка. Същия следобед отиде при нея в Катона.

— Доктор Бърли — поздрави го тя, хем предпазливо, хем с надежда. — Много бързо се върнахте от пътешествието си?

— Не беше това, от което се нуждаех — заяви той, без да се впуска в обяснения. За нищо на света нямаше да ѝ каже за затъмнението. — Реших, че ми трябва нещо малко по-екзотично. Като Мексико да речем.

— Наистина ли? — попита тя с блеснали очи. Радост ли прозвуча в гласа ѝ? — Наистина ли искате това?

— Така смятам... ако, разбира се, предложението ви е още в сила.

— Да, в сила е. Да, абсолютно. Какво се случи? Какво направи Майката, за да промени решението ви?

— Това няма нищо общо с вашата Майка на всички. Това си е мое собствено решение.

— Да — съгласи се тя. — Разбира се.

Но Уил изобщо не бе убеден, че му е повярвала.

— Кога тръгваме?

— Веднага щом уредя нещата с другите хора, за които съм поела грижа, а вие ликвидирате всичките си авоари, както говорихме.

— Още ли смятате, че е необходимо?

— Абсолютно.

* * *

Уил започна ликвидацията. Вече бе продал лекарската си практика; продаде колекцията си от рок парчета от шейсетте на „Финил Винил“ — колекционерски магазин в Манхатън, и дари всичките си видеокасети с уестърни на обществената библиотека в Маунт Киско.

За къщата под наем лесно намери кандидат от многото търсеци квартира, който да поеме остатъка от плащането и да се нанесе вместо него.

Останалото не беше толкова лесно, най-вече защото Макс Епингер твърдо реши, че Уил си е загубил ума. Макс вече бе почти на седемдесет и отказваше да се пенсионира; тялото му се бе съсухрило, гърбът се бе изкривил, но умът — все така остър. Макс се занимаваше с всички правни дела на Уил още от пристигането му в Уестчестър — с всичко: от затварянето на къщите до узаконяването на лекарската му практика.

Макс най-напред държа речи колко пари щял да загуби Уил от удръжки и данъци заради това, че изпразва преждевременно пенсионните си фондове, а като разбра подробностите около попечителския фонд и как парите от него щяха да отидат в ръцете на

някаква непозната, ако останел жив след две години, направо настоя да отиде да се освидетелства.

На моменти Уил се чудеше дали наистина не си бе навлякъл още една беля на главата с това решение. Обикновено тези съмнения го обземаха, докато лежеше буден в спалнята на къщата, която трябваше да освободи след седмица. Като се замислеше, че скоро ще бъде без дом и без пукната пара, че ще напусне родината си и ще пътува с някаква странна жена в сърцето на страна, чийто език едва-едва разбираше, тогава под лъжичката му започваше да се гърчи червеят на съмнението и безпокойството. Ами ако Макс е прав? Ако наистина стресът от нелечимото заболяване го бе извадил от равновесие?

Но все пак си наложи да се пребори с тези кризи. Беше решил и щеше да го направи: Уил Бърли щеше да си спретне едно лудо приключение, преди да умре.

Стигна дотам, че си купи и лаптоп, за да води дневник на пътешествието. Описа първата си среща с Мая и тържествено си обеща старателно да записва всичко.

Той може да не се върне, но поне разказът му ще оцелее.

Най-сетне всичко бе уредено: беше оставил няколко хиляди в банката за пътни разходи, а от останалото половината бе отишла за подпомагане на изследванията за борба с рака, а другата половина — вложена в попечителски фонд, който щеше да премине в ръцете на Кели след неговата смърт или на Мая Куенел, ако след две години Уил е още жив. Само Макс знаеше за тези фондове.

Що се отнася до пътуването, Уил съобщи на Ани само, че заминава за Мексико, без изобщо да споменава защо и с кого.

После дойде най-трудното: да съобщи на Кели.

— Какво ти става с гласа, тате? — попита тя. Обядваха в „Каминг ор гоуинг“ — малко френско ресторантче в центъра на града. Кели толкова приличаше на майка си — Уил лесно можеше да си представи, че седи с Ани преди две десетилетия. — Звучи дрезгаво.

Наистина беше дрезгав. Дали е от...

Не, туморът не може да е стигнал чак дотам.

— Малка настинка — излъга той, за да не я тревожи. — И може би много угризения.

— За какво?

— Задето не бях по-добър баща.

Беше си обещал на път за града, че няма да се държи сълзливо-сантиментално, а ето че вече започна, защото му беше ужасно мъчно за всички пропуснати възможности.

— Не започвай пак с това, моля те. — Кели се пресегна през масата и хвана ръката му. — Прекалено си строг към себе си. Дори когато не беше с мен тялом, беше духом. А не е като да си бил с друга жена или да си се мотал по барове да играеш бiliarд и да се напиваш. Винаги знаех къде си, винаги съм знаела, че вършиш някакво добро. Ти беше моето вдъхновение, тате. Ако не беше, щях ли сега да съм в медицинско училище? Но най-важното нещо, което си ми дал, е честността. Ти никога не лъжеш, никога не си бил лицемер. Винаги отстояваш своите ценности, тате. Това е невероятно; пример, който ще се опитам да следвам през целия си живот.

Уил усети тежест в гърдите си, непоносимо стягане в гърлото. Примигна, за да спре сълзите си, и вдигна ръка.

— Спри — прошепна той. — Ще ме разреवेश като малко дете.

— Ама е истина. Няма за какво да искаш прошка... освен за това, че отказваш да лекуваш този тумор.

Усети, че и в нейните очи започват да напират сълзи. Стисна ръката ѝ.

— Кели, скъпа, вече говорихме за...

— Знаем, знаем — бързо каза тя и избърса сълзите със салфетката си, — но все имам чувството, че не те отнемат от мен, а ти ме напускаш. Има нещо... почти... егоистично.

Така ли? — зачуди се Уил. — Егоистично ли постъпвам?

Но все пак ставаше дума за неговия живот, нали? Ако не може да реши как да свърши собственият му живот, какво му оставаше? Имаше ли по-важно човешко право от това?

Обеща на Кели да се обажда от Мексико по телефона или с имейли и си тръгна, питайки се дали някога отново ще види дъщеря си.

Дрезгавината на гласа му го тревожеше. Струваше му се, че усеща подутина в гърлото си при преглъщане. И когато опипа врата си същата вечер, откри още един уголемяващ се възел от лявата страна.

На другия ден отиде при Дейв, който отново прегледа врата му. Пребледнял, Дейв назначи нови ядрено-магнитни снимки за следобед и веднага след това двамата прегледаха резултатите.

— Мамка му! — изруга Дейв. — Казах ти, че е агресивен, Уил, но явно е нещо повече — разпространява се като пожар в суха гора. Господи, ако не искаш операция, поне иди на няколко облъчвания, за да забавиш растежа му.

Уил едва успя да потисне желанието да повърне, докато гледаше втренчено снимките. Не беше радиолог, но и сам виждаше буйното нарастване на тумора... „Предателската тъкан“, както го наричаше Мая.

— Капитан Карцином — каза Уил — името се бе появило в главата му изневиделица.

— Какво? — погледна го с недоумение Дейв.

— Така се казва туморът. Предвожда бунт и се опитва да превземе кораба.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Нищо. Забрави. Виж... и да не си казал дума на Ани за това, нали? Поне докато не се върна от Мексико.

— Мексико ли? — На лицето на Дейв се изписа смесица от гняв и неверие. — Нали не мислиш сериозно да пътуваш? Виж — посочи той снимките, — има вероятност да ти се спука каротидната артерия.

Да му се спука каротидната артерия... Това не му беше идвало наум. Туморът можеше да пробие стената на някоя от дебелиите колкото кренвирш артерии, които минаваха от двете страни на врата му. Ако това стане, ще се получи масивен кръвоизлив, който ще изцеди живота от него за минути.

Не можеше да се сети за по-лош начин на развитие на нещата.

— Само за две седмици.

— Боже мой, Уил! Ако дотогава не получиш спукване, вече ще трябва да си на интравенозни системи, защото няма да си в състояние да преглъщаш!

Това беше тежък удар. Уил се облегна назад и затвори очи.

За две седмици?

Мая се готвеше да замине преди него — „да подготви пътя“, както се бе изразила. Той трябваше да се присъедини към нея в Мексико няколко дни по-късно. Но как да поеме риска да напусне страната, ако...

Това нищо не променяше, дявол го взел. Туморът бе станал господар на останалата част от живота му, но нямаше да му позволи да

провали и тази.

И ако му беше писано да умре, може би Маината Мезоамерика бе точно мястото, където да го направи. Никой нямаше да го гледа как страда, никой нямаше да взема решения вместо него и да го овърже с животоподдържаща апаратура, ако няма сили да му се противопостави.

Да, сега повече от всякога му се искаше да тръгне на това приключение.

Но първо трябваше да помоли Дейв за голяма услуга...

Мезоамерика

— Къде сме?

Уил гледаше през прозореца на очуканата двуместна чесна към тучните земи с цвят на зелена бирена бутилка, които се плъзгаха под него. Имаше чувството, че от дни лети над Мексико. Пътуването бе започнало рано сутринта от летище „Кенеди“. Преди няколко часа неговият DC-10 се бе спуснал през жълтеникавата мъгла, която в Мексико Сити минаваше за въздух. Уил мина през митницата и се качи на друг самолет за Вилаермоса Аеропуерто, където го чакаше тази таратайка с една перка. Така че след като за трети път бе излетял за деня, отново беше във въздуха.

Безсмислено бе да се опитва да завърже разговор. Дори да успееше да надвика оглушителния рев и вибрациите на самолета, от които костите ти се раздрънчават, елементарният му испански нямаше да го отведе кой знае къде в диалога с пилота Диего.

Беше го установил на летището, когато се опита да измъкне някаква информация от младия мексиканец. Разбра само, че Диего е пилотът, който Мая бе наела за него, но къде щеше да го заведе... „На юг, на юг отиваме.“ И толкова.

През целия полет Уил се взираше през прозореца.

Мексико го изненада, също като Франция, където бе очаквал цялата страна да прилича на Париж. Сега пък си бе представял пустинни пейзажи като във филмите „Великолепната седморка“ или „Дивата орда“, но земята под него повече напомняше Ирландия. Виждаха се единствено безкрайни зелени планини. Сетне планините изчезнаха, заменени от джунгли, но вездесъщият зелен цвят продължаваше да се стеле под тях, докато летяха все по на юг и по на юг.

Юг. Вилаермоса беше в Табаско, в южната част на Мексико. По на юг оставаха малко мексикански територии. После започваше Белиз или Гватемала. Уил не знаеше много за Гватемала, но и малкото, което знаеше, не му харесваше: партизани, военни патрули, контролни

пунктове, ескадрони на смъртта — всички аксесоари на една бананова република. Хич не му се забъркваше в такива работи.

Червеят на безпокойството, червеят, с който Уил бе установил доста близки отношения през последните няколко седмици, започна да се гърчи под лъжичката по познатия му вече начин.

След срещата му с Дейв нещата се бяха развили ужасно бързо. Беше се обадил на Мая да ѝ каже, че трябва да тръгнат веднага или изобщо да не заминават, и това сякаш я изплаши. Всичко зависи от подбирането на точния момент, каза тя. Налагаше се да хване самолета веднага, но преди това се бе обадила на неговия туристически агент да уреди подробностите около пътуването, а след това му заяви, че ще се свърже с него някъде тук... в Мезоамерика.

Потупване по рамото извади Уил от спомените. Диего казваше нещо неразбираемо, опитвайки се да надвика шума, и сочеше към дълга долина право напред. Уил видя продълговатото петно от някогашна сеч в джунглата.

Какво? Да не би да му казваше, че ще кацат? Там? Господи, та това не беше място за кацане... дори не беше поляна. Не говореше сериозно този човек.

Когато чесната направи вираж, захождайки за приземяване, Уил разбра, че Диего наистина ще каца. Зарей поглед — където и да е, само не там долу. На запад, ниско над джунглата, бяха надвиснали буреносни облаци, които се движеха като голяма сива фрегата през зелено море, но май се отдалечаваха.

Никъде не се виждаше и следа от цивилизация. Нямах ли някой град наблизо? Или поне село?

Диего остави самолета си да се спуска плавно надолу, на сантиметри от върховете на дърветата, и накрая направи едно травмиращо мозъка неравно кацане в изровената, покрита с локви каша от червена кал и трева. Последва трескав слалом между дупките, докато най-сетне спряха на по-малко от сто и петдесет метра от дърветата. Диего изгаси двигателя и тупна Уил по крака.

— Естамос аки^[1] — захили се той.

Уил се огледа.

— Къде, по дяволите, е това „тук“?

— Дотук. Дотук-дотук-дотук.

Джунглата се протягаше лакомо към периферията на сечището — сплетените ѝ дървета се бутеха едно друго и се навеждаха над разчистеното място като тълпа, струпала се около катастрофа.

— Не ми прилича на място, където бих искал да съм — измърмори Уил.

Изведнъж му се прииска да се махне оттук, да си е обратно в добрите стари Съединени американски щати. Ако ще да е в приют за бездомници, пак щеше да е по-добре, отколкото да го оставят тук сам в тази чужда и изумително зелена пустиня. Страхът започна да впива нокти в сърцето му и да разкъсва гръдния му кош. Как успя да се забърка в тази каша? Къде му беше акълът? Имаше ли акъл изобщо?

Хич нямаше да излиза от този самолет. Тъкмо щеше да каже на Диего да обръща и да се махат оттук, когато от джунглата изскочи открит, очукан, оплескан с кал двуместен джип. Гумите му престанаха да се въртят, но джипът продължи да се плъзга напред, докато накрая спря и от него излезе дребен човечец със слаби като клечки ръце и тесни рамене. Беше облечен в нещо като туника, направена от груб бял памучен плат. Вниманието на Уил бе привлечено от мачетето, пъхнато в бродирания колан около кръста му. Мъжът притича бос до вратата на Уил и я отвори.

— Сеньор Бърли? — усмихна се човечецът.

Имаше кръгла глава, покрита с провиснала черна коса, и блеснали черни очи, а лицето му беше с цвят на печена ябълка. Усмивката му разкри големи бели зъби със златни контури; металът проблесна на слънчевата светлина, очертавайки горните му предни зъби като в картините на Старите майстори.

Уил се поколеба, изкушавайки се да каже, че сеньор Бърли няма да дойде, но Диего знаеше истината.

— Аз съм.

— Буено!^[2] Мая, тя ме изпрати. — Той подаде ръка, цялата в мазоли. — Аз съм Амброзио.

Уил стисна ръката му.

— Къде е Мая?

— Отиваме да я срещнем сега. Тя пристига преди два дни. Чака нас в планината.

— Каква планина?

— Не далече. Ще видите.

Нов миг на нерешителност: Уил изпитваше нужда да види нечие познато лице в това чуждо място.

— Хайде — подкани го Амброзио. — Трябва да тръгваме. Къде ви е чантата?

Уил не мръдна.

— Откъде познаваш Мая?

— Тя е от рода на Амброзио — обясни човечецът.

Време е да вземе решение: да остане или да тръгне. Какво ли би направил херцогът на негово място?

Потисна нарастващата в душата му тревога, предизвикана от цялата тази неизвестност, която го чакаше, ако слезе от самолета, пое дълбоко дъх и реши да продължи започнатото. С мъка измъкна големия си брезентов сак иззад седалките на самолета и скочи на земята.

Едно приключение не е никакво приключение, ако всичко ти е известно предварително; махни неизвестното и приключението се превръща в екскурзия.

Е, да, ама...

Докато гледаше как Диего обръща чесната и с рев се понася обратно по сечището, Уил не можеше да се отърве от ужасяващото чувство, че го зарязват наред джунглата. Помаха с ръка, но Диего не отвърна на жеста.

Амброзио взе сака и го метна на гърба си.

— Вървим сега. Да?

— Да.

Поне си имаше нещо като Петкан.

Тръгна, загледан в дивата зеленина наоколо. „Или съм много смел, или много глупав — помисли си той. — Но и в двата случая съм човек, който няма какво да губи.“

Дали това беше целила Мая, като го накара да се „разтовари“ от всичкото си имущество? Да го направи безразсъден?

Изглежда, действаше.

Усети, че подгизва от пот. Донякъде от нерви несъмнено, но жегата си беше голяма. А беше и влажно. Преди смяташе, че горещината и задухът в Ню Йорк са убийствени, но те бяха нищо в сравнение с тукашния климат. Бас ловеше, че можеше да хване шепа въздух в ръка и да изстиска от него чаша вода.

Мая го беше предупредила да се облече леко и в бяло. Уил се радваше, че я бе послушал. Освен това, докато шляпаше в калта към джипа, се радваше, че си беше купил водоустойчиви туристически обувки за пътешествието. Малки петънца от оригиналната тъмнозелена боя на возилото и ивици от брезента едва прозираха през дебелия слой червена кал, която бе полепнала навсякъде. Двата пресечени конуса на предното стъкло, изчистени от чистачките, приличаха на бдителни очи.

— Ние имаме много, много дъждове — каза Амброзио. Справяше се добре с английския, за радост на Уил.

— Спира ли въобще да вали понякога?

Амброзио подуши въздуха.

— Чак ни праща още две бури, мисли Амброзио, и после ни остави на мира.

— Чак ли?

— Богът на дъжда и бурите.

Уил изтръпна, когато Амброзио хвърли сака му в задната част на джипа.

— Там има компютър.

— Компютър? — възкликна той и облечените в злато зъби блеснаха. — Тук нямаме ток, сеньор.

— Аз имам батерии — отвърна Уил. Беше си донесъл няколко литиево-йонни батерии. — А и винаги мога да го включа в запалката на джипа.

Амброзио сви рамене и се намести зад волана.

— Няма да имате нужда от компютър там, където отиваме.

Уил си помисли, че това ще го решава сам, но не влезе в спор с дребния човечец.

— Мая далече ли е? — попита той.

— На километри е оттук, от другата страна на долината. Това е най-близкото място, където може да каца самолет.

— И къде е това?

— В джунглата.

— Знам, че е в джунглата. Ама в коя страна е?

— Страната на маите. Там, където е роден Амброзио.

— Но страната на маите може да означава Мексико, Белиз или Гватемала.

— Си^[3]. — Той запали двигателя. — Вие сте жаден?

Уил не можа да реши дали Амброзио избягва отговора, или е просто глупав. Но наистина бе жаден. Бутилката с минерална вода, която си бе купил на летището в Ню Йорк, отдавна беше свършила.

— Бих пил нещо — кимна той.

— Буено.

Амброзио включи на скорост и джипът подскочи напред — право във високия, грозен ствол на някакво палмово дърво. Уил извика изплашен, защото върху брезента над главата му падна нещо тежко и отскочи.

Амброзио изхвъркна от колата и извади мачетето от колана си. Вдигна бледозелен кокосов орех от земята, хвана го в ръка, направи *шат-шат-шат* с острието в горния край на ореха и после му го подаде през вратата.

Уил надникна през петсантиметровия отвор и видя, че кухнята бе пълна с рядка бяла течност. Кокосово мляко. Отпи. Не беше студено, но хладно, с лек кокосов дъх и несъмнено освежително. Амброзио бе отворил един и за себе си и пиеше съдържанието му на големи глътки, без да обръща внимание, че тече и по брадата му. Хвърли черупката и погледна към Уил.

— Още един?

Уил още не бе изпил този.

— Но мас, грасиас^[4].

Амброзио се захили.

— Муї буено! Хабла еспаньол?^[5]

— Не толкова добре, колкото ти говориш английски, за съжаление.

Амброзио седна пак зад волана и този път потеглиха. Той насочи колата към отвор в зеленината и подкара джипа по тесен неравен път, по който се виждаха следи от едно-единствено возило и то беше джипът на Амброзио, минал оттук на идване.

Навлязоха сред дървета, с невероятно дебели стволове, огромни, наситенозелени и толкова стари — Уил за миг изпита чувството, че някак си се е върнал в периода креда и в сенките го дебнат динозаври. Джунглата бързо ги притисна отвсякъде и сечището се скри от погледа им.

Обзе го пристъп на клаустрофобия, но се разсея, щом Амброзио започна да му говори за местните флора и фауна: ниски палмети, флуоресцентни папагали, огромните листа на растението таро, тукани с оранжеви клюнове, мексикански смолисти борове, бърз кафяв заек без опашка, който Амброзио нарече пака, елегантни акации, бъбреци маймунки и петниста боа, увиснала на евкалиптов клон.

Тук сякаш нищо не живееше само. Дърветата бяха окичени с лиани, някои от които излизаха от стволите с дебелината на мъжко бедро. Тези стволите от своя страна бяха осеяни с някакви сиво-зелени израстъци и от време на време с ярките цветове на орхидеята. Богатото разнообразие от форми на живот изпълни Уил с благоговение. Имаше чувството, че се носи по капилярите на някакъв огромен жив организъм.

— Виждаш ли онези дървета там? — Амброзио сочеше към група стволите с тъмна набраздена кора и високи листа. — Това е махагон. Много дзули идват тук да ги режат и да ги отнасят.

— Дзули ли?

— Чужденци. Идват и режат-режат-режат и никога не се помиряват с Юмцил. — Той хвърли поглед към Уил, сякаш очакваше поредния въпрос. — Юмцил е горският бог. Лошо нещо е да забравяш бога на гората.

— Ще го запомня. Чак и Юмцил са богове на маите, така ли?

— Си. Ние имаме много, много богове.

— А Мая, твоята роднина, почита ли тези богове?

Амброзио поклати глава.

— Мая е наполовина дзул. Тя си има свои начини и те са много по-стари от тези на маите.

По-стари ли? Уил съвсем не бе специалист по история, но все пак си мислеше, че преди маите не е имало кой знае какви цивилизации в Америка.

И освен това му се стори, че долови нещо ново в гласа на Амброзио, докато говореше за своята роднина, но не можа да разбере какво точно.

— Да не би да обижда боговете ви с различните си вярвания?

Амброзио се засмя.

— Не. Нашите богове не са ревниви като вашите.

— Като моите ли? — Уил бе престанал да ходи редовно на църква, откакто се бе изплъзнал от контрола на родителите си като юноша, но все пак се водеше презвитерианец.

— Боговете на дзулите са много ревниви.

— О, разбирам. Християнския Бог имаш предвид.

— И еврейския, и мюсюлманския. Всички искат да са единственият бог. Боговете на маите не такива. Всички живеят заедно. Така много по-добре.

— Няма спор. И какво мисли твоят народ за Мая и нейните „стари вярвания“?

— Понякога я наричат курандера — лечител, а някои ѝ викат Иксчел — Жената от дъгата.

— Прекрасно име — каза Уил. Дали не се дължеше на нефритените ѝ очи.

— А други дори ѝ викат Кстабей.

Амброзио прехапа устни, сякаш бе казал нещо, което не е трябвало.

— Какво значи Кстабей?

Амброзио въздъхна.

— Кстабей е дух, който примамва мъжете дълбоко в гората и ги изоставя там.

Уил усети как вътрешностите му се свиват в страшен възел. Това ли е намислила и за мен?

— Но недей да вярваш на това — бързо добави Амброзио. — Просто една стара приказка, с която плашат младите мъже. Хората, които я наричат така, не разбират онова, което прави. А има и такива — обикновено вярващите в бога на дзулите — които ѝ викат бруха.

Уил знаеше тази дума: вещица.

— А ти как ѝ викаш?

— Амброзио я нарича сабия... мъдрата.

Сега Уил разпозна тайнствената нотка в гласа на Амброзио — беше благоговение.

— Мира!^[6] — викна неочаквано Амброзио и вдигна ръка.

Нещо ярко оцветено и пернато се стрелна през пътеката пред тях.

— Паун! — предположи Уил.

— Не, не, сеньор. Това е пуйка.

Пуйка в джунглата. Представяш ли си?

— Жалко, че си нямате Ден на благодарността тук — отбеляза Уил.

— Като в САЩ ли? — Амброзио поклати глава. — Не, сеньор. Ние не сме благодарни, че дзулите дойдоха в нашата родина.

Земята от двете страни на пътя постепенно започна да се издига, докато по едно време вече караха оградени от склонове като в дере. Пред тях се изпречи огромна локва, но Амброзио изобщо не намали. Вряза се във водата и разплиска огромни количества рядка кал с цвят на стара кръв, част от която обля предното стъкло и ги изпръска през вратите.

Джипът продължи движението си напред към отсрещния бряг на локвата, но двигателят изхърка и замря.

Амброзио изруга на няколко езика, завъртя отново ключа в стартера. Чу се вой, но двигателят не запали.

— Сигурно кабелите са се намокрили — предположи Уил, докато изтръскваше калта от дясната си ръка. Не знаеше какво точно означава това, но го беше чувал и му звучеше разумно. — Почакай малко да поизсъхнат.

Амброзио измърмори нещо от рода, че били „водоустойчиви“, и освободи предния капак. Уил отиде заедно с него пред джипа да му помогне да вдигнат капака.

Амброзио изпъшка, като видя оплескания с кал двигател.

Уил почти нищо не разбираше от коли. Можеше да погледне в коремната кухня на някого и да разпознае всеки орган и кръвоносен съд, да опише функциите им в най-малки подробности; ала застанеше ли пред автомобилен двигател, се превръщаше в безсловесен дръвник.

Само че нямаше нужда да си първокласен автомеханик, за да ти е ясно, че кал и двигател с вътрешно горене са две несъвместими неща. Моторът на джипа сякаш бе получил масивен кръвоизлив.

Амброзио работи над него половин час — бърса калта, подсушава кабели, преглежда връзките... но двигателят отказваше да запали.

Накрая вдигна глава и се втренчи нагоре. Какво гледаше? Не можеше да види небето през гъстата зеленина.

— Амброзио трябва да отиде за помощ — съобщи той на Уил.

— Докъде?

— Далече е.

Уил погледна дерето. Изглеждаше, че може да се върви по него.

— Добре — кимна той. — Да вървим.

— Не. Не натам. По този път километрите стават прекалено много. Твърде далече. — Вдигна ръка и посочи към гъстата джунгла. — Амброзио ще мине оттук.

— И ще ме оставиш сам?

Няма начин, Хосе.

— Така е по-добре — увери го Амброзио. Извади мачетето и насече няколко растения от джунглата. — Амброзио може да върви бързо по този път, но не и с теб. Тъмното ще дойде. — Посочи към джиба. — Ти оставаш. Ще вдигнеш прозорците и ще затвориш задната врата. Ще си в безопасност, докато Амброзио се върне.

Обърна се и заразмахва мачетето срещу храсталака.

— Чакай! — викна Уил, като едва се бореше с обземащата го паника.

— Не се страхувай — отвърна дребният човечец. — Амброзио скоро ще се върне!

И изчезна. Уил го чуваше как си разчиства пътя през гъсталака, но зеленината вече го скриваше от погледа му. Скоро и шумът от сечта бе погълнат от зелената стена.

Уил направи две крачки към мястото, където го видя за последно, после спря. Амброзио не вървеше по пряка пътека, той си я създаваше.

Прав е, каза си Уил. Само ще го бавя, ако тръгна с него.

Пък и идеята да се препъва през тази джунгла в тъмното, макар и с Амброзио...

И тогава неканени в съзнанието му се върнаха думите на Амброзио за Кстабей... духа, който примамва мъжете навътре в гората и ги изоставя там.

Е, аз съм доста навътре в гората. А ето че сега ме и изоставиха.

Не драматизирай.

Амброзио скоро ще се върне...

Уил бе убеден. Преценката му за хората невинаги бе безпогрешна, но Мая и Амброзио му изглеждаха добри хора.

Всичко ще е наред, каза си той. Това е просто злополука на пътя. Накрая всичко ще се оправи. Не позволявай несполуката да ти разваля приключението.

Някакво движение по земята привлече погледа му. През дерето се движеха парченца листа. Той се наведе да види по-отблизо. Не, парченцата листа не ходеха сами, носеха ги. Мравки. Цяла колона мравки...

Уил клекна и видя още една колона мравки, която вървеше в обратната посока — стотици, хиляди дребни листорезачки пътуваха по невидима двулентова магистрала, която пресичаше дъното на дерето. Натоварените мравки вървяха на запад, а онези с празните гърбове отиваха на изток за нов товар.

Изправи се, затвори очи и подуши въздуха. Миришеше на живот и смърт — миризма на парфюм от цветя и мускусната миризма на разлагащи се растения.

Заслуша се. Откакто бе пристигнал, ушите му се бяха задръстили от предизвикани от човек шумове: рева на чесната, мъркането на джипа, бърборенето на Амброзио. Сега тези шумове ги нямаше и шумът на джунглата изпълваше въздуха наоколо. Почукването на капки, останали от последния дъжд, които бавно се стичаха по листата и падаха на земята, силните остри подвиквания на птици, отривистите гласове на маймуните, крякането на дървесни жаби, и всичко това на фона на силното жужене на мухи и цикади.

Музиката на джунглата.

Ежедневният ритъм на живота в джунглата продължаваше необезпокояван, без да забелязва присъствието му.

Уил се плесна по врата, където нещо го бе ухапало, и на ръката му се запечата сплескан комар. Е, нещо все пак го беше забелязало. Май ще е по-добре да затвори джипа отвсякъде.

Отиде откъм задната му страна и намери крилата на вратата под своя сак. Намери и резервно мачете. Измъкна го и го стисна в ръка. Дръжката бе от евтина пластмаса, дългото равно острие бе матово черно, с изключение на стоманения блясък по наточения ръб. Почувства се някак си по-добре, като разбра, че разполага с него. Изпробва няколко замаха и го пхна в колана си.

Крилата на вратата лесно се припокриха, дръпна ципа и на покривния брезент. Ето. Вече бе добре защитен от мушичките.

Намести се зад волана и врътна ключа в стартера, ей така да опита. Нямахме късмет. Двигателят пак отказа да запали.

В затворения джип стана горещо и задушно, затова Уил отново излезе навън. Замисли се дали да не извади лаптопа си и да запише днешните събития, но беше жаден. Имаше си мачете. Трябваше само да намери кокосов орех и да го клъцне отгоре, за да го отвори, както бе направил Амброзио.

Тръгна нагоре по дерето да търси кокосови палми. След няколко десетки крачки чу шум от течаща вода. Сякаш идваше някъде отпред и вдясно от него.

Навярно поток или река. Дори по-добре от кокосов орех.

Докато вървеше и търсеше дупка в гъсталака, му се стори, че вижда ивица слънчева светлина зад дърветата, които ограждаха пътя. Значи имаше открито място сред високата растителност. Намери тясна пътека в храстите, сигурно бе направена от животни, изкачи се по склона и тръгна по нея.

Ходеше по леко нагорнище и първите няколко метра беше доста лесно. Докато вървеше, забеляза от дясната си страна тъмнокафява купчина, висока петдесет-шейсет сантиметра. Мравките, които влизаха и излизаха от дупките по повърхността на купчината, бяха поне десет пъти по-големи от онези, дето бе видял да носят парченцата листа. Потръпна от ужас, защото за миг си представи кошмара да се спъне и да падне върху това чудо. Продължи да върви.

След още пет-шест метра стигна до гъста плетеница от храсти и лиани. Проправилите пътеката дотук явно се бяха шумугнали през плетеницата. Уил нямаше намерение да опитва, но усещаше, че откритото място бе току зад това препятствие.

Измъкна мачетето и започна да сече. Не беше лесно и ризата му подгизна от пот, докато направи просека. Захили се. Беше успял да стигне до откритото място. Ала гледката пред очите му го накара да замръзне на място.

Пред него стоеше пирамида.

Насред сечището, окъпана в слънчева светлина, която падаше под ъгъл над върховете на дърветата. Уил бе чел доста за маите през изминалите няколко седмици и бе виждал снимки на храмовете и пирамидите от Тулум и Чиченица. Тази приличаше на тях, но беше по-малка и в много по-лошо състояние. Джунглата доста бе напреднала в стремежа си да върне отнетата ѝ територия — увивни растения, мъх, тлъстиги^[7] и дори дървета с дълги змиевидни корени растяха върху

разпадащите се стъпала и се грееха на слънце на покрива на храма, увенчал върха на пирамидата. Но възраждащата се растителност все още не бе успяла напълно да скрие очертанията на човешкото творение. Нямаше никакво съмнение — това бе неоткрит досега храм на маите.

И аз го открих!

Сърцето му запърха от радост. Нямаше и ден откакто беше пристигнал и виж какво откритие направи.

Кога ли за последно са идвали хора тук? — зачуди се той. — Преди век, преди пет века или преди десет?

Опиянен от подобна възможност, той си проби път през храсталака и приближи своето откритие.

Мина покрай наклонена, покрита с пълзящи растения колона, която отначало взе за изсъхнало дърво. И изведнъж се стресна, защото видя чифт очи, вперени в него. Разчисти растенията с мачетето, за да разгледа по-добре, и осъзна, че пред него стои един от каменните стълбове с гравирани върху тях изображения, каквито маите издигали около обществените сгради. Този май бе направен от червен варовик; стърчеше близо два и половина метра над земята, а вкопаната му част може би бе поне метър и нещо.

Под разчистената зеленина се очерта намръщено лице, подобно на азиатско, със сложно гравирана украса на главата, с отворени челюсти и оголени зъби. Нямаше гърди, на тяхно място стърчеше озъбената глава на ягуар. Лицето имаше студени безмилостни очи, които породиха смут в душата на Уил.

Тръгна към пирамидата — *неговата* пирамида — и заизкачва стъпалата. Тук звукът от буйно течаща вода се чуваше по-силно и той се поколеба. Беше ожаднял още повече след усилието да си направи просека дотук. Май щеше да е по-добре първо да намери реката, а после да изследва пирамидата.

Изведнъж се смрачи и Уил погледна нагоре. Черен облак на талази бе погълнал слънцето, което допреди малко грееше над дърветата. Тежък тътен възвести, че Чак — богът, за когото бе споменал Амброзио — се завръща да си довърши работата.

Уил погледна с копнеж към храма на върха на пирамидата, но реши да отложи засега влизането там. Не искаше идващата буря да го хване на открито.

Дъждът, ако не друго, поне ще реши проблема с жаждата.

Докато открие дерето, вятърът вече накланяше дърветата и отърсваше на земята остатъците от предишния порой. Силни гръмотевици и ярки светкавици, пробиващи си път през зеления балдахин над главата му, го накараха да се затича. Стигна до джипа тъкмо навреме.

Беше чувал за тропическите дъждове, но никога не му се бе случвало да изживее нещо подобно. Нямаше постепенно засилване — както в един момент бурята заплашва да се разрази, в следващия вече те залива с вода. Ако джипът беше в движение, Уил бе готов да се закълне, че щеше да е като да кара през Ниагарския водопад или точно някакво негово мезоамериканско подобие. Водата трополеше по покрива като с хиляди гневни юмруци, така блъскаше по брезентовото покривало, че Уил се сви на седалката от страх, че платът може да не издържи, да се скъса и пороят да го погълне.

Няколко малки струйки се спуснаха по вътрешната страна на брезента, преминали през пропускащи шевове, но нищо сериозно. Уил остана сух, но през прозореца не се виждаше нищо освен шуртяща вода. Светът му се бе смалил до размерите на тази малка, шумна, двуместна кутийка.

Бурята бушува поне час, после се отказа и тръгна нанякъде, оставяйки Уил в мокра тъмнина. Явно и нощта тук падаше така бързо и изненадващо както дъждът.

Уил отвори вратата и излезе от джипа за глътка свеж въздух. Обувката му затъна в течаща вода. Дерето се бе превърнало в поток.

Къде, по дяволите, беше Амброзио? Кога ли щеше да се върне? Надяваше се да не му се е случило нещо.

Уил скочи обратно на високия праг на джипа. Поне колата беше вече чиста. Той загреба шепа вода от брезента на покрива и я изпи.

При преглъщането усети по-отчетливо подутината в гърлото си, което му напомни за бомбата, която тиктакаше вътре. Пи още, после се плъзна в джипа и заключи вратата.

И какво сега? Седи сам в тъмното без никаква представа колко време ще трябва да кисне тук.

Защо пък да не се възползва от предоставеното му време?

Пресегна се зад седалката, отвори ципа на сака и извади лаптопа. Най-добре да започне дневника на приключението си тази вечер. Или

пък не. Не бе сигурен, че може да устои на изкушението да започне записките си с „Беше тъмна и бурна нощ“.

Реши първо да изпрати някое и друго писмо по електронната поща. Натрака съобщение до Кели да ѝ каже, че е пристигнал, където там се падаше — всъщност писа ѝ, че е в Мексико и че е добре.

Пъхна картата за сателитна връзка в лаптопа и вдигна малката антенка. Брезентовият покрив на джипа нямаше да му пречи ни най-малко. Бяха му казали, че това е връхът на техниката за компютърна комуникация и че ще работи от всяка точка на света. В Уестчестър работеше добре, но истинският тест щеше да бъде сега.

След три безуспешни опита най-накрая успя да се включи в електронната си поща през сателита. Докато изпращаше писмото за Кели, видя, че е получил съобщение... от Терзиски. Отвори го и веднага го прочете:

Докторе,
Има проблем с потвърждаването на биографията на
Мая Куенел. Несъответствия в първичните източници на
информация. Продължавам проверките. Ще пиша пак.
Терзиски

Кратко и ясно. Прекалено кратко. Терзиски май си мислеше, че електронните съобщения са като телеграмите — беше го написал, сякаш му вземат такса за всяка дума.

„Несъответствия в първичните източници на информация...“
Какво означаваше това, да го вземат мътните? Детективът не бе заявил направо, че Мая е излъгала за миналото си, но определено намекуваше това.

Чудесно. Уил бе зарязал западната цивилизация, за да броди из тази дива страна с жена, за която има несъответствия в първичните източници на информация. Надяваше се да получи по-ясни сведения от Терзиски, преди да е нагазил прекалено дълбоко в това... каквото и да бе то.

Но засега най-добре да се възползва максимално от ситуацията.

Не му се пишеше повече, затова прибра обратно лаптопа в сака, после провери закопчалките на брезентовия покрив да се увери, че

всичките са здраво закопчани. Беше доста добре защитен от разни досадни същества от рода на насекоми и змии, но дали бе достатъчно защитен от големи хищници? Имаше ли такива животни тук? Спомни си главата на ягуара от каменния стълб. Да се надяваме, че не се мотаят наоколо, или пък, ако са наблизо — дано да се стреснат от размерите на джипа.

С мисълта, че ако заспи, времето ще мине по-бързо, Уил свали назад облегалката, намести се, доколкото може, и затвори очи...

[1] Дотук сме. — Б.пр. ↑

[2] Добре. — Б.пр. ↑

[3] Да. — Б.пр. ↑

[4] Не, благодаря. — Б.пр. ↑

[5] Много добре! Говориш ли испански? — Б.пр. ↑

[6] Виж. — Б.пр. ↑

[7] Растения от семейство Дебелецови с месести, голи листа, разположени последователно или събрани в приосновна розетка, като разпространената у нас планинска роза. — Б.пр. ↑

— Какв...?

Стреснат, Уил се събуди. Изправи се на седалката. Колко ли време беше спал? И какво го беше събудило?

Светкавица и тътен от недалечна гръмотевица отговориха на втория въпрос. Нова буря? Този Чак не се ли отказа?

И тогава заваля. Шумът от пороя, който се заизсипва върху джипа, удави трясъка на гръмотевиците с поредния френетичен тропот като от стрелба с автоматично оръжие по покрива и капака на джипа. Уил можеше преди това да се закълне, че не е възможно, но дъждът сега наистина изглеждаше по-силен от предишния. Как може да има толкова много дъжд в тия облаци?

И тогава джипът тръгна.

Какво, по дяволите...?

Уил се вкопчи в таблото, когато колата поднесе надясно, блъсна се в нещо, после поднесе наляво и рязко спря. Уил мръдна крак и обувката му шляпна във вода. Пресегна се през седалката на шофьора, намери ключето за лампата и светна. На сиянието от таблото успя да види, че подът е покрит с поне два сантиметра вода и през процепите около вратите продължаваше да влиза още. Отвори вратата и ахна при вида на нахлуващата в джипа вода. Блесна ярка светкавица и въпреки сипещия се отгоре потоп помогна на Уил да види, че навсякъде наоколо тече вода. При това бързо.

Дерето се бе превърнало в буйна река. Беше невъзможно да се е образувала само от дъжда, колкото и силен да бе. Имаше едно-единствено обяснение: реката, която бе чул, но не бе видял, бе преляла извън бреговете си.

Затвори вратата, но подът на джипа вече бе наводнен.

Всичко ще е наред, ако не мърдам. Колко пък ще се вдигне нивото на тая вода в края на краищата?

И сякаш в отговор на въпроса му течението повдигна джипа и го понесе. Уил усети как сърцето му се блъска в гърдите, когато колата се наклони наляво, после надясно.

Не изпадай в паника, каза си той — но това изобщо не му помогна, особено след като си спомни как специалисти критикуваха този вид превозни средства, че центърът на тежестта им бил прекалено високо.

Джипът се движеше странично и набираше скорост. После колелата от страната на шофьора се закачиха в нещо и корпусът на колата започна да се накланя.

— О, господи!

Уил отвори с ритник своята врата и изпълзя навън. Озова се във вода до кръста. Стоеше и при всяка светкавица, прорязала поройния дъжд, гледаше как джипът се накланя, докато стигна до четирийсет и пет градуса и спря. Течението се въртеше около него, блъскаше го, но той явно здраво се бе заклешил. Само дето вече не ставаше за подслон. Уил трябваше да излезе от тази вода. Представи си как от реката към него се носят змии и може би алигатори...

Да, определено трябва да се покатери на някое дърво или да намери някой хълм, но първо... Отиде при джипа и намери мачетето. Добре. Поне имаше шанс да се защити с това. А сега накъде?

Пирамидата.

Колко ли го бе влачила водата? Определено не бе подминал пътеката, която намери преди няколко часа. Като използваше светлината от светкавиците, Уил тръгна надолу по течението, опитвайки да си спомни някакъв ориентир, който бе забелязал следобеда, но напразно; сега всичко изглеждаше съвсем различно.

Накрая забеляза отвор в гъсталака. Не знаеше дали е същият, но и не му пукаше. Трябваше да се измъкне от тази река. Изпълзя по склона и тръгна по пътеката. Усети, че водата зад него се надига, и ускори крачка.

Къде ли съм, да го вземат мътните?

Едва не извика от радост, когато поредната светкавица освети наскоро отсечени увивни растения точно отпред. Промъкна се през просеката тъкмо в мига, когато една особено ярка светкавица заля откритото място с бяла светлина. Въпреки това Уил едва успя да различи призрачните очертания на пирамидата пред себе си. Тук на откритото дъждът се сипеше още по-силно, толкова силно, че Уил за малко да размаха мачетето да си проправи път през леещия се водопад.

Зацапа към пирамидата. И колкото повече приближаваше, толкова по-зловеща му изглеждаше в светлината на светкавиците. Направо заплашителна. Но това не можеше да го спре. Трябваше да си намери високо сухо убежище срещу надигащия се порой, а точно сега храмът на върха на тази купчина камъни бе единственото подходящо място.

Стъпалата го накараха да забави ход — подбираше пътя си опипом или под светлината на някоя светкавица, прескачаше стъблата на пълзящи растения и корени на дървета, заобикаляше храсти. Спъна се на няколко пъти, поодраска се тук-там, но накрая стигна до тъмната паст на храма — буквално зинала паст, защото около отвора майте бяха изваяли главата на някакво чудовище.

Прекрачи прага и застана неподвижно в тъмното, щастлив от простия факт, че бе на сушина, макар самият той да бе вир-вода. Огледа се. Помещението бе приблизително три на три и петдесет, с вход и на отсрещната стена. Малко беше наистина, но затова пък сравнително сухо. През покрива течеше, ала съвсем малко. Тези май са знаели как да строят.

Скоро обаче Уил си даде сметка, че не е сам.

Първо го усети по миризмата — острата воня на животински изпражнения. Шумоленето на ципести крила в тъмното над него потвърди предположението му.

Прилепи.

Уил клекна изплашено и погледна към тавана. Нищо не се виждаше. Но определено се чуваше възбуденото пърхане на крилата им и от време на време по някое писукане. Предположи, че са увиснали на около три метра над него в ъгъла на тавана.

Много прилепи в североизточната част на континента бяха болни от бяс. Тия дали имаха същия проблем? А по тези краища на света нямаше ли прилепи кръвопийци — от онези, дето смучеха кръв от добитъка? Или това беше в Южна Америка? Не трябваше да се отказва от абонамента си за „Нешънъл джиографик“.

Тези прилепи поне си мируваха там горе в тъмното.

— Хайде да се споразумеем — прошепна той към тавана. — Не съм дошъл тук да ви притеснявам, така че и вие недейте. Става ли?

Промъкна се боязливо в един ъгъл и клекна с гръб към стената, загледан в бурята навън. Дърветата се люлееха и се превиваха в

невероятни ъгли под безмилостния натиск на дъжда и вятъра. Облаците бяха заредени до пръсване с електричество и сякаш кипяха, многократно осветявани отвътре от безумни проблясъци, които се изсипваха във вид на огромни кънтящи светкавици върху откритото пространство между дърветата, затиснато от облаците като с тежък похлупак. Уил никога не бе виждал буря да се вихри с такава необузdana сила.

Ослепителна съскаща мълния падна върху палма в края на поляната и избухна в короната на дървото, хвърляйки искри като от многоцветни фойерверки. Уил подскочи стреснат, после затвори очи и застина, загледан в запечаталия се в ретината му огнен образ. Изтреця с оглушителен трясък гръмотевица, която разтърси пирамидата до основи. Когато отново отвори очи, палмата бе разцепена надлъжно до половината, а из въздуха се носеха в лудешки танц горящи листа. Дъждът угаси пламъците, преди да стигнат до земята.

И в този миг Уил с ужас си даде сметка, че седи на върха на най-високата конструкция в средата на открито пространство. Този храм можеше да се окаже следващата мишена на обезумелите светкавици. Той направо си просеше да бъде ударен.

Ще трябва да поеме риска, помисли си той. Това е единственото сухо място и нямаше да мръдне оттук.

Хвърли поглед надолу към стълбите и му се стори, че забелязва движение. Отначало реши, че е от проблясъците на светкавиците, но след няколко секунди внимателно взирание установи, че там долу наистина се движи нещо... много нещо... и се катереха насам.

Последва нова особено ярка светкавица и му позволи да разпознае съществата.

— О, господи!

Гризачи от всякакви видове и разфасовки — плъхове, мишки и други плъхоподобни и мишкоподобни твари, които не познаваше — бързаха нагоре, като минаваха под, над и през лианите и корените, само и само да избягат от надигащата се вода. Притисна гръб към стената и вдигна мачетето пред себе си, готов да се защитава, ако някое от тия животни дойде прекалено близо.

Ала те май не се интересуваха от храма. Пъхаха се по всички скрити кътчета и пукнатини, процепи и пролуки в разпадащата се фасада на пирамидата.

— Добре — каза на глас Уил. — Хубави местенца си намерихте. Уютни, теснички, тъмни и сухи.

Да, ама ставаше и друго нещо. Докато плъховете и мишките влизаха, други същества излизаха: насекоми. Къдрава вълна от разтревожени буболечки и паяци — а някои от тях бяха много големи буболечки и паяци — пълзеше към върха... към Уил.

Той прибра крака и колене близо до тялото и му се искаше да изкрещи от отвращение, когато гадините плъпнаха в храма — хиляди дребни същества, които заляха пода и запълзяха нагоре по стените. Повечето го избягваха, но няколко се покатериха по обувките му, други — по ръцете. Той потръпна и ги изтръска от себе си.

Винаги бе харесвал природата, особено обичаше буболечки и паяци, но винаги ги е гледал на телевизионния екран или от другата страна на дебелото стъкло в зоологическата градина. Съзнанието, че хиляди такива същества са залепнали по камъните около и над него, едва не го накара да се изстреля навън под дъжда.

Но не. Той беше дошъл пръв.

После се сети, че прилепите се хранят с насекоми. Ами ако решат да пируват и литнат като луди от стена в стена? Ще вземат да събарят буболечки и паяци върху Уил... в косата... във врата му...

Кожата му настръхна и той бързо закопча яката си.

— Всички да се държат прилично — прошепна той и погледна нагоре към невидимите прилепи. — Моля ви. Само докато бурята отmine.

Поредната ярка като ден светкавица освети половин дузина други същества, които се катереха по стъпалата на пирамидата. Движеха се като плъхове, но бяха много, много по-големи.

Уил изстена и стисна по-здраво дръжката на мачетето. Сега пък какво?

Животните се втурнаха в храма — краката им тракаха, сякаш имаха копитца — спряха и затанцуваха наоколо, изтръсквайки дъжда от кафявата си козина на петънца. През деня Амброзио му беше показал едно от тези безопашати пухкави топки. Беше ги нарекъл пака и каза, че живеят в дупки. Уил бе готов да се обзаложи, че сега жилищата им бяха пълни с вода.

— Добре дошли в клуба — поздрави ги той.

Те го заобиколиха отдалеч и се скупчиха в отсрещния ъгъл.

— Кой ли е следващият? — запита Уил полу на шега, но замръзна, като видя голяма гъвкава фигура бързо да се качва по стъпалата към него.

Уил моментално разпозна голямата котка. И при това носеше нещо в устата си.

Тъкмо бе уравнил ужаса си от присъствието на прилепи, буболечки и зайци, но сега, буря не буря, време е да се маха. Ала преди да успее да се изправи, хищникът стигна до входа и застана неподвижно като статуя на прага, вперил поглед в Уил. Страх сграбчи лудо биещото му сърце в леден юмрук, когато светкавица озари кръглите черни петна по сплъстената козина. Ягуар. Мръдна мачетето така, че острието да сочи право в гърлото на животното.

И тогава забеляза гърчещото се вързопче, което висеше между челюстите на голямата котка — малкото й.

Ягуарът се наведе и пусна зверчето. То се претърколи, стъпи на крака и се изтръска. Майката наклони глава, разтвори челюсти и издаде звук — нещо средно между ръмжене и съскане — който накара паките да се втурнат презглава навън в бурята. На Уил много му се искаше да ги последва, но нямаше как да побегне сега, дори не смееше да мръдне, успя само да протегне още няколко сантиметра острието на мачетето към ягуара. Искаше да й каже да не се приближава, но в устата му не бе останала и капчица слюнка, май всичко течено се бе съсредоточило в пикочния му мехур, който ужасно искаше да бъде изпразнен... на минутата.

Без нито звук повече ягуарът се обърна и потъна отново в бурята.

Уил се сгуши до стената, чудейки се дали да хукне навън, или не. Голямата котка не го беше нападнала, дори не се бе хвърлила срещу зайците. Явно други неща я вълнуваха в момента.

От време на време като на цветомузика зърваше малкото, което обикаляше наоколо и душеше пода на храма. Стигна до Уил, подуши обувката му, после започна да си играе с връзките.

— Разкарай се — каза Уил, отново намерил гласа си. Но не го отблъсна. — Не искам майка ти да си помисли, че имам някакви намерения към теб. — Хвърли поглед към стъпалата и отново го стегна под лъжичката. — За вълка говорим, а той...

Голямата котка се върна с второ зверче в устата. Облиза първото, като едва не го събори с мощта на езика си, после отправи към Уил

изпитателен поглед и пак излезе.

Двете малки започнаха да се ближат едно друго, за да се подсушат от дъжда, и не спряха, докато майка им не се появи с трето отроче. Но този път влезе по-навътре и се изтръска, заливайки с пръски и Уил, и по-голямата част от вътрешността на храма. Уил чу тревожно шумолене току до ушите си, когато капките паднаха върху скупчените по камъните зад него насекоми.

Нещо падна на рамото му. Погледна надясно и видя как един голям колкото ръката му космат паяк с дебели крака нервно обикаля по дрехата му. С върховни усилия на волята успя да се сдържи да не изкрещи, да бръсне с ръка съществуването от себе си и да хукне с вой навън. Но знаеше, че котката го наблюдава и всяко рязко движение щеше да му навлече голяма беля.

Затова, настръхнал от отвращение, продължи да седи и да гледа как големият паяк забавя нервните си движения. Молеше се косматото същество да си отиде отново на стената, но то май хареса новото си местенце и се настани на пет сантиметра от врата на Уил.

Ягуарът също се настани по-удобно — клекна и започна да придърпва едно след друго малките между огромните си предни лапи и да ги облизва, докато изсъхнат. Но през цялото време не свалеше поглед от другите две и от Уил.

Навън бурята бушуваше с неотслабваща сила. И Уил забеляза как зад голямата котка зайците без опашки плахо се връщаха в храма и се насочваха към своя отдалечен ъгъл. Ягуарът им хвърляше по един бърз поглед, но продължаваше да се занимава с малките си. Едно от зверчетата, любопитното, което се бе заиграло с връзките на Уил, реши да проучи новодошлите, но майка му го цапна с лапа и то полетя обратно към Уил. Така че дребосъкът отново се зае с връзките на обувките му.

Махай се, фъстък такъв, помисли си Уил, с надеждата да предаде мислите си телепатично на малкото животинче. Моля те, не привличай вниманието върху мен.

Малкото обаче явно нямаше телепатични способности и започна пак да удря с лапка по връзките, но бързо му омръзна.

Чудесно. Хайде сега върви при мама.

Но мъничето бе намислило друго. Скочи на бедрото на Уил и се претърколи в скута му. Уил видя как майката рязко вдигна глава и чу

глухо ръмжене да гъргори в гърлото ѝ.

От страх по тялото му потекоха струйки пот. Какво бе направил пък сега? Нямаше абсолютно никакво желание да види как майката идва при него да си вземе малкия скитник от скута му, ама смееше ли да го вдигне и да го остави обратно на пода?

А ако мръдне, паякът как ли ще реагира?

Зверчето сложи край на кризата, като се сви на кълбо и замърка.

Уил и майката се погледнаха в очите, но тя вече не ръмжеше. Светкавица блесна в зелените ѝ очи, които внезапно му напомниха за очите на Мая. Тя примигна, после отново се обърна към другите си малки и продължи да ги ближе.

И тогава Уил усети как дълбоко в него се заражда нещо странно и го изпълва, стига чак до кожата и го обгръща целия.

Седеше си с космат ужас на рамото, хванат като в капан между метеорологичен бяс, бушуващ отвън, и петниста смърт с остри нокти, клекнала току на сантиметри от него, и въпреки това не можеше да си спомни кога за последно бе изпитвал такова силно чувство, че е в мир със себе си, с целия свят.

Тук вътре, в този малък каменен храм нямаше хищници. Тази вечер всички сме жертви, мислеше Уил. Бурята и реката бяха хищниците, които искат да погълнат всички ни. Утре ще се върнем към обичайните си роли, но тази нощ, тук и сега... сме в примирие.

Стиснал здраво това чувство, за да не му даде възможност да се изплъзне, той затвори очи и се хвана за него с цялото си същество. Но не заспа. О, не, щеше да изгуби това вълшебно чувство, а му се искаше да изцеди и последната капчица покой от него. Кой знае кога пак и дали някога въобще щеше да изпита подобно нещо.

Уил бавно пусна дръжката на мачетето с една ръка и още по-бавно я плъзна към скута си. Протегна пръст и нежно погали влажната пухкава топка. Тя замърка още по-силно.

Имаше чувството, че се понася из облаците.

ЧАСТ ВТОРА. СКРИТИТЕ ХАРМОНИИ

Може да съм заспал. Не знам, защото бях загубил всякакво чувство за време. Не помня бурята да е затихвала, но помня, че като отворих очи и погледнах през входа на храма, видях ясно небе, което в очакване на изгрева постепенно придобиваше цвят на мляко. Ранобудниците на джунглата вече пееха и прехвъркваха от дърво на дърво. Майката ягуар стоеше пред срещуположния вход, вперила поглед в поляната навън. Зачудих се как този хищник стои в едно помещение с паките, но после забелязах, че техният ъгъл беше празен. На рамото ми също нямаше никой. Моят приятел паякът си беше отишъл. Не можех да кажа, че ми липсва. Огледах стените около себе си. Няколко хлебарки и по-дребни паяци продължаваха да си стоят по камъните, но повечето от многокраките им себеподобни вече бяха изчезнали.

Трепнах, като усетих как остри като игли нокти се впиват в бедрото ми. Малкото в скута ми се събуждаше, протягаше лапки и се прозяваше. Накрая скочи на пода. С тихи стъпки се насочи към братчетата си, сви се на топка и скочи върху тях. След секунди и трите се въргаляха по каменния под.

Голямата котка се обърна и отиде при тях. Вдигна за врата едно и тръгна към входа до мен. Като минаваше, ми метна зелен поглед, с който сякаш каза: „Хич не си и *помисляй* да вземеш някое от тези и да изчезнеш!“.

„И през ум не ми е минавало“ — мислено й отговорих аз.

Другите две малки изтичаха до входа и замяукаха след майка си. Тя бързо и грациозно си проправи път надолу по стъпалата и пое през подгизналата поляна, без да се обърне мито веднъж назад.

Реших, че сега е идеалният момент да се махна оттам. Усецах, че магията, причинена от бурята и наводнението през изминалата нощ, започва да губи въздействието си. Може би все пак ще е проява на благоразумие да поувелича разстоянието между мен и мама ягуар.

Премръзнали и мокри, ставите ми заскърцаха и запротестираха, когато се разгънах, за да се измъкна от тесния си ъгъл, и с несигурни

крачки тръгнах към изхода. Чувствах се като Тенекиения човек^[1] в последна степен на ръждясване. Изпъшках и извих гръб, после се запрепъвах към срещуположния изход — по-далече от ягуарчетата. С мачетето в ръка тръгнах надолу по стъпалата.

Като изключим ударената от мълния палма и подгизналата земя, поляната и пирамидата не изглеждаха много по-различно от предния ден. Небето бързо изсветляваше, докато вървах към дърветата. Застанах зад дебел, обрасъл в мъх ствол и скришом погледнах към пирамидата. Видях майката ягуар да слиза с второто си бебче. Стоях и наблюдавах, докато отнесе и третото.

— Довиждане — казах аз, когато тя излезе с последното малко в уста. Забелязах, че гласът ми е станал необичайно дрезгав. Дали бе резултат от обезводняване и една нощ прекарана сред прилепови изпражнения? Или беше от тумора?

— Да се върнем в реалността — измърморих под нос и тръгнах да прекося откритото пространство. Погледнах храма и оградящата го джунгла.

Това ли е реалността?

Стомахът ми къркореше от глад. Умирах и от жажда. Така и не намерих кокосов орех вчера, но тази сутрин сигурно е пълно с тях по земята.

Сложих острието на мачетето на рамо като пушка и тръгнах. Вчера толкова се колебах дали да навляза в джунглата. Тази сутрин бе различно. Аз бях различен. Имах чувството, че Мезоамерика вече бе хвърлила срещу мен най-лошото и аз бях оцелял. Чувствах се готов за всичко.

Както и предположих, нямаше никакви проблеми да си намеря кокосови орехи. По друг начин обаче стоеше въпросът с отварянето им. При първите два опита разцепвах проклетите неща на две, при което деветдесет процента от млякото се разплискваше върху мен и из джунглата. А като гледах Амброзио, изглеждаше толкова лесно.

С третия обаче успях да го направя както трябва — отсякох малко парче от върха и се получи отвор. Изпих лакомо на големи глътки (доколкото ми позволяваше подутината в гърлото) прохладната леко кисела течност, като оставях излишното да ми потече по брадата. Никога не бях вкусвал нещо по-хубаво от това — не можеше да се сравнява дори с леденостудена бира след косене на трева.

Опитах с още един и го съсипах, но успях да отрежа върха на следващия. После дойде време за ядене. Нямаше много месо в тези зелени кокосови орехи, така че се захех да търся малко по-узрели. Нямах голям късмет на кокосовия фронт, но пък попаднах на бананово дърво, повалено от бурята. Ярkozелена връзка банани, дълга повече от метър, лежеше в хрсталака и ме чакаше.

Никога не бях ял толкова зелени банани, но нямаше да позволя този факт да ме спре. Джунглата ми предлагаше закуска и не бях в положение да отказвам. Но като хванах да отчупя два банана, от връзката изскочи огромен космат черен паяк и бързо се насочи към мен.

Отскочих назад и вдигнах мачетето. Съществуто изглеждаше доста страшно, но нямаше да му позволя да ми развали закуската. Първата ми реакция бе да го ударя с плоското на острието, но се поколебах.

— Разкарай се — казах му аз. — Един твой братовчед спа на рамото ми цялата нощ. До гуша ми е дошло от паяци.

Дори не мръдна, затова внимателно пъхнах върха на мачетето под тялото му. Паякът скочи върху плоското на острието и аз бързо го пренесох на трийсетина сантиметра встрани върху широк лист. После хукна по листа и се скри в сенките.

— И без това трябва да си намериш ново дърво — подвикнах след него. — Това са го гръмнали.

По устните ми играеше усмивка, като се наведох да откъсна една шесторъка връзка банани от клона. Нямаше и ден откакто съм тук, и вече си говорех с буболечки.

Бананите бяха дребни и не особено ароматни, но запълниха стомаха ми. Изядох три. Малко ми беше трудно да гълтам — нищо сериозно, но усещах хранопровода си леко стеснен.

Започна се, помислих ужасен. Предателската тъкан завземаше територии в райони, където постоянно щеше да ми напомня за присъствието си. Но аз от самото начало си знаех какво ще стане и нямах намерение непрекъснато да мисля за неизбежното.

Откъснах втора връзка банани и ги понесох със себе си обратно към поляната.

Небето вече бе светло, слънцето се надигаше над върховете на дърветата и заливаше храма, увенчал пирамидата — моята пирамида

— със златна светлина, но останалата част от поляната все още беше в сянка. Жалко, че не се бях сетил да взема фотоапарат.

Върнах се в дерето, където продължаваше да се стича кална вода, въпреки че потокът вече бе само няколко сантиметра дълбок. Тръгнах нагоре по течението към мястото, където бях оставил джипа — поне където си мислех, че съм го оставил — но той не бе там. Открих наистина прясно разкъсан корен, който стърчеше от дъното на дерето. Може тук да се бяха закачили колелата снощи.

Стомахът ме сви — не толкова задето джипа го нямаше — все щях да го намеря някъде надолу по дерето — ами заради онова, което бях оставил в него. В сака ми имаше изключително важни неща, които нямаше никаква надежда да си набавя тук, в дивите земи на Мезоамерика. При това няхах предвид лаптопа.

Заджапах надолу по дерето. Докъде ли го бе завлякла водата? И дали бе отнесла сака ми? Къде щях да го търся? Сакът ми беше водоустойчив, но не и непромокаем. И дори да е останал в джипа, всичко вътре вече щеше да е съсипано от водата.

Дерето направи завой и точно тогава видях джипа — обърнат към мен, стъпил на колелата си и забил задната си броня в извивката на брега. Беше изподран, очукан, мръсен и окичен с листа и клони, но ми се стори толкова хубав, че ми идеше да го разцелувам.

Забавих ход, едва дишах — по дяволите, загубил съм форма. Като приближих, пет-шест паякови маймунки с писък изскочиха от отворената странична врата и се покатериха по дърветата. Ускорих крачка. Знаех от сафаритата, на които бях ходил, какви щети бяха способни да нанесат на една кола тези малки същества. Отворих задната врата и въздъгнах с облекчение, като видях сака си — непокътнат и със затворен цип.

Но беше мокър. Пръстите ми леко трепереха, когато отворих ципа и зарових ръце в дрехите, тоалетните принадлежности, лекарствата за спешни случаи и разните други работи вътре. Всичко сякаш бе сухо. Накрая го намерих — малък кожен калъф, наполовина колкото лаптопа на размери. Отворих ципа и проверих съдържанието на чантичката. Двете опаковки от по 250 мл декстроза и вода бяха непокътнати; интравенозните игли и тръбички изглеждаха добре; здрави бяха и всички ампули с калиев хлорид.

Отпуснах глава върху ръцете си и изпуснах дълбока въздишка на облекчение. Това бе моят спасителен пояс. Ако — би трябвало да кажа „когато“ — туморът се разрасне дотам, че повече да не съм в състояние да гълтам или пък ми станеше прекалено трудно да поемам въздух през ларинкса — това бе моят изход. Вместо да се оставя да ме откарат в някоя болница, където да ме овържат с разни тръбички, през които да ме хранят и да ми помагат да дишам, аз си носех мои собствени интравенозни системи.

Като ми дойдеше времето, щях да изпразня ампулите с калиев хлорид в торбичките с декстроза и вода, да пъхна тръбичката, да окача системата на някой клон, да мушна иглата във вена и да пусна течността да се влива. Коктейлът от калиев хлорид щеше за миг да спре сърдечния мускул.

Бързо, чисто, лесно и безболезнено.

Е, сравнително безболезнено. Струваше ми се, че такава висока концентрация на калиев хлорид щеше да пари вената, като влезе в нея, а вероятно щях да изпитам и болка в гърдите, когато сърцето ми спре, но щеше да трае по-малко от минута, така че все щях да го изтърпя. Нищо работа като време. Сто пъти по-добре и по-достойно от алтернативата. А най-хубавото бе, че аз щях да дръпна шалтера, а не туморът.

Бях убедил Дейв да ми направи една последна лична услуга — ако умра тук, да уреди да откарат тялото ми в Бедфорд. Не му бях казал, че това „ако“ е само по-мека форма на неизбежното „когато“.

Чух шум от автомобилен двигател някъде далече зад мен. Ново облекчение. Това можеше да е само Амброзио. Бързо затворих ципа на кожения калъф и го пъхнах в сака.

Сега. Как да изиграя етюда? Да се направя ли на бесен, задето ме бяха оставили да прекарам цяла нощ в джунглата при тази буря, или да го раздавам хладнокръвен?

Интересното бе, че не бях бесен. Можех да загина, наистина, но вместо това бях преживял нещо неповторимо, което беше променило виждането ми за света или поне за тази част от него. Вчера се чувствах като абсолютен чужденец тук. Сега, макар и по никакъв начин да не бях станал неразделна част от Мезоамериката на Мая, вече не се чувствах като натрапник. Струваше ми се, че макар и едва доловимо, все пак бях свързан с този свят.

Бях дошъл тук за приключението и без никакво съмнение си го изживявах най-пълноценно. Така че колкото и да се опитвах, не можах да намеря нито капчица гняв в себе си.

Нямаше и да съм хладнокръвен и безразличен — щях да умра от радост, че виждам Амброзио. Направо бях готов да разцелувам грозничкото му лице, като се появи.

Обаче можех да се правя на безразличен. Много безразличен.

Затова, когато другият джип се показа иззад завоя, аз седях на покрива на моя джип с гръб към предното стъкло, с мачете пъхнато в колана и с нахапан банан в ръка.

Амброзио изскочи иззад волана, а от другата страна излезе Мая. Въпреки „несъответствията в първичните източници на информация“ на Терзиски сърцето ми подскочи малко по-силно, като я видях. Ето че не ме е изоставила в гората. Не бе Кстабей.

Тази Мая не приличаше много на жената, с която се бях запознал у дома, ала пак бе поразителна, ако не и още по-поразителна. Беше си сплела косата на две дълги плитки и носеше тясна права рокля до глезените, от груб бял памучен плат, с бродерии по врата и по подгъвите и привързана в кръста с шарен платнен колан.

— Доктор Бърли! — извика тя и забърза към мен. — Добре ли...?

— Искаш ли банан? — предложих ѝ аз от останките от моята закуска. След като хапнах и пих, дрезгавината в гласа ми бе поизчезнала.

Тя забави ход и се усмихна. Появиха се трапчинките, а нефритените ѝ очи светнаха.

Амброзио се засмя и зареди на скоропоговорка поредица от цъкания, шъшкане и твърди гласни, които определено нямаха нищо общо с испанския език. Сигурно бе нещо на езика на маите.

Мая вървеше вече по-спокойно към мен, сложила ръце на хълбоци, усмихната.

— Толкова се тревожех за теб, а ето как те намирам! Все едно си бил на пикник.

Тази усмивка. Беше ми хубаво, че я карах да се усмихва.

— Да видиш, че и блестящият сляп мъж от крепостта може да се приспособява.

— Очевидно.

Над рамото ѝ видях, че от задната част на джипа излиза втори мъж. Беше направен от същия материал като Амброзио, даже зъболекарят им сякаш бе един и същ.

— Буенос диас^[2] — поздрави той с позлатена усмивка.

— Това е Хорхе — представи го Мая. — Той разбира от двигатели. Двамата с Амброзио ще останат тук да оправят този джип, а ние с теб ще пътуваме с новия.

— На мен този план ми звучи добре — казах аз.

Измъкнах сака си и го отнесох до новия джип. Изчаках Амброзио и Хорхе да извадят кутията с инструменти, тенекиите със смазочно масло и бутилките с газ от задната част и хвърлих сака вътре. Вдигнах глава и видях, че Мая се е настанила зад волана и деликатно отхапва от един от моите банани.

— Искаш ли да карам? — предложих аз.

Тя поклати глава.

— Може би по-късно, но тук аз по-добре познавам пътя.

Амброзио и Хорхе ни помахаха, като потеглихме.

Наблюдавах Мая как шофира. Беше отпусната, почти нехайна и сменяше ръчните скорости като професионалист. Дългите ѝ крака опъваха плата на роклята при всяко движение с педалите на газта и съединителя.

— Това местна носия ли е?

— Нарича се хюипил. Много е удобна.

— С нея и с тези плитки идеално се вписваш тук.

— Благодаря. В Уестчестър щяха да си мислят, че се опитвам да изглеждам като момиче с така сплетена коса. А тук просто е по-практично да се носят плитки. — Тя ме погледна. — И ти... изглеждаш... различен.

— Като оставим настрана факта, че имам нужда от баня и бръснене ли?

— Да. Вътрешно си различен.

Разказах ѝ за изминалата нощ. Тя слушаше, често-често кимаше и понякога се усмихваше.

— Сближил си се с Майката тази нощ — каза тя, когато свърших. — Някои от стените на твоята крепост са се поразклатили.

Не ми беше ясна тази работа с Майката, но знаех, че нощта, която прекарах седнал в онзи древен храм, ме бе отвела много по-далеч

от предишния ми живот, отколкото целият ден летене вчера.

Зачудих се дали Мая не бе планирала всичко предварително: накарала е Амброзио да симулира повреда и да ме остави сам за една нощ — изпитание с огън, или в случая — с буря.

Исках да я попитам, но не знаех как би реагирала. Можеше да се обиди. Реших да видя как ще се развият нещата и да отворя дума покъсно. Искаше ми се да разбера и за „несъответствията“ в биографията ѝ. Но май бе по-добре да изчакам и следващото съобщение на Терзиски.

Точно сега обаче, докато се движехме с плясък през зеления тунел на дерето, имах по-належащ въпрос:

— Къде отиваме?

— Да открием твоята първа хармония.

— Първа хармония ли? Какво е това?

— Помниш ли зъбците, които използвах, за да изследвам чакрите ти?

— Разбира се.

— Ще ти намерим такива и на теб и ще ги накараш да ти служат.

— Да ги намерим ли? Като те слушам, все едно че тези неща изскачат от земята като гъби.

— Не израстват от земята. Направени са и после са скрити.

— От кого?

— Никой не знае.

Започваше да ми звучи като научна фантастика.

— Добре, намираме тези зъбци и после какво?

— Ще видиш.

— Тези зъбци — продължавах аз, — те не са нещо като кристали, нали?

Лека усмивка.

— Имаш нещо против кристалите ли?

— Да — заявих аз, като си мислех за митологията, създадена около кристалните топки. — Но чакай първо да те питам. Какво означават кристалите за теб?

— Майката ги създава дълбоко в себе си, като поставя пясък и вода под въздействието на висока температура и налягане в продължение на милиони години, и после ги изтиква на повърхността. Някои казват, че това са сълзите ѝ.

— Но ти не вярваш в това, нали?

Тя сви рамене.

— Струва ми се малко романтично, но — кой знае?

— Вярваш ли, че има загадъчна сила в тях?

— А ти в какво вярваш?

— Не искам да те засегна, Мая — започнах аз, като внимавах да подбирам думите си, защото си спомнях кристалите, окачени в кабинета ѝ, — но аз наистина имам проблем с цялата тази работа около кристалите.

— Няма да ме засегнеш. Питай. Питай каквото искаш. Ще ти кажа всичко, което знам. Това е единственият начин да се научиш, единственият начин слепият Сесил да се научи да вижда.

— Мога ли да поставям на обсъждане всичко? Да говоря откровено и ти да нямаш нищо против?

— Дори настоявам да го направиш.

— Охо — захилих се аз. — Да не съжаляваш после?

— Ще съжалявам, сигурна съм — върна ми тя усмивката.

— Добре. Кристалите. Те са просто камъни. Всички камъни, с изключение на метеоритите, идат от земята — Майката, както я наричаш ти. Защо тогава кристалите да имат по-голяма сила или лечебни свойства, да речем, от шистите? Или от гранита?

— Ти какъв отговор би дал на този въпрос?

— Аз бих предположил, че кристалите са предпочетени, защото са по-красиви и от тях стават по-хубави бижута, отколкото от шистите или гранита и следователно държат по-добра цена.

Отново усмивка.

— Значи освен скептик си и циник.

Свих рамене.

— Не си се разправяла с разни здравноосигурителни каси и още безброй видове осигурителни компании като мен.

— Не съм — призна тя. — Осигурителните компании никога не биха одобрили моите методи.

— Е, те не си падаха особено и по моите. Много-много не се съобразявах с техните указания. Не мога да ти опиша какво ми ставаше, като чувах как техните директори носели вкъщи милиони долари годишно — четох за някакъв, който получил осем милиона в брой и в акции за една година — а в същото време лечението и

услугите, осигурявани от компаниите им, са орязани до минимум. Карай пациентите с дни да се влачат из бюрократичния лабиринт, за да получат някакъв антибиотик, който е на не по-малко от десет години — няма значение, важното е накрая балансът да е в твоя полза. А що се отнася до лекарите — гледай да им пречиш максимално да лекуват хората. Изстисквай лекарите, изстисквай пациентите, за да може някой административен директор да прибере по-голяма премия в края на годината, защото, бог ми е свидетел, осем милиона не стигат, човекът трябва да получи повече. Познавам лекари, които всеки ден спасяват човешки живот и не вземат една двайсета... дори една *четирийсета* за това. А колко живота е спасил този административен директор?

Гласът ми стана дрезгав. Замълчах и прочистих гърло.

— Много гняв си натрупал — каза Мая.

— Да. Така е. — Не си бях дал сметка колко ме е яд. Сега, след като вече не практикувам, поне няма да се занимавам със здравноосигурителни компании и хич няма да ми е мъчно за тях. — Така че сигурно разбираш защо получавам пристъп на цинизъм, като видя да се правят много пари в медицината, било традиционната, било алтернативната. А повярвай ми, някой прави страхотни печалби от милиардите кристални висулки, които се продават, защото уж имали лечебни свойства.

— Да, така е. Когато съществува някаква потребност, винаги има хора, които гледат да се облагодетелстват. Но това говори повече за онези, които продават, отколкото за онова, което продават. Кристалите са наистина камъни, но и не „просто“ камъни.

— Всъщност говорим за кварц, нали така?

— Да. Чувал си за кварцово радио, нали?

— Разбира се.

— А да си чувал някога за шистово или гранитово радио?

— Право в целта.

Закова ме. Нито шистите, нито гранитът, нито някой друг минерал, който ми идваше наум, не притежаваше пиезоелектрични свойства.

Явно и преди бе водила подобни разговори. Колко ли пъти? Много, убеден съм. Изглеждаше толкова спокойна и уверена. А с кого ли? Гледах дългите ѝ тънки пръсти върху волана, играта на мускулите под кожата на ръцете ѝ, докато шофираше надолу по дерето, и се чудех

дали е имало мъж в живота ѝ. И ако не, защо ли? Толкова много неща не знаех за тази жена.

— А могат ли шистите или гранитът да въртят плоскостта на поляризирана светлина? — попита тя.

— Не, разбира се.

— Тогава няма как да не приемеш, че кварцът не е просто камък. И освен че е по-красив, има и други свойства, които го отличават от останалите минерали.

— Добре, но това не означава, че има и лечебни свойства.

Тя ме погледна със сериозно изражение.

— А ти *знаеш* ли, че нямат?

— Не — признах аз, — изобщо много работи не знам за тези неща. Но не съм виждал нито едно конкретно доказателство, което да ме убеди, че кварцът има лечебни свойства, а докато не...

— Ще продължиш да се съмняваш.

— Точно така. Няма друг начин. Така са ме учили. Това е научният метод. Всичко трябва да се докаже с обективни научни експерименти. Не приемам анекдотични доказателства от типа: „Леля Софи го опита и след една глътка захвърли слуховия апарат“. Трябва да се проследи плацебо ефектът, да се отстранят възможностите за грешки от страна на изследователя, а също и предразсъдъците. И освен това резултатите трябва да могат да се получат повторно. Това е ключът.

— Тогава не вярваш, предполагам, в много от нещата, в които вярват повечето хора.

— Правилно предположение. Не вярвам в телефонните разговори с екстрасенси, в летящи чинии и извънземни, дошли на земята, в астрални проекции, медиуми, карти таро, телепатия, извиване на лъжици, ясновидство, спиритични сеанси, превъплъщения, астрология, ароматерапия, паранормална хирургия, вечно движение, Сътворението, Откровението, Кабала, хиромантия, френология^[3], левитация, Бермудския триъгълник, Едгар Кейси^[4], Джийн Диксън^[5], Имануел Великовски^[6], Л. Рон Хабърд^[7], чудовището от Лох Нес и много други неща, за които сега не се сещам.

— Май наистина си създадох много работа с теб, Уилбър Сесил Бърли.

— Предупредих те.

— Ти определено си най-големият скептик на света.

— О, едва ли.

Мая натисна спирачките, колелата приплъзнаха и спряха, а тя отметна назад глава и дълго се смя с пълен глас. Чуден смях, който излизаше някъде дълбоко от гърдите ѝ.

Ама какво беше толкова пък смешно? Тогава осъзнах какво бях казал, и също ме напуши смях.

Кога за последно се бях смял така заедно с друг човек? Не си спомнях. Със сигурност не и откакто се бях развел, а навярно и дълго преди това. Толкова бе хубаво да се облегнеш и да ревеш от смях — на себе си, на всичко. Какво прекрасно разтоварване. Не си спомням откога не се бях чувствал толкова жив.

От много време не се бях забавлявал така.

[1] Герой от книгата на Л. Франк Баум „Вълшебникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[2] Добър ден. — Б.пр. ↑

[3] Окултна наука, според която може да се определят характерът, личностните особености и склонността към престъпления на човек, изследвайки формата на главата. — Б.пр. ↑

[4] Едгар Кейси (1877–1945) — един от най-известните американски екстрасенси, оставил много книги и последователи. — Б.пр. ↑

[5] Джийн Диксън (1904–1997) — слави се като астролог и пророк. — Б.пр. ↑

[6] Имануел Великовски (1895–1979) — руски евреин, емигрирал в САЩ, психиатър по образование, станал известен най-вече с противоречивите си теории за праисторията на Земята. — Б.пр. ↑

[7] Л. Рон Хабърд (1911–1986) — американски писател фантаст, създател на дианетиката, определяна като духовната изцелителна технология — начин за боравене с жизнената енергия, с цел да се постигне по-голяма ефективност в организма и в духовния живот на индивида. — Б.пр. ↑

Накрая дерето свърши и Мая подкара джипа нагоре по някакъв склон. Джунглата не отстъпваше, просто земята започна да се издига. Пътуването стана по-трудно, друсаме се по едва забележим път. По едно време направо запълзахме, за да минем покрай две магарешки каручки, във всяка от които седеше по една стара жена, облечена в хюипил.

Стигнахме до тесен проход между две планини. Там стръмнината свършваше. Спряхме да хапнем. Мая беше приготвила ориз и боб, загърнати в дебели царевични тортили. Изядохме ги, като ги поляхме с хладен чай от термос.

После преминахме по доста неравния проход и излязохме от другата страна на планините. Тук бе по-сухо и джунглата премина в иглолистна, но си беше все така зелена.

— Защо трябва да бием целия този път за нови зъбци? — полюбопитствах аз. — Ти нали имаш хубав комплект в Катона?

— Да, но са мои. Сега те водя там, където ще можеш да си намериш свои. Те ще ти помогнат да влезеш в хармония с Майката.

— Говориш за планета като за личност. Земята е куп космически отпадъци, който се върти около топка от горящ водород.

Мая поклати глава.

— Земята е живо същество, Майка на всички ни. Някои я наричат Гея, други — Телус, но както и да я наричаме, тя е жива.

— Извинявай — започнах аз внимателно, както винаги, когато нагазвах в свещената територия на някого, — но планетите не са живи.

— Може Меркурий, Венера, Марс и останалите да не са, но нашата е. Когато живите същества на една планета достигнат определена критична маса, общата жизнена сила вдъхва живот и на планетата — отделен от живота на съществата, които храни. Така самата планета се превръща в същество.

Нищо не казах, само извъртях отчаяно очи към небето.

— Знам някои неща, които ти не знаеш, доктор Бърли — сопна се Мая малко разгорещено, което засили леко френския ѝ акцент. Това

май ми хареса. — И едно от тях е, че Гея съществува, тя е Майката на всички ни, и твоя също. Твоята майка те обича. Тя ще те излекува, ако я оставиш да го направи.

Бях поразен от искреността и дълбоката вяра в гласа ѝ. Но това не бе достатъчно. Не можех да приема съществуването на нейната Гея.

Все пак си давах сметка, че съм на свещената ѝ територия.

— Викай ми Уил — опитах аз да сменя темата.

— Не — отсече тя. — Ще ти викам Сесил.

— В никакъв случай!

— Напротив — усмихна се тя. — Ще бъдеш Сесил, докато се научиш да виждаш.

По дяволите. Не го обичах това име, откакто се помнех.

Около нас дърветата се разрешиха, колкото да ни позволят да зърваме от време на време слънцето. От ъгъла, под който падаха лъчите, реших, че пътуваме на северозапад.

— Добре — казах аз. — Значи сега отиваме да търсим тия зъбци. Какво им е толкова специалното?

— Скрити са на четири места и зъбците, които ще намериш на тези места, няма да са докосвани от друго живо същество от векове. Щом веднъж вземеш някой от тях и го подържиш, той става твой завинаги.

— От векове ли? Как така?

— Древни са, от друго време, изковани са от друга раса. Местонахождението им е тайна. А дори и да знаеш местоположението им, пак не е лесно да ги намериш.

Това не ми хареса особено.

Спускахме се по завоите на стръмен път, когато дърветата изведнъж изчезнаха и ние се озовахме на открито.

— Пристигнахме — съобщи Мая.

Очаквах да видя поляна, но вместо това пред нас зина отворена яма. Слязох от джипа и отидох до ръба. Все едно че планината бе ударена от гигантски гневен юмрук, който бе оставил неравна дупка с диаметър около трийсет метра. Метеор? Или просто хлътване на пластове? Надникнах над ръба. Грапави стени от пясъчник се спускаха поне петнайсет метра надолу и стигаха до наклонено, покрито с пясък дъно.

— Сега ще ми кажеш, че зъбците са долу, така ли?

— Само един от тях. Има малка пещера на дъното, която...

— Ама ти наистина ли очакваш да слеза там долу?

— Налага се. Как иначе ще намериш първия си зъбец? — Тя се загледа в ямата. — Надявах се да е валяло тук, но очевидно бурите са останали от другата страна на планината. Сега ще е по-трудно.

По-трудно? Не ми се искаше да чувам такива работи. Гледах стръмните стени и видът им никак не ми харесваше.

— Виж, аз не съм алпинист. Няма как да слеза до дъното.

— През нощта почти не си спал. Да не би днес да не се чувстваш достатъчно силен?

— От тази гледна точка нищо ми няма. Просто...

— Страх те е от височини ли?

— Не. Всъщност не.

— Добре. Защото имаме краен срок.

— Какъв краен срок?

— Трябва да събереш всичките си зъбци преди пълнолуние.

— Какво общо има пълнолунието с цялата тази работа?

— Ще видиш. Ела — каза тя и се обърна. — Помогни ми.

Последвах я до джипа и сигурно щях да проявя по-голям интерес към полюляващия се под хюипила ханш, ако онази яма не зееше зад мен. Помогнах ѝ да извадим изпод сака ми намотано въже, дълго и дебело. Метнах го на рамо и изпъшках.

— Колко дълго е това?

— Близо шейсет метра.

Тя измъкна един платнен чувал от джипа и двамата се върнахме до ръба на ямата. Оставих въжето до един бор и отново надзърнах в ямата. Усетих как ме свива стомахът. Как щях да се справя?

Облизах устни.

— И къде, казваш, е тази пещера, за която спомена?

— Оттук право надолу — отвърна тя. — И понеже пясъкът е сух, най-добре е да се подходи към пещерата право отгоре.

— Колко хора са правили това?

— Много, много малко. Това е тайно място.

— Ти слизала ли си долу?

Тя кимна.

— Преди много години.

— А какъв е проблемът, когато пясъкът е сух?

— Ако се ходи много по него, той започва да се плъзга към входа на пещерата.

— И това лошо ли е?

— Ще затвори пещерата до следващия дъжд.

Поех дълбоко дъх, разтревожен. Не исках да се захващам с тази работа, но нямах смелост да кажа на Мая, че ме е страх да опитам. Особено след като разбрах, че тя е слизала долу и се е върнала.

Мъжка гордост... — голямо бреме е.

Тя започна да омотава въжето около кръста ми.

— Това ще те пази да не паднеш.

А, хубаво. Може пък и да не е чак толкова страшно.

Мая го завърза с някакъв сложен възел, който не може да се саморазвързва, после бръкна в чантата си и извади фенерче и два чифта груби работни ръкавици. Закачи фенерчето на колана ми, после ми подаде по-големия чифт ръкавици.

— Предпазват ръцете при спускането и катеренето.

Нахлузих ги върху потящите си длани. Беше горещо под преките слънчеви лъчи, но това не беше единствената причина ръцете ми да се потят.

Мая си сложи другия чифт ръкавици, после изтегли малко от намотаното въже и го омота около ствола на бора.

— Готов ли си? — попита тя.

Не. Не бях готов. Хич не бях готов. Всеки нерв в тялото ми, особено по-примитивните в малкия мозък, където основен фактор е инстинктът за самозащита, запротестираха с пълен глас. Още си мислех, че са част от стария здравомислещ Уил Бърли, който никога не би участвал в подобна луда каскада. Но аз бях оставил стария Уил в Ню Йорк. Новият Уил бе обречен, ако не промени живота си.

На ръба... в буквалния смисъл.

Мога да се справя, казах си аз. Щом Мая е могла, и аз ще мога.

Стиснах зъби да преодоля пристъпа на световъртеж. Коленичих на ръба и плъзнах крак надолу. Намерих опора, поех дълбоко дъх, после се прехвърлих през ръба и започнах да се спускам.

Първите три-четири метра стената бе много груба и аз се радвах, че Мая ми бе дала ръкавици — ръцете на лекар интернист не са особено пригодени за лазене по скали. После наклонът се промени така, че по-лесно виждах къде да стъпвам.

Мая оставяше шейсетина сантиметра от въжето да висят свободно. Научих го по болезнен начин, когато кракът ми се плъзна и се изпуснах. Чух се да викам панически, докато падах... но падах само половин метър и въжето се опъна като струна, впивайки се в кръста ми. Завъртях се на 180 градуса и си ударих тила в скалата.

— Добре ли си? — викна Мая отгоре.

— Да — отвърнах аз, замаян и натъртен, докато се опитвах да се завъртя и да се хвана за пясъчника. — Добре съм. Просто се подхлъзнах малко.

Намерих нова опора на стената, почаках да ми се нормализира пулсът и продължих надолу.

Успях някак да стигна до дъното без катастрофа.

— Долу съм! — викнах аз.

Лицето на Мая се появи над ръба. Усмихна се.

— Чудесно. Стой там, докато ти пусна още от въжето.

Почти моментално отгоре се заспуска като змия безкрайно сякаш въже, което се навиваше на земята пред краката ми.

Огледах се. Пясъчното дъно на ямата се издигаше от мен към отсрещната стена под ъгъл около трийсет градуса. Пясъкът сякаш се спускаше като във фуния на около три-четири метра вдясно от мен. Отстъпих от стената и видях тъмен полумесец в пясъчника — в най-широката си част да беше някъде към половин метър. Това навярно бе входът на пещерата, за която тя спомена.

Избърсах с ръкав потта от лицето си. Нито капка ветрец нямаше в тази дупка, а слънцето печеше точно над главата ми и дъното на ямата приличаше на гигантски уок^[1].

Въжето най-сетне спря да пада, но остана да виси от ръба на ямата. Мая подаде лице.

— Завързах другия край тук. А ти не отвързвай въжето от кръста си.

— Защо?

— За да не се изгубиш в пещерата.

Да се изгубя? Колко беше голяма тази пещера?

— Добре — викнах аз. — Ти си шефът.

— Стой близо до стената, като доближаваш входа на пещерата — посъветва ме тя. — Стъпвай внимателно да не разместваш много

пясъка. А като влезеш вътре, върви вдясно. Тази пътека ще те отведе до зъбците.

— Разбрах.

— И помни — пипаш само един зъбец, този, който ще вземеш и ще стане твой. Другите ги остави.

С гръб, опрян в стената, тръгнах странично, стигнах до входа на пещерата и надникнах вътре. Беше тъмно като в рог. Върнах се обратно и помъкнах намотаното въже към пещерата. Идеята за пъпна връв, свързваща ме с външния свят, все повече ми се нравеше.

Клекнах и плъзнах крак към отвора. Въпреки жегата ледени тръпки ме полазиха при мисълта, че тази дупка може да ме погълне. Какво ли имаше вътре?

Извадих фенерчето и го насочих напред, но слънцето бе толкова ярко, че не видях никакви подробности.

Тогава забелязах, че пясъкът, по който бях стъпвал, започва да се свлича към отвора. Реших да побързам с влизането, преди да съм го размърдал още повече. Легнах по корем и влязох с краката напред.

С мен влезе още пясък, а подът на пещерата беше наклонен в същата посока, в която и дъното на ямата. Мая ми бе казала да вървя надясно, натам се и изтърколих.

Седнах и докато се изтупвах, гледах с нарастващо безпокойство как пясъкът продължава да се сипе през отвора, стеснявайки все повече полумесеца, през който влизаше слънчевата светлина. Накрая пясъкът постепенно спря да се движи. Слава богу, бе останал достатъчно голям отвор, през който да се измъкна.

Затворих очи, за да могат по-бързо да се приспособят към тъмнината. Тук вътре поне бе прохладно, едва ли не студено в сравнение с горещината на дъното на ямата. Отворих очи, запалих фенерчето и прокарах лъча му по стените около мен. Залата беше малка. От тавана висяха няколко сталактита, но пясъчният под пред мен бе гладък като бебешка кожа. Единствените следи по него бяха моите. Това бе обнадеждаващо — явно нямаше опасност да се натъкна на разни животни.

От залата тръгнаха два тунела — този вляво бе по-широк и се спускаше стръмно надолу към зейнала непрогледна тъмнина. Наклонът на десния тунел бе съвсем лек.

Тръгнах по десния. Таванът на тунела постепенно се снишаваше — по едно време се наложи да вървя приклепнал, а накрая запълзах на четири крака, но скоро се озовах в по-широко пространство — към шест метра от стена до стена, с неравен таван, съвсем малко по-висок от тунела. Изход не се виждаше.

Клекнах и се огледах озадачен. Бях убеден, че Мая ми бе казала да вървя надясно и точно това бях направил, ала тук нямаше нищо. Дали не бях изпуснал някой страничен коридор?

Тъкмо да се обърна и да тръгна обратно, изведнъж забелязах потъмно петно в сянката на една от гънките на тавана. Заприлича ми на ниша и запълзах натам да погледна отблизо. Оказа се отвор в тавана с диаметър около петдесет-шейсет сантиметра. Осветих вътрешността му с фенерчето и видях тесен коридор, който се издигаше под остър ъгъл нагоре на не повече от метър и правеше остър завой... накъде ли?

Доста тесничко ми се стори. Не страдах от клаустрофобия, но опасността да се заклеция в тази каменна усмирителна риза и да не мога да мръдна ни напред, ни назад бе съвсем реална и мисълта за това покри кожата ми с лепкава пот.

Пъхнах фенерчето си по-навътре в отвора и насочих лъча му по завоя. Светлината, която се отрази оттам, бе по-силна, отколкото очаквах, и с някакво топло, матово сияние... сякаш се отразяваше от лъскава повърхност.

Реших да вляза в тунела. Никак не ми се нравеше идеята, но вече бях стигнал дотук, не можех да не опитам. Просто си казах, че ще дам заден ход веднага щом усетя, че става прекалено тясно.

Протегнах фенерчето пред себе си, намъкнах се във вертикалната част на коридора и едва се проврях нагоре до завоя. Насочих светлината по хоризонталната част, която следваше, и запримигах при вида на огромен брой блещукащи матовожълти кристали — огромен игленик със сияещи шестостенни игли, отстоящ на по-малко от три метра от мен.

Набрах се да направя завоя и по корем, на лакти и колене изпълзах до края на тунела, отървавайки се само с няколко драскотини. Мушнах глава, ръце и рамене в кръглия изход на коридора, който бе по-малък от метър в диаметър, и захласнат се зазяпах в смайващата гледка пред мен. Стотици искрящи със златно сияние шипове, с

всякакви размери, стърчаха под най-различни ъгли, сякаш бях в камерата на кристално сърце.

И от дъното на това сърце стърчаха... четири златисти метални зъбеца.

Гледах ги с благоговение. Някой ги беше направил, придал им форма и ги бе оставил на дъното на тази огромна, почти непристъпна пещера. Кога ли? И защо? За да може някой като мен да дойде след векове и да намери „първата си хармония“? Струваше ми се невероятно.

Имах чувството, че ще извърша светотатство, ако взема един от тях, но не бях стигнал дотук, за да си тръгна с празни ръце. Пресегнах се към най-близкия зъбец и склочих пръсти около него. Усетих ли прилив на вълшебна топлина по ръката си? Усетих ли да минава през мен енергията на Майката на всички ни?

Не. Единственото, което почувствах, бе, че по някакъв начин осквернявам тази красота. Но аз се бях оставил в ръцете на Мая, а тя ме бе изпратила тук да ги намеря и да взема един от тях за себе си.

Разклатих зъбеца и го издърпах. Тръгнах назад. Преживях труден момент, когато въжето около кръста ми се набра и се закачи на завоя, но успях с неистов гърч да се измъкна оттам и да тупна в залата под тунела. Огледах още веднъж зъбеца — завъртях го от всички страни на светлината на фенерчето и се насладих на танца на златистите отражения по каменните стени наоколо. После го мушнах в джоба и поех по пътя, по който бях дошъл.

Бях като замаян, докато следвах въжето, намотавах го и го носех към изхода на пещерата. Бях успял. Не бе като да изкачиш Еверест или да преминеш звуковата бариера, но за Уил Бърли това си беше голям подвиг.

Щом зърнах изхода и слънчевата светлина, която се процеждаше през него, ускорих крачка. Чувствах се като дете, на което най-сетне му е дошъл редът да се похвали с нещо пред класа. Искрах да покажа на учителката завоюваната награда.

Напъхах се в отвора и започнах да пълзя с мъка нагоре.

— Мая! — викнах аз, щом главата ми се показа на слънце. — Успях! Взех един!

— Уил! — изкрещя тя отгоре. — Пясъкът!

Бях забравил за пясъка. Той започна да се свлича под краката ми и да се стича в отвора на пещерата, повличайки и мен. Помъчих се да се измъкна, но борбата ми само раздвижи нови слоеве, които се откъртиха и се свлякоха, избутвайки ме все по-надолу и по-надолу. Щеше да ме отнесе обратно в пещерата.

Изкрещях и обезумял се вкопчих за ръба на отвора, но пясъкът продължи да се сипе, ставаше все по-бърз — истинско миниатюрно свлачище, което запълваше пространството около мен и запушваше отвора. Мъчех се да държа главата си над пясъка, но нивото му бързо нарастваше и за секунди ме покри целия. Обзет вече от паника, започнах да ритам неистово и да се дърпам нагоре. Но входът на пещерата бе покрит. Не можех да мръдна ни напред, ни назад. Бях като в капан и по увеличаващия се натиск върху главата и раменете ми разбирах, че над мен се трупа още пясък. Нямах въздух! Щях да умра!

И тогава усетих нещо да се увива около мен, да се отърква в левия ми крак и лявата ръка — въжето. Сграбчих го, омотах ръка около него и го стиснах с всичката сила, която бе останала в лишените от кислород мускули. Главата ми се блъсна и се провря под горния ръб на входа на пещерата, който одра кожата ми, но аз не пусках въжето. Усетих как изскочих от затрупания отвор и озовал се на дневна светлина, отворих уста за живителна глътка въздух.

Пуснах въжето и се изтърколих настрани. Застанах на четири крака, закашлях се, ужасно ми се повдигаше.

Внезапно въжето около кръста ме стегна болезнено и докато разбере какво става, започна да ме дърпа нагоре. Ритах и се мъчех да се предпазя от ударите в стената на ямата. Но как така? Мая нямаше сили да ме тегли по този начин. Дори Амброзио да се бе появил и да ѝ помагаше, пак не можеха да ме дърпат с такава скорост. Да не би тази жена да има свръхчовешки сили?

Издигането рязко спря и аз увиснах на девет-десет метра над дъното на ямата. Опитах се да извикам Мая, но все още имах твърде много пясък в устата и гърлото. Погледнах нагоре и видях лицето ѝ да се показва над ръба.

— Олеле майчице! — възкликна тя. — Колко много съм те издърпала. Стой там! Сега ще те измъкна догоре!

Стой там ли? Че какво друго бих могъл да направя?

След секунди отново започнах да се издигам. За да се предпазя от нови удари (вече бях достатъчно очукан), щом стигнах до върха, сграбчих с ръце ръба на стената и сам се измъкнах над него.

Въжето веднага се отпусна и аз плъснах по лице върху земята, задъхан и стенещ.

Чух тичащите стъпки и тревожния глас на Мая.

— Уил? Уил, добре ли си?

Претърколих се настрани. Мая ме гледаше със загрижено изражение.

— Да ти изглеждам добре? — изграчих аз.

— Не. Целият си в пясък и темето ти кърви.

— Чувствам се по-зле, отколкото изглеждам.

— Нещо счупено има ли?

Май не. С мъка се изправих на колене и Мая ми помогна да стана.

— Нищо ми няма — казах ѝ аз. Не беше вярно. Цялото тяло ме болеше, главата ме цепеше, а отвътре всичко ми трепереше от претоварване с адреналин. — Но се отървах на косъм. За малко да ме отнесе надолу.

— Като видях всичкия този пясък да се откъртва и да се свлича към теб, не знаех какво да правя.

— Знаела си, и то съвсем точно... и го направи. Но как? Един човек, колкото и да е силен, не може да...

Докато говорех, погледът ми се плъзна по протежение на въжето, което стигаше до задната броня на джипа.

— О — възкликнах аз, — разбирам.

Бърза мисъл. Аз дали щях да се сетя, ако бях на нейно място? Заля ме топло чувство към тази странна жена и същевременно ми стана малко гузно, задето се бях усъмнил в мотивите ѝ да ме доведе тук. Каквито и противоречия да имаше в миналото ѝ, тя току-що ми спаси живота.

— Благодаря ти.

— Недей да ми благодариш. Поставих живота ти в опасност, като те изпратих долу. Много съжалявам за случилото се.

— Проявих невнимание — признах си аз и пъхнах ръка в джоба. — Малко бях превъзбуден, като намерих това.

Извадих зъбеца и ѝ го подадох.

Тя отстъпи и скри ръце зад гърба си.

— Не. Не бива да го пипам. Никой друг не трябва да го пипа. Това е твоят зъбец и само ти можеш да го докосваш.

— Защо така?

— Ще ти обясня по-късно. Ще прекараме нощта недалеч оттук. След като те почистим, ще ти кажа.

Да се отърва от пясъка по себе си — прекрасна идея.

[1] Дълбок китайски тиган с обло дъно. — Б.пр. ↑

Поехме по друг неравен път, но по-кратък, по надолнище и почти право на запад. Изведнъж безкрайната джунгла се разтвори и отстъпи пред малки царевични ниви, окъпани в слънчева светлина. След няколкостотин метра стигнахме до селце от десет-дванайсет колиби, с високи островърхи сламени покриви. Мая спря джипа преди селото до една дълга ограда, на която бяха закачени да съхнат петдесет-шейсет царевични кочана.

— Почакай тук, моля те — каза тя, — докато намеря място, където да пренощуваме.

Останах в джипа, а тя влезе в една от колибите.

Колко спокойно бе тук. Недалече няколко кокошки кълвяха нещо по земята, а две жени в широки червени блузи и дълги сини поли работеха пред колибата — всяка седнала на колене пред нещо като примитивен тъкачен стан. Единият край бе закрепен за стената, а другият бе завързан за кръста, за да не мърда. Наблюдавах как бързите им и сръчни ръце боравят с дървените пречки и плъзгат совалката напред и назад — тъчаха някакво червено платно, досущ като това, от което бяха блузите им.

Те хвърляха поглед към мен и към колибата, в която влезе Мая, и бърбреха нещо. Явно темата на разговора им бях аз. Две чернооки, боси, смеещи се хлапета, облечени само в дрипави къси панталонки, се появиха, тичайки, иззад далечния край на колибата и замръзнаха на място, като видяха джипа. После внимателно приближиха, без да свалят очи от белия мъж с окървавена глава и целият в пясък, който седеше вътре. Усмихнах се и помахих с ръка, а те хукнаха към майките си.

Нещо май не ме посрещаха с добре дошъл. За тях аз бях дзул и това малко ме притесни.

След няколко минути Мая се върна.

— Можем да останем тук — каза тя. — Познавам тази жена. Мъжът ѝ го няма и тя ще се премести при сестра си за една нощ, за да преспим в дома ѝ.

— Не искам да изкарвам хората от къщите им.

— Ще ѝ платя сто песос.

Пресметнах набързо — около дванайсет долара.

— Е, това честно ли е?

— Тя поиска петдесет — обясни Мая, после ми посочи една отъпкана пътека между дърветата. — Оттук ще стигнеш до един поток. Иди да се измиеш, а аз през това време ще ѝ помогна да отнесе това-онова у сестра ѝ.

Предложението ми хареса. Грабнах си сака и тръгнах по пътеката, която леко се спускаше надолу. На брега на потока палметите и махагоновите дървета изведнъж изчезнаха, заменени от върби. Рекичката бе широка към метър и петдесет, течеше бавно, а водата ѝ бе с цвят на слаб чай. От лявата ми страна имаше ред канута, направени от издялани стволове. Тръгнах надясно срещу течението. Намерих място, където брегът не бе по-висок от педя и нещо, взрях се във водата за крокодили и водни змии, съблякох мръсните си дрехи, извадих сапун от сака и нагазих в потока.

Хладната вода сякаш бе дар от небесата. Свалих от себе си двудневна пот и мръсотия. Насапунисах си косата и одраното теме; раната щипеше, докато отмивах засъхналата кръв и внимателно я почиствах. После изплакнах мръсните си дрехи, подсуших се и облякох чиста риза и панталони. Не си направих труда да се бръсна.

Върнах се в селото и заварих Мая усмихната на прага на колибата.

— Като нов си.

Така се и чувствах. Подадох ѝ тубичка антибиотичен крем, която бях извадил от моя медицински комплект.

— Ще ми намажеш ли темето с това? — помолих я аз. — Ще предпази раната от инфекция.

— Имам нещо по-добро — каза тя.

Не ми се искаше да рискувам с някакъв домашно приготвен индиански мехлем. Предпочитах да се придържам към изпитаните средства.

— По-добре това — настоях аз.

— Както искаш. С пръсти ли?

— Разбира се.

Наведох се към нея, за да може лесно да стигне върха на главата ми. Докосваше нежно и по врата ми полазиха приятни тръпки, докато размазваше лекарството.

— Готово — каза тя. — Сега е мой ред да се изкъпя — заяви тя. После направи жест към вътрешността на колибата. — Чувствай се като у дома си.

Приведох глава, за да вляза през ниската врата, и застанах в мрачното помещение. Покривът поне бе висок. Огледах единственото помещение на колибата. Стените бяха направени от стволове на палмети, завързани един за друг, а цепнатините между тях бяха запълнени с нещо като хоросан; покривът беше от пластове сено и палмови клони. От лявата ми страна се намираще готварският кът — кръг от камъни ограждаше огнището; плосък метален капак от някакъв голям варел служеше за тиган; около него бяха наредени най-различни глинени гърнета. До огнището имаше нещо като олтар с изображение на Дева Мария, отрупан с дарове — цветя, тамян и нещо, което приличаше на тютюн.

Тютюн ли? Взех няколко стръка и помирирах. Тютюн си беше. Опитвайки се да се отърся от натрапилия ми се образ на Дева Мария, палеща цигара, се обърнах да разгледам останалата част от колибата.

Два хамака бяха опънати диагонално на ъглите. И това беше. Нито маса, нито столове, нито рафтове — вещите на собствениците висяха от покривните греди, закачени на въженца.

А сега какво? Изведнъж ми се прииска да се върна при потока и да гледам как се къпе Мая, но потиснах желанието. Откъде се взе пък то? Да, бях убеден, че голата Мая щеше да е прекрасна гледка, но никога не си бях падал по воайорството и нямах намерение да променям това сега.

И като стана въпрос за Мая, се зачудих дали Терзиски бе научил повече за нея. Седнах на единия хамак и извадих лаптопа. Натраках набързо едно писъмце до Кели, за да ѝ разкажа за пирамидата на майте, която бях открил, но без да споменавам за нощната буря, която бях преживял в нея. Успях да осъществя сателитната връзка, изпратих писмото до Кели и открих в пощата си две писма — едното от Кели, другото от Терзиски.

Кели ми пращаше много поздравя от мама, и двете се радвали, че съм пристигнал без проблеми в Мексико... и сега като съм го видял,

дали не бих могъл да се върна и да започна лечението?

— Съжалявам, Кели — прошепнах аз. — Не мога да го направя. Извадих съобщението на Терзиски на екрана.

Докторе,

Много объркани данни. Открих една Мая Куенел в списъка на получените диплома по философия в компютъра на Бъркли^[1], която обаче няма академично досие. Никога не се е записвала (в нито един) в основните курсове, необходими за получаване на философско образование. Хората в Бъркли бяха не по-малко озадачени от мен. Сякаш някой просто е вкарал името ѝ в компютъра.

Приятел във Франция направи проверка в Париж. Открил някой си Андре Куенел, който бил журналист в „Пари Соар“ през двайсетте и трийсетте. Открил и досие на Мая Куенел в Сорбоната, но виж това: завършила е през 1938!!! (Сигурно е майка ѝ.) Не познавам никого в Алжир, където тя казва, че е родена, така че не мога да ти помогна там. Но ще се поразровя в случая с ареста на протестиращите през 1972. (Знам, че е твърде млада, за да е участвала, но колко жени може да има с името Мая Куенел на този свят???)

Ще ти пиша.

Терзиски

Ама че объркано. Прочетох съобщението още два пъти, после прибрах компютъра. Легнах в хамака, вперих поглед във висящите над мен инструменти и прибори, които придаваха на тавана вид на гигантска панаирджийска играчка, и се опитах да намеря някакъв смисъл в прочетеното.

Ако Терзиски бе прав, дипломата на Мая от Бъркли бе фалшива. Но защо да лъже, след като за да бъде екстрасенс, не ѝ трябва никакви дипломи? Не намирах логично обяснение.

А ако дипломата ѝ бе измислена, още какво друго бе нейна измислица?

Докато се полюлявах лекичко напред-назад, очите ми започнаха да се затварят.

Снощи не можах да спя... Днес се спусках в ями и лазих в пещери... Бях капнал.

Тревожните въпроси, които се вихреха в ума ми, се опитваха да ми попречат на съня.

Но нямаха никакъв шанс.

* * *

— Събуди се.

Отворих очи. Мая стоеше над мен и нежно ме буташе по рамото.

— Време е за ядене. Сготвих в друга колиба, за да не ти тропам тук.

Колко мило от нейна страна. Грижовна, красива, умна... а и може да готви. Как така бе останала без мъж?

Преметнах крака през ръба на хамака и за малко да се изгърся от него.

— Полека — усмихна се тя. — Ще ти трябва малко време, за да свикнеш.

— Нощес ще гледам да съм по-внимателен.

Протегнах се и погледнах към китката си, но си бях оставил часовника в сака, когато се къпах на потока. През вратата се виждаше, че се смрачава. Колко ли време бях спал?

— Колко е часът?

— Време е за вечеря.

— Страхотно. — Бях раздразнен и не го скрих. — Питам къде съм и ми се отговаря: в Мезоамерика. Питам колко е часът и се оказва „време за вечеря“. Защо не ми се отговаря нормално?

Съзнавах, че съм преуморен и кисел, като дете, което току-що е вдигнато от сън, но наистина всички тези извъртания плюс последното съобщение на Терзиски много ме изнервиха.

Мая ми подаде глинена купа, пълна с нещо топло и ухаещо на подправки.

— Време е за вечеря в Мезоамерика — каза тя с лека усмивка. — Какво повече ти трябва да знаеш?

— Ами например името на страната, в която се намираме, дявол да го вземе. Ако знаех, че ще си толкова потайна, щях да си донеса някаква джаджа с джипиес.

Тя седна с кръстосани крака на пръстения под близо до вратата до чиния с тортили.

— И за какво ти е това?

— Щях да знам на каква географска ширина и дължина се намирам до секунда.

Тя ме погледна.

— Пак искам да попитам: И за какво ти е това?

— Обичам да знам къде съм. Винаги, когато пътувам, се въоръжавам с географски карти. Ани и Кели казваха, че съм маниак на тема географско местоположение. Може и така да е. Щом пристигна в някой град, и веднага си купувам карта на улиците, намирам нашия хотел и виждам с кои основни пътни артерии е свързан и как се стига до местните забележителности. Чувствам се по-спокоен така... а сега, честно казано, никак не съм спокоен.

Мая изобщо не изглеждаше впечатлена. Потупа пода до себе си.

— Седни и хапни.

Намръщен, едва сгънах колене, за да седна. Навън селото бе потънало в тишина — не се чуваха ни деца, ни кокошки, а и двете тъкачки май бяха свършили за днес работата си. Над колибите се извиваха струйки дим и се носеше силна миризма на готвено.

— Какво ям?

— Царевица и боб в черен лютив сос.

Сложих една лъжица в устата си. Пикантно, но и ароматно — лютото не заличаваше вкуса на боба и царевичата. Преглътнах почти без проблем — топлата полутечна храна се плъзна сравнително лесно през гърлото ми.

— Чудесно — казах аз. — Това мексиканска храна ли е, или гватемалска, или белизска, или каква?

— Това е храна на майките.

Сигурно съм имал вид на човек, който ей сега ще изпадне в гневен пристъп, защото тя продължи да говори бързо, с нарастващ плам в гласа.

— Аз не признавам изкуствените граници, наложени върху земите на моя народ. Това е земята на майките и тя се простира от върха

на Юкатанския полуостров през незаконните и престъпни държави Мексико, Белиз, Гватемала, Хондурас и Ел Салвадор. Това е земята на народа на маите, но тези други така наречени народи са я узурпирали. От векове се стремят да унищожат маите, като използват моя народ като пушечно месо, изкупителни жертви или мишени за упражнения по стрелба; крадат земите ни, изгарят посевите и селата ни, изнасилват жените ни и избиват мъжете и децата. — Тя впи в мен пламтящите си зелени очи. — Затова, моля те, не ме питай в коя страна си. Отговорът винаги ще е един и същ: в страната на маите.

Ядях мълчаливо и я оставих да се успокои. Явно бях засегнал чувствително място. Тя винаги се бе държала спокойно и овладяно. Сега показва друга своя страна — изненадващо пламенна. Надникването зад обичайната ѝ фасада странно ме развълнува.

Ядях бавно. Трудно ми бе да преглъщам тортилите, ако не бяха обилно натопени в лютивия сос, затова повече наблягах на онова ваницата.

— Съгласен съм — казах аз накрая. — Като ме питат хората къде съм бил, просто ще им кажа „В страната на маите“ и ще ги оставя да се чудят.

Лека усмивка плъзна по устните ѝ и тя кимна загледана навън през вратата.

— Но странно ми е, че ти не приличаш на жените тук.

То си беше очевидно — на ръст бе поне осемнайсет-двайсет сантиметра по-висока от най-високите май. Аз знаех защо, но исках тя да ми каже. Исках да я изпитам, тя не знаеше, че съм проучвал миналото ѝ — исках да видя дали щеше да ми каже истината.

— Аз съм само наполовина от народа на маите. Баща ми е френски журналист, дошъл тук по назначение. Запознал се с майка ми, двамата се влюбили и той я отвел в Европа.

— В Европа ли си родена?

— Не. В Алжир. Поредната командировка на баща ми. Идеята да ме кръстят Мая е била негова. Майка ми отначало не искала, казвала, че това е име на народ, а не на човек. Но баща ми толкова обичал маите и името, че тя накрая се съгласила. Баща ми водеше много интересен живот. По време на войната е участвал във Френската съпротива. Работел е с Албер Камю при списването на нелегалния вестник „Комба“.

Сега малко ме загриза съвестта, задето я бях подложил на изпитание — думите ѝ съвпадаха с всичко, което знаех. Но въпроса със съмнителната диплома от Бъркли висеше над мен като меч. Реших да опитам да стигна до някаква следа по заобиколен начин.

— Как се захвана с тези работи, които се свързват с така наречената Нова епоха? Да не би нещо покрай образованието ти в Европа?

Тя се засмя.

— Ами! В това, което правя, няма нищо ново. Идва от древността. Научих го от майка ми. Ние често идвахме тук на гости на роднините ѝ.

— Някога да си учила в нормално училище? Имам предвид колеж или нещо такова.

— Учила съм из целия свят, но нещата, които имат най-голямо значение, съм научила тук, в страната на майките.

Това пък какво беше сега: избягваше да отговори на въпроса или отговаряше по най-адекватния според нея начин? Докато се чудех как да докарам разговора до висшето образование в САЩ, тя взе празната ми паница и отиде до огнището.

— Искаш ли още?

Поклатих глава.

— Хапнах достатъчно. Благодаря.

Тя остави паниците на пода и тогава усетих как земята се тресе, чу се или по-скоро се долови тих тътен. Никога не бях преживявал земетресение, но бях убеден, че земята под мен току-що се бе разместила. Обърнах се и видях как Мая стои в центъра на колибата, неподвижна като чапла, наклонила глава настрани и слуша.

— Това земет...? — започнах аз, но тя ме прекъсна с рязко движение на ръката.

Замълчах и почоках. Накрая тя се отпусна и отново седна до мен.

— Да. Земетресение беше. Мъничко. Тук често стават. Вече отмина.

— Значи няма повод за тревоги, а? — попитах аз, защото си представях как всички тези инструменти и прибори започват да се сипят върху нас от тавана.

— Няма. В безопасност сме. — Тя свъси вежди. — Само се надявам...

— Какво?

— Нищо. Покажи ми твоя зъбец.

— В сака е.

Тя ме погледна разтревожена.

— О, не. Трябва да е винаги у теб. Донеси го, моля те.

С мъка се изправих на крака и отидох до сака да го взема.

— Измих го — казах аз и го протегнах към нея, загледан в танца на огнените светлини по златистата му повърхност.

— Красив е — възхити се тя. — Хубаво е, че си го измил. Това е твоят земен зъбец.

Ръцете ѝ останаха кръстосани в скута и тогава си спомних, че ми беше казала да не позволявам на никой друг да го докосва. Седнах, чукнах изтънения му край и се заслушах в тихия тон, отново загледан в светлината, която танцуваше по сияещата триъгълна повърхност. Зачудих се от какво ли е направен. Беше твърде лек, за да е от злато.

— Какъв е този метал?

Мая сви рамене.

— Не знам. Всеки от зъбците, които трябва да намериш, е изработен от различен метал — такива метали не съм виждала никъде другаде.

— И какво трябва да правя с това?

— Дръж го винаги до себе си, дори когато спиш.

— Може да се окаже малко неудобно — опитах се да се пошегувам аз.

Тя удостои нещастния ми опит с точно толкова внимание, колкото заслужаваше: тоест с никакво.

— Твоят зъбец трябва да е до теб, за да запечата в себе си уникалната дължина на вълната на личната ти енергия.

— Енергия ли? Каква енергия? Чувам хората да говорят непрекъснато за някаква енергия, като че ли са микровълнови фурни или нещо такова, или батерия, която трябва често-често да се презарежда.

— Енергията на жизнената ти сила — отвърна тя. — Тя се произвежда във всяка клетка на тялото ти. Всяко живо същество излъчва енергия; тя създава аура около него. Всеки твой зъбец ще се настрои на вълната на твоята енергия, за да може да се хармонизира с нея. Твоят земен зъбец ще ти даде първата хармония.

— Първата ми хармония — повторих аз, въртейки предмета в ръцете си. — Това да не е нещо, дето се чува, като тона, който издава при чукане?

— Не. Това е нещо, което ще почувстваш. Ще разбереш, когато стане... Много ще прилича на духовната хармония, която си усетил на върха на пирамидата през първата ти нощ тук, но ще бъде много по-силно.

По-силно от тогава? Не знаех дали ще мога да го понеса.

— Ти говореше за четири зъбеца, това означава ли, че всеки от тях ще влезе в своя собствена хармония с мен?

— Да. Има четири хармонии от зъбци и още една. Най-важната от всички: Петата хармония.

— Тя откъде ще се вземе?

— От Гея, от теб, от всичко. Почти е невъзможно да се обясни на човек, чието трето око е сляпо. Не мисли сега за Петата хармония. Съсредоточи се върху първата. Остави земния си зъбец да открие хармонията си с теб, та да може да ти влее силата, скрита в него.

Вдигнах зъбеца и умиращата светлина на деня се отрази в него.

— И какво точно е скрито в това бебче?

— Малка капчица от силата на Майката, Сесил.

— Преди ме нарече Уил.

— Защото се изплаших за живота ти. Ти все още си Сесил. И да не отместваме разговора от темата за силата, която Майката на всички ни може да скрие в този зъбец — сила, в която ти се съмняваш.

— Така е, защото никога не съм общувал с твоята Майка на всички ни, твоята Гея.

Тя поклати глава, тъжно, стори ми се.

— Напротив. Общуваш всеки ден от живота си. Но си сляп и не виждаш, скрит зад своите стени. — Тя въздъхна. — Майката иска да излекувам ранения лечител, а за да мога наистина да те излекувам, трябва да направя много повече от това да излекувам тялото ти. Трябва да излекувам ума и духа ти.

Ето ти трудна задача, помислих аз.

— И мислиш, че тези зъбци ще свършат работата ли?

— Ако им позволиш, ако не издигаш повече стени срещу тях, те могат да отворят съзнанието ти и да освободят духа ти и така да позволят да преоткриеш връзката си с природата и божественото.

Ех, де да можеше нещо да се постигне с това...

Стиснах здраво цилиндричната дръжка на зъбеца и отново чукнах зигзагообразния изтънен триъгълник в горния му край.

Хармонии...

Нямах надежда да се излекувам от рака, но имах шанс да открия нов начин да гледам на света през последните си дни. Щях да се пробвам — това е част от приключението — но не виждах шанс да постигна духовно събуждане за толкова кратко време.

Поне щях да прекарам тези дни с красива жена в красива страна.

Отправих ѝ най-невинната си усмивка.

— Ти поне знаеш точно какво трябва да правиш.

— Да — кимна тя, но не отвърна на усмивката ми. Изражението ѝ дори стана по-мрачно. — И се моля да се окажа на висотата на задачата.

[1] Най-старият университет в Калифорния, САЩ. — Б.пр. ↑

Събуди ме гневен глас — мъжки. Но не беше на Амброзио. Погледнах към хамака на Мая. На бледата светлина на изгряващия ден го видях увиснал и изтънял като празен пашкул.

Обърнах се на другата страна, както си лежах в хамака, и нещо ме мушна в ребрата. Зъбецът. По настояване на Мая, преди да заспя, го бях пъхнал в ризата си. Извадих го. Усещах го топъл на дланта си. Стиснах дръжката му и почаках. Исках да почувствам нещо различно в него, в себе си.

Нищо. Просто парче метал.

Слязох от хамака, пъхнах зъбеца в джоба на панталоните и тихо тръгнах към вратата.

Слънцето не се виждаше, но ясното небе изсветляваше на изток. На три метра от колибата дребен индианец с бяла риза и широки панталони гневно жестикулираше към Мая. Очите му бяха на нивото на врата ѝ, затова бе отметнал глава назад, за да може да гледа в лицето ѝ.

Нямах представа какво означават всичките му гърлени и шъшкащи звуци, но без съмнение бе ядосан. Мая кимаше, опитвайки се да го успокои с думи на същия език, но той не мирясваше. Даже сякаш се ядосваше все повече и повече.

В отговор на инстинктивно появило се желание да я защитя аз направих крачка напред. Мая ме забеляза и скришом ми даде знак с ръка, че всичко е наред.

Огледах се и видях неясните фигури на други селяни, които наблюдаваха неочаквания скандал, застанали пред вратите на колибите си. После забелязах още двама мъже, които стояха вдясно от мен. Погледнах ги по-внимателно и познах Амброзио и Хорхе, а зад тях — другия джип. С няколко странични крачки отидох при Амброзио.

— Какъв е проблемът?

Дребосъкът се наклони към мен.

— Това е собственикът на къщата, в която спите. Много е ядосан, задето двамата с Мая сте спали там.

— Къде сме сбъркали? Не сме предложили достатъчно пари ли?

— Не. Той казва, че Мая не е добре дошла в неговия дом, ако ще да му даде и всичките пари на света. А на всичкото отгоре довела със себе си и куче от Америка. — Амброзио докосна ръката ми в жест на извинение. — Амброзио не ги казва тези работи, само превежда.

— Разбирам — успокоих го аз. — Какво друго разправя той?

— Казва, че сега домът му бил омърсен завинаги и затова трябвало да го изгори.

Напрежението сгъсти въздуха около мен.

— Тоя луд ли е?

— Мисля, че обича да говори и сега просто прави шоу пред съседите. Дори обвинява Мая, задето жена му не ражда деца.

— По-лесно е, отколкото да обвинява себе си — измърморих аз, после си спомних, че Амброзио ми бе казал как някои местни я наричали бруха — вещица.

— Освен това ѝ вика полупорода — добави Амброзио.

Сега вече усетих как моят гняв се смесва с напрежението във въздуха. Дребният тъпак нямаше право да ѝ говори така. Исках да я защитя, но не знаех езика. Можех да си представя как се чувства Мая. Предната вечер с такъв плам и гняв говореше за разорението, на което бе подложен нейният народ, а сега този наперен недорасъл петел ѝ разправя, че не принадлежи към този народ.

Накрая мъжът направи поредица от бурни жестове, с които сочеше към края на селото — без съмнение настояваше Мая да си тръгне — после се обърна и сърдито се насочи към една от колибите.

Мая се приближи към нас. Беше облечена в груба памучна блуза и шорти от изрязани панталони.

— Трябва да си ходим — каза тя с нисък, плътен глас. Не погледна към мен, така че не можах да видя добре изражението на лицето ѝ в сумрачната светлина, но ако съдех по гласа, бе на прага да се разплаче. — И без това бяхме дошли само да пренощуваме, но трябва да си тръгваме веднага.

— Няма проблем — опитах се да я успокоя аз. — Вече съм съвсем буден и готов за път. Ще си кача багажа в джипа.

— Не — обади се Амброзио. — Не в джипа. В лодка.

— Лодка ли? Защо в лодка?

— Поемаме по реката — обясни Мая. — Не можем да стигнем до следващия зъбец по път, а е и твърде далече да се върви пеша. Амброзио ще тръгне с джипа на запад и ще се присъедини към нас близо до водните зъбци.

— По реката значи — измърморих аз. Никога не съм обичал да пътувам с лодки. Много от лекарите, които познавам, имаха моторни лодки и яхти или лодки за спортен риболов, но аз никога не съм успявал да оценя подобен род занимания. — И с каква лодка?

— Вчера купих едно от селските канута.

По дяволите, изругах наум аз. Тези еднодръвки ми се виждаха прекалено тежки за задвижване с гребла. Гърбът ми и без това вече се бе схванал и ме болеше.

— По течението, надявам се.

Думите ми успяха да накарат Мая малко да се поусмихне.

— Да. По течението. През цялото време.

— Хубаво. Да тръгваме.

Докато носех сака към реката, се тревожех дали ще се побере в това издълбано от дънер кану. Но бях твърдо решен да намеря начин да си го нося с мен. За нищо на света нямаше да се разделя с моя Кеворкянов^[1] комплект.

Оказа се, че съм се тревожил напразно. Кануто беше голямо, издълбано от шестметров кедров ствол, и бе ужасно тежко. Трябваше да се напънем и четиримата, за да го избутаме от брега във водата. В него имаше достатъчно място и за моя сак, и за багажа на Мая, както и за още два спални чувала и хладилна чанта, която Амброзио извади от багажника на джипа.

Мая зае място отзад, аз се качих на носа, а багажа натрупахме по средата между нас. Хорхе и Амброзио ни бутнаха, ние загребахме няколко пъти с веслата и поехме надолу по реката.

Нямаше нужда от голямо гребане, за да поддържаме лодката в движение. Мая използваше греблото си като рул, за да ни държи в средата на реката, където течението вършеше останалата работа. Аз редовно потапах греблото си, но по-скоро заради шоуто, отколкото заради нещо друго; движехме се бавно и спокойно.

Зад нас небето засия в розово и златно, тъй като слънцето забиваше лъчи и се катереше към върховете на гъстата стена от дървета, издигаща се по двата бряга на реката. Маймуни крещяха с

пискливи гласове, докато скачаха от клон на клон, над главите ни се носеха птици, оцветени в яркозелено и червено, в плитчините стояха чапли, неподвижни като статуи, а на ниските клонки кацаха сини рибарчета и зорко следяха реката, готови да се спуснат към всяко нещо, което мръдне под повърхността. Около нас водата бе гладка и искряща, само едва-едва забележими вълнички издаваха наличието на течение — реката бе като вълнообразно огледало, направено от джамджия, който още не е усвоил тънкостите на занаята.

Хвърлих поглед към Мая. Тя се бе загледала през рамо към селото, което се скри зад завоя на речното корито. Възхитих се на дългите мускули по дължината на стройните ѝ стегнати бедра, видях ги как се свиха под гладката кафява кожа, когато тя коленичи на кърмата.

Когато отново се обърна напред, видях обидата в очите ѝ.

— Защо се беше ядосал този човек толкова?

— Защото съм наполовина дзул. Хората в това селце са чисти май. Много са горди, че не са допуснали да смесят кръвта си с кръвта на дзули.

— В моята родина това се нарича расизъм.

Тя въздъхна.

— От гледна точка на теорията е така, предполагам. Но тук, в страната на майте, е различно. Тук хората не оставят миналото зад гърба си. Не прощават и никога не забравят.

— Неправдите, за които ми говореше снощи ли?

— Да. Ала вековете кланета са нищо в сравнение с пораженията, нанесени от болестите, които дзулите са донесли тук от Европа. Деветдесет процента — без никакво преувеличение, Сесил — девет на всеки десет май умират от чумата, плъзнала из Мезоамерика през шестнайсети век. Загубихме класите на жреците, кралските фамилии, гадателите, нашите най-велики умове. Градовете ни се превърнаха в морги. Броят на жертвите, дадени от ацтеки, инки и май, грубо пресметнато, е някъде между четирийсет и петдесет милиона души.

Тя замълча — дали за да ми даде възможност да осъзная думите ѝ, или да реагирам. Останах безмълвен.

Мая продължи:

— По това време съпротивата на ацтеките и инките е била сломена. Конквистадорите са ги завладели със своите пушки и саби, но

маите все още не били преклонили глава. Нашествениците използвали микроба като съюзник срещу маите.

Сега като се замислих, си спомних, че бях чел за падането на Мексико Сити. И за това как още по-на юг в Перу Кортес или някой от другите варвари с железни ризници бе поискал откуп за краля на инките. Но не знаех нищо за падането на маите.

— Ние не сме имали само един-единствен цар или само една столица — продължи Мая. — Били сме пръснати из Мезоамерика в десетки самостоятелни анклави, които много приличат на гръцките градове държави. И досега има двайсет различни езика на маите. Били сме народ хидра: отсичаш една от главите, но останалите остават живи и здрави. В това била силата ни, но и голямата ни слабост. Множеството ни градове държави не могли да намерят общ водач да ги обедини и да ги поведе срещу нашествениците. Или ако е имало такъв човек, той е бил отнесен от чумата, преди да дойде на власт. До 1620 година, когато вашите поклонници са акостирали в Плимут, моят народ и цивилизацията ни вече е приличала на празна раковина.

— „Моят народ“ — повторих аз. — Хич не ми се стори, че оня недорасъл грубиян в селото те включва в своята си версия на „моя народ“.

— Така е. Жените ме приемат, но мъжете — не. Спомените за нашествието, за старите кланета, за новите кланета, за Войната на кастите^[2] се предават от баща на син. Желанието за кръвна мъст е живо. И фактът, че не си стоя тук, в страната на маите, а снова напред-назад из земите на дзулите, особено в САЩ...

— САЩ ли? Ние никога не сме нападали страната на маите.

— Напротив, нападали сте я. С Фрутера.

— С кое-кое? За какво говориш?

— Фрутера — така наричахме вашата нашественическа армия. Или понякога Зеления октопод. На теб сигурно ти е известна като Юнайтед Фрут Къмпани. Тя се опита да изкупи по-голямата част от Мезоамерика или поне всички райони, в които растат банани. Контролираше железниците, манипулираше изборите и поставяше марионетки на президентския пост. Откъде мислиш се появи понятието „бананова република“? А когато Якобо Арбенез реши, че иска да върне част от необработваемата земя на местните, Фрутера

повика на помощ съюзниците си в американското правителство. И веднага изпратиха ЦРУ да организира свалянето му.

— Я стига. Щом се обърка нещо, където и да било по света, и веднага обвиняват флуоровъглеродите, Ел Ниньо или ЦРУ.

— Този път основателно. Джон Фостър Дълис беше тогава държавен секретар, а също и един от основните акционери на „Юнайтед Фрут“. Начело на ЦРУ беше брат му Алън. Арбенез бе обявен за комунист и свален от бунтовници, обучени от ЦРУ, а спорната земя бе върната на Фрутера.

Нямах достатъчно познания за политическата история на района, за да споря с нея. А и не бях сигурен, че имам желание. В историята имаше нещо грозно и доста познато.

— Оттогава в Мезоамерика цари политически хаос — каза тя. — Контрите или сандинистите, лявото или дясното крило, моят народ се оказва или винаги пред дулото на пушките, или в преселнически лагери. Все така става, че ние губим.

Обърнах се да я погледна.

— А ти къде се оказваш?

— Някъде по средата. Винаги по средата. Понякога съм добре дошла като сабия — особено там, където съм лекувала хора. На други места, където се е случило нещо лошо, след като съм минала оттам, ме обвиняват и от този момент насетне ме наричат зла бруха. Но дори и там, където съм добре дошла, не ме приемат изцяло. Навсякъде съм малко или много чужденка. Това е нормално за място като Уестчестър, но дори и в селото на майка ми се чувствам като външен човек. — Очите ѝ заблестяха. — Никъде не се чувствам като у дома.

Можех да кажа нещо от рода, че ако човек вярва в Гея, би трябвало да се чувства навсякъде като у дома, но вместо това се съсредоточих върху гребането. Тя наистина страдаше. До този миг бях възприемал Мая като абсолютно спокоен и въздържан човек, пълен господар на своята изкривена реалност. Но току-що ми беше позволено да надзърна в сърцето на една много затворена жена, където се криеше цялата ѝ уязвимост. Изпитах странното чувство, че ми е поверена тайна.

Чудех се как ли бих се чувствал на нейно място. Аз си бях роден и израсъл в Америка, американски гражданин, лицензиран член на уважавана гилдия, здраво втъкан в социалната и икономическата

структура на нашето общество. А Мая не принадлежеше към никоя страна, към никой народ. Прекарала е живота си, носейки се из неясните очертания на ничията земя между култури, раси и народи. Дори и вярванията ѝ — колкото и малко да знаех за тях до момента — бяха извън установените сигурни граници на основните религиозни системи. Сигурно се чувства ужасно *самотна* понякога.

Стана ми мъчно за нея. И същевременно ѝ се възхищавах. Не се предаваше нито на милиметър, въпреки болката, която това явно ѝ причиняваше. Не криеше коя е, отстояваше вярванията си. Куражлия.

Гребяхме мълчаливо, отминахме някакво малко селце и по едно време забелязах няколко ствола да се носят във водата недалече от огрения от слънцето бряг от лявата ми страна. Тъкмо се канех да питам откъде са се взели, когато чифт очи блеснаха върху един от тях, той се раздвижи и потъна в дълбокото. Не откъсвах поглед от него, чудейки си дали е решил да се приближи към нас.

Мая сигурно ме бе наблюдавала.

— Не се тревожи — успокой ме тя. — Няма да ни закача.

— Крокодил ли беше, или алигатор?

— Алигатор.

Подскочих, доловил рязко движение от дясната си страна — десет-дванайсетсантиметров гущер търчеше по повърхността на водата. Спусна се от брега, гмурна се с главата напред да сграбчи нещо под повърхността и после с остър завой хукна обратно към брега.

— Видя ли това?

— Исус Христос — каза Мая.

— И аз бих го призовал.

— Не, не! — засмя се тя. — На гущера викат Исус Христос, защото...

— Ходи по водата — довърших обяснението аз.

Какво невероятно място. Безкраен парад от чудеса. Защо не съм пътешествал преди? Защо трябваше да чакам сетните си дни, за да усетя магията на планетата?

Реката се разшири, после се сля с друг приток в още по-широко корито, вече си беше доста голяма река. Еднодръвката се залюля напред-назад сред вълните, образували се от сблъсъка на двете течения.

— Моля те, не се преобръщай — прошепнах аз, като ужасен си мислех за онези алигатори.

Мая обаче очевидно държеше всичко под контрол, насочваше лодката уверено през неравните вълни с лекота, явно придобита от дълъг опит. Вече се движехме доста по-бързо и бреговете бяха много по-раздалечени — поне на петнайсет метра един от друг. Течението на тази анонимна река — не си направих труда да питам Мая за името ѝ — бе достатъчно бързо, така че не можех да оставя греблото на коленете си и да се правя на пасажер.

Часовникът ми все още беше в сака, нямах представа за времето, но ми се струваше, че плаваме от часове, отминахме още села, срещнахме и един местен лодкар, който ни помахаше и продължи да лови риба. Слънцето се бе издигнало високо над нас и ако не беше реката да ни охлажда, навярно щяхме да сме се сварили под безмилостния му пек.

Накрая стигнахме до нещо, което отначало взех за малък остров. Мая насочи лодката към десния му бряг. Едва тогава разбрах, че тук реката се разделя, а ние бяхме избрали по-малкия от двата ръкава.

Течението стана по-бавно. Над главите ни дърветата протягаха клони едно към друго като натъжени влюбени, които се опитват да се хванат за ръце. Мая обърна носа наляво, изведе лодката от централното течение и навлязохме в благословена сянка. Скоро започнахме да се движим едва-едва. Вдигнах греблото да ускоря темпото, но Мая ме спря:

— Да починем малко.

Обърнах се да я погледна. Лицето и краката ѝ блестяха от пот. Кичурчетата коса — онези, които бяха твърде къси, за да бъдат хванати в плитките ѝ — обграждаха лицето ѝ с красиви мокри къдрици.

— Както кажеш — вдигнах аз рамене. — Всичката работа я вършеше ти.

Тя вдигна ръка към челото си и избърса потта от веждите. Изду бузи и шумно издиша. После унило се усмихна.

— Прекалено дълго бях в чужбина. Позагубила съм форма.

Наведе се да отвори хладилната чанта, извади две бутилки с вода и подхвърли едната на мен. Поех я с благодарност и дълго пих. Първата глътка ме затрудни, но после гърлото ми се отпусна и с лекота опразних останалото, докато лекичко се носехме по водата.

Мая отпиваше на малки глътки от своята бутилка, загледана нагоре.

— Виж — посочи тя с ръка. — Кетцал.

Погледнах, накъдето сочеше, и видях подобна на папагал птица, която седеше на палмов клон. Главата и гърбът ѝ бяха зелени, коремчето — яркочервено, но нито един от известните ми папагали нямаше такива пера на опашката — невероятно зелени и два пъти по-дълги от тялото.

— Ценели са ги заради перата на опашката. Нито един уважаващ себе си мезоамерикански жрец не излизал без церемониална украса на главата, увенчана с ореол от пера на кетцал.

Не свалях очи от птицата, пленен от цветовете, тогава нещо изсъска и прошумоля в клоните на върбата точно над главите ни. Свих се и се дръпнах надясно — помислих, че е змия. Изведнъж с ужас си представих как гигантска анаконда се спуска от клона и се увива около мен в смъртоносна прегръдка. Но вместо това отгоре ми се плзеше игуана, дълга метър и половина.

Мая се засмя.

— Не се тревожи. Те не закачат хора.

Изплзих се на свой ред на игуаната, докато минавахме покрай нея. После до носа ми стигна някаква остра миризма. Задуших въздуха, въртейки глава насам-натам.

— Приличаш на хрътка — обади се Мая.

— Каква е тази миризма?

— Не се ли сецаш?

Подуших отново — долових миризма на сярата.

— Не се сецам.

— Огън и сярата.

— Това да не би да означава, че приближаваме Ада?

— Означава, че приближаваме мястото на огнените зъбци.

— Защо ли не изгарям от нетърпение да продължим?

Тя потопи греблото във водата.

— Сега вече можеш да гребеш.

Течението стана още по-слабо, а реката още по-широка. По този ръкав нямаше села. Мирисът на сярата във въздуха се засили. Наближихме завой надясно и когато излязохме от него, пред нас се ширна просторно езеро, спокойно и синьо, като аквамарин върху

платно на художник. Ниско над неподвижната повърхност се стелеха серни изпарения, които се полюляваха като развят от вятъра муселинов покров. А над зеления рѳб на джунглата се издигаше прѳстен от загаснали черни вулкани.

Вулканично езеро или запълнен с вода кратер, или речен басейн между вулканите. Най-вероятно бе последното, защото водата бе хладна на пипане. Бях поразен от красотата на гледката.

— О, по дяволите — чух гласа на Мая зад себе си.

За първи път я чувах да ругае. Прозвуча ми почти като сквернословие на фона на съвършенството около нас. Обърнах се да я погледна.

— Какво има? Трябват ни само няколко монаси и град и ще си имаме Шангри-Ла^[3].

— Лавата тече — каза тя и вдигна ръка.

Проследих накѳде сочи прѳстът ѳ. В далечния край на езерото се виждаше как се издигат дим и пара и подхранват бялата мараня над водната повърхност.

— Това лошо ли е?

— Може да се окаже лошо. — Тя пак вдигна ръка. — Ей там вляво. Там ще издърпаме лодката на брега.

Сочеше към пролука в дърветата и нещо като малък плаж на около двеста метра от мястото, където струеше парата. Залових се здраво за греблото. Тук нямаше никакво течение, което да ни помага, нямаше и сянка. Докато стигнахме до брега, останах без дѳх и подгизнах от пот.

Еднодрѳвката заби нос в черната шуплеста вулканична скала, която се спускаше под наклон във водата. Изскочих от лодката и издърпах на сушата тежкото ѳ туловище колкото можах.

Тук поне беше сенчесто.

Мая донесе хладилната чанта на брега. Седнахме на скалата и довършихме останалия от предната вечер боб с царевица. Забелязах, че преглъщам твърдата храна малко по-трудно от последния път. Дори не си направих труда да опитам тортилите.

— Затруднения ли имаш? — попита Мая, впила изпитателен поглед в мен.

— А, нищо ми няма.

— Не е вярно. Каж ми истината. Трудно ли ти е да преглъщаш?

— Да — признах аз и я погледнах в очите. — Но съвсем малко.

— Но не е ли твърде рано за това? Ти ми каза, че имаш повече време.

— Така си мислех. Но Капитан Карцином май има други планове. Туморът е по-агресивен, отколкото смятахме първоначално.

Мая скочи на крака и закрачи напред-назад.

— Лошо! Много лошо!

Истинска мъка ли долавях в гласа ѝ?

— То всъщност не променя нищо.

— Напротив! Променя, как да не променя. Тепърва трябва да откриеш другите си три зъбеца. Ще имаш нужда от всичките си сили, за да успееш. Ако не можеш да ядеш...

— Ще се справя — уверих я аз. — Ще имам сили.

С бързи, почти припрени движения тя започна да прибира храната, после затвори хладилната чанта.

— Нямаме време за губене.

Извади чифт дълги панталони от сака си и ги надяна върху шортите. После измъкна двата чифта ръкавици от предния ден и две мачете. Подаде ми едните ръкавици и едно от мачететата, плюс фенерчето.

— Върви след мен — нареди тя и тръгна към храсталака.

[1] Джак Кеворкян — американски лекар патолог, известен привърженик на евтаназията, признал за участието си в самоубийството на 130 души с безнадеждни диагнози. — Б.пр. ↑

[2] Войната на кастите (1847–1901), водена в Юкатан, започнала като бунт на земевладелците срещу централната мексиканска власт, прераснал във въстание на майте. — Б.пр. ↑

[3] Измислено място, описано в романа на Джеймс Хилтън „Изгубен хоризонт“ (1933). Името е станало синоним на земен рай, земя на вечното щастие, изолирана от света. — Б.пр. ↑

Докато бяхме в реката, си мислех, че е задушно, но тук бе направо страшно. Вървахме по някаква пътека, утъпкана от животни. Използвахме мачететата си само когато се налагаше, което слава богу не се случваше толкова често. Следвайки зигзагообразните извивки на пътеката през гъстата зеленина, двамата с Мая се приближавахме към един от черните вулкани. С всяка измината крачка въздухът ставаше все по-горещ и все по-силно миришеше на сѳра.

Бяхме навлезли в земите на Ада, където дори палмите сякаш се топяха. Пътеката отдавна бе изчезнала — каквито и животни да я бяха използвали, явно бяха по-умни от хората и не бяха стигали чак дотук — но ние и без това нямахме нужда повече от нея, защото земята бе станала по-скалиста и по-негостоприемна, така че дърветата и храстите също постепенно изчезваха.

Накрая отминахме и последната осакатена палма, остана само рехавата трева, която заглушаваше стъпките ни, докато приближавахме покрития с белези черен склон на вулкана. Отминахме и линията, където тревата покафеняваше и загиваше и не след дълго спряхме на брега на друг вид река — от обсидиановочерна застинала лава.

Тази стара лава бе текла и се бе завихряла около по-твърди скали, които са били тук преди това (гранит, мисля), които сега стърчаха като острови в река. Подаващите се над лавата камъни приличаха на градина в стил дзен, направена изцяло от абанос.

— Ти не каза ли, че лавата тече? — попитах аз, вперил поглед в нагърчената скала.

И сякаш в отговор на въпроса ми на десетина метра вдясно от нас от дупка с големината на човешки пръст със съскане излезе струя пара.

— Тече — каза Мая. — Точно под кората. Тръгва от сърцето на вулкана и се процежда до брега на езерото. Той от месеци кротуваше. Но сега... онзи трус снощи сигурно го е разбудил.

— Това как се отразява на моята задача да си взема огнен зъбец?

— Те са там — посочи тя с ръка над втвърдената лава.

Нова струя пара излезе със свистене.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да вървя по кора от втвърдена лава, под която тече нажежена до червено жива лава... за да стигна до зъбците?

— Да. Огнените зъбци са от другата страна, в онази дълбока пукнатина в скалата ей там. Най-добрият начин да се стигне дотам е да стъпваш от камък на камък, като гледаш колкото се може по-малко да ходиш по лавата.

— Защото е гореща ли?

Мая гледаше втренчено пред себе си.

— Защото кората може да се спуга и да се продъни.

— Шегувах се. Трябва да съм луд да тръгна по това чудо.

Тя продължи да гледа напред.

— Не е лудост, ако ще ти помогне да си спасиш живота.

Изведнъж ми се прииска да се разкреця — нямах никакво доказателство, че това би могло да ми помогне с каквото и да било. Разполагах само с разни бабини деветини от Новата епоха и нейните уверения. А това не бе достатъчно — съвсем не бе достатъчно!

Но нищо не казах. Вместо това посегнах с ръка, облечена в ръкавица, към джоба си и опипах очертанията на земния зъбец през материята на панталона. Тогава си мислех, че няма да успея да взема и този, а успех.

Разгледах внимателно лъскавата черна шир, преценявайки разстоянието. Не повече от десет, най-много дванайсет метра до тясната скалиста тераса отсреща. Не е далече. И няма да ми се налага да стоя на кората през цялото време — можех да скачам от камък на камък, както бе предложила Мая, и с бързи, къси спринтове да съкратя времето, в което щях да стъпвам върху лавата. Но ако вървях на зигзаг, щях да си удължа пътя, а ми се искаше да свърша с това колкото се може по-бързо.

— Този път ще трябва ли да пълзя по разни тунели?

— Не. Кристалната друза е във вулканичната скала.

Знаех, че е по-добре да действам веднага, иначе можеше и никога да не се реша.

— Заповядай — подадох аз мачетето на Мая.

— Какво...? — започна тя, но преди да довърши въпроса, аз вече бях тръгнал.

Изведнъж ме обзе лекомислено безразсъдство. Нямам представа откъде се взе, но цял стадион пияни запалянковци, гледали прекалено много реклами на „Найки“, се носеха из главата ми и крещяха: *Направи го! Направи го! Направи го!*, и аз си представих как се нося по лавата като капка вода по горещ тиган.

Стъпих на края на черната река с единия крак и изпробвах кората с половината от тежестта на тялото си. Издържа, ала, майчице, колко бе горещо. Този тиган се нагриваше на адски огън.

— Внимавай — каза Мая.

Бавно увеличавах тежестта върху предния крак, после стъпих и с втория. Чу се силно буботене дълбоко под кората. Повърхността ѝ започна леко да се тресе — усещах вибрациите през подметките на туристическите си обувки. Тъкмо да се обърна и бързо-бързо да се върна на брега, и шумът и вибрациите изчезнаха. Застинах и зачаках да видя дали ще започнат пак, но кората остана безмълвна. Шумът ми напомни за зловещия плътен пукот, който се чува дълбоко в леда, когато в ранна тиха утрин се пързалияш с кънки по замръзнало езеро.

Но ако пропаднеш под леда, има шанс да оцелееш. Тук такъв шанс нямаше.

Споменът за зимните кънки ми даде нова идея.

— Помни — викна Мая от брега зад мен, — скачай от скала на скала.

Аха. Щях да вървя по най-прекия път. И трябваше да се размърдам, преди да са се стопили каучуковите подметки на обувките ми.

Започнах да плъзгам краката си един след друг по кората. Не се заблуждавах, че ще мога да се пързалия по неравната, нагърчена повърхност; идеята бе да се намали до минимум натискът на стъпалата ми върху застиналата лава, докато придвижвах тежестта на тялото си през черната река.

Не бе кой знае каква гледка, но пък беше много ефикасно — дори си мислех как ще го патентовам като „Начин за придвижване по кора от лава на Бърли“ — поне докъм средата на разстоянието. Бях плъзнал десния си крак напред и пренасях тежестта си върху него, когато се чу леко *изхрущяване* и обувката ми потъна. Наклоних се наляво и измъкнах крака си. От дупката изби невъобразимо гореща струя пара и дим и гневно изсъска във въздуха.

Чух изплашения вик на Мая. Поредица от ехтящи гърмежи под повърхността ме изпълни с ужас и моментално забравих за моя патент. Хукнах напред, със сърце бумтящо в гърлото ми, и прекосих останалата част от разстоянието като уплашена мишка, преследвана от гладна котка.

Стигнах до другия бряг и скочих върху скалистата тераса. Клекнах там, задъхан, но доволен, че съм се измъкнал. Повърхността беше гореща, но в сравнение със засъхналата лава ми се стори направо прохладна. От лявата ми страна се виждаше тъмният процеп на скалната цепнатина, за който бе споменала Мая.

Погледнах към другия бряг — тя ме наблюдаваше, сложила ръце на устата си.

Изправих се и весело ѝ помахах, сякаш всеки ден прекосявах горещи реки от засъхнала лава.

— Успях!

Тя свали ръце и тогава забелязах тревожното ѝ изражение. Посочи към бълващата пара дупка, където бе пропаднал кракът ми. Погледнах натам по-внимателно и видях дебел слой полутечна маса с матовочервено сияние да бълбука извън дупката и да се стича по наклона на засъхналата лава. Бълбукането откъртваше нови парчета от кората, дупката се разширяваше, изтичащата лава бавно се увеличаваше.

— Побързай! — подтикна ме Мая. — Кората започна да се чупи!

Малкият ми мозък блъскаше отзад по черепа ми и крещеше: „Зарежи зъбеца и пренеси тъпия си задник на другия бряг!“. Но вече бях прекосил обсидиановата река. Бях убеден, че ще намеря начин да се върна, ако успея бързо да се сдобия със зъбец.

— Стой там — викнах аз — весело, надявах се — обърнах се и се шмугнах в цепнатината.

След първия завой се озовах във воняща на сяра тъмница, погореща и от засъхналата лава отвън. Въздухът изгаряше очите ми, но проходът поне бе достатъчно висок, та не се налагаше да вървя приведен. И освен това нямаше и защо да се безпокоя, че ще се натъкна на някакви опасни същества в този негостоприемнен врящ казан.

Извадих фенерчето и обходих с лъча му лъскавите черни стени. Те не бяха гладки като повърхността отвън, а набраздени и назъбени.

Някога, много отдавна, тук бяха работили неуморно стотици длета. Вървах по проход, направен от човешка ръка. Но какви са били тези хора? И кога е било това? Минах покрай грубо издялани релефни изображения на жени с големи гърди и дебели кореми, очевидно символи на плодовитостта. Майката на всички ни?

Но къде бяха зъбците? Мая каза, че ще ги видя веднага, били поставени в стената. Аз защо не ги...?

Трепнах уплашено. Точно пред мен блесна бледа червена светлина. Първоначално с ужас си помислих, че през стената е избила лава, и тогава видях кристалната друза — огромна, по-голяма дори от находището на земните зъбци в пясъчния тунел, но тази тук бе пълна с розови кристали. И в сърцето на друзата стояха забодени четири зъбеца от яркочервен метал.

Пристъпих по-близо, пленен за миг от искрящия розов огън. Позволих си няколко секунди да му се полюбувам, преди да посегна към сияйното му сърце и да измъкна един зъбец.

Бързо закрачих към светлината на изхода, показах се през отвора на цепнатината, вдигнал високо ръка. Но така и не успях да надам триумфален вик — спря ме ужасеното измъчено изражение на лицето на Мая, а един поглед към лавата изтръгна из корен радостта от триумфа ми.

Разделяше ни нажежена, нарастваща гъста река от течен огън.

Ужас ме стисна за гърлото, като разбрах какво се бе случило. С малкия отвор, който бях пробил с крака си, сигурно беше станало това, което става, когато се отвори дупка в бент. Изтичащата лава е нахлувала през него, предизвикала е появата на по-дълги и по-дълбоки пукнатини и е отнасяла все по-големи и по-големи парчета, докато накрая е заляла цялата засъхнала кора от отвора надолу по течението на реката от лава.

Все още имах шанс обаче. Кората над отвора, който бях пробил с крака си, все още бе цяла. Но кой знае докога?

— Побързай! — викна Мая. — Кората се пропуква по цялото протежение! — казваше ми нещо, дето вече знаех.

Ако това се случеше, щях да остана на тази скална тераса, докато лавата спре да тече и се охлади достатъчно, за да се образува нова кора, която да издържи тежестта ми. Можеше да стане утре, можеше и след месец.

Пъхнах новия зъбец и фенерчето в джобовете си и тръгнах нагоре по течението. Терасата ми позволи да измина само четири-пет метра — после се сливаше с отвесния склон на планината.

Стъпих върху кората и приложих Начина на Бърли, за да измина двата метра, които ме делеха от най-близкия камък. Опрях се на високия до кръста гранитен остров да облекча тежестта върху кората и благослових Мая за идеята да ми даде ръкавици.

Следващият камък бе по-голям, по-нисък, по-плосък и на цели три метра и половина от мен. Отбутнах се от първия камък и заплъзгах крака към втория. Точно по средата на разстоянието чух пукот като изстрел и усетих как кората под мен поддаде. Зарязах всяка предпазливост, с неистова бързина направих две големи подскачащи крачки, които биха засрамили дори гущера Исус Христос, и се приземих с двата крака върху следващата гранитна скала. Още докато се олюлявах, размахал ръце да запазя равновесие, около мен като огнена буря се завихри гореща вълна, която опърли косата и обгори очите ми. Вдигнах лакти да покрия лицето си и адската горещина захапа плътта на ръцете ми — едва сподавих вика на болка.

През шумните гърмежи на пропукваща се кора до ушите ми достигна писъкът на Мая. Свалих ръце от лицето си и отворих клепачи, колкото да мога да виждам. Задъхвах се, неспособен да поемам горещия въздух, и с мъка се удържах върху скалата, защото коленете ми се бяха превърнали в разтопен каучук и не ме слушаха, но все пак успях да погледна нагоре по течението — кората се бе разчупила под формата на огромно V. Сега гъста, разтопена лава на буци бавно обтичаше моя малък остров от всички страни. От нажежената повърхност към мен се протягаха огнени езици и облаци горещи вонящи изпарения. Лавата бълбукаше и ме пръскаше с капчици жупел.

Ужасен, бавно и непохватно запристъпвах, направих пълен кръг, за да се огледам. Не можех да прескоча разстоянието между мен и скалата, на която бях преди. А следващата скала на другата страна беше малко по-надолу по течението и отстоеше на поне три метра от мен. А от нея до другия бряг, където образът на Мая се мерзелееше като мираж, оставаха два метра.

Бях в капан.

През целия си живот не бях изпитвал по-голям страх, нито по-силно чувство за безпомощност. Не можех да мръдна наникъде. Бях заклещен наред течаща лава, която ме печеше на бавен огън.

Щях да умра.

Опитах се да се преборя с паниката. Трябваше да има някакъв изход...

Нов гърмеж ме накара да подскоча. Обърнах се да погледна нагоре по течението. Голямо парче кора се отчупи и се понесе надолу, щеше да мине вдясно от мен. После се отдели още едно, още по-голямо парче, но тръгна да ме заобикаля отляво.

Гледах го как приближава и в главата ми се роди отчаяна идея. Когато парчето твърда лава дойде на метър от малкия ми остров, скочих върху него. То се наклони под тежестта ми, едва не ме хвърли назад. Чух като в полусън как Мая изпищя, докато се опитвах да запазя равновесие. Трябваше да продължа да се движа, да се махна от този вулканичен плавей, преди да е отминал следващата скала. Забих предната част на обувките си в кората, направих две олюляващи се стъпки по клатушкащата се повърхност, скочих и прелетях през ивицата разтопена лава.

Левият ми крак се приземи върху ръба на гранитния остров и се плъзна. За миг сърцето ми спря — помислих, че ще падна, но грайферът на обувката захапа и стъпих върху скалата. Опората бе достатъчна за следващия скок върху все още здравата кора между островчето и мястото, където стоеше Мая. Кората изхрущя и изпука под краката ми, но издържа на натиска, когато се оттласнах за последен път и се приземих на твърда земя.

Болка преряза като с нож коленете ми. Претърколих се и се проснах по корем, покрит с белези, обгаряния и охлузвания, но жив.

Жив.

Но бях толкова близо до жесток, агонизиращ край...

Стомахът ми се сви и към гърлото ми се надигна стомашен сок. С мъка се надигнах на четири крака. Крайниците ми трепереха и едва издържаха тежестта на тялото ми, докато се гърчех от позивите за повръщане. Само дето нищо не повърнах.

И тогава усетих ръцете на Мая да разтриват раменете ми.

— О, Уил. Уил, добре ли си?

Кимнах, нямах сили да говоря в този момент. Тя ме прихвана под раменете и ми помогна да стана. Олюлях се върху пластилиновите си крака. Мая се взря в очите ми, аз в нейните. В тях блестяха сълзи.

— Помислих, че... ще... — опита се да каже тя.

Можех само да кимна. Бурята от емоции в мен бе неописуема. Наистина си бях помислил, че ще изгоря жив в онзи ад.

И тогава тя ме прегърна, прегърнах я и аз и вкопчени един в друг, се залюляхме напред-назад. Усетих как Мая хлипа на гърдите ми и лекото потрепване на раменете ѝ ме изпълни с учудване и светлина. И тогава чух странен сподавен звук — забравен, неочакван, изпълнен с болка звук, който никога не бях чувал.

Идваше от мен. Правех нещо, което не бях правил от дете.

Плачех.

Всичко ме болеше и бях напълно изтощен. Не бях в състояние да продължа пътуването с лодка. Преди шест месеца можеше и да се справя. Но вече не бях същият човек. Капитан Карцином изцеждаше силите ми.

Решихме да прекараме нощта край езерото. Мая изглеждаше загрижена, задето щяхме да изгубим цял ден — имало толкова много неща да се свършат преди пълнолуние — но накрая вдигна рамене и каза, че ще намери начин да наваксаме изгубеното време.

След като охладих и почистих обгорялата си кожа във водата, преместихме багажа си от брега на езерото до едно място близо до потока от лава. Да, тук бе по-горещо, но пък навярно нямаше да ни безпокоят змии и хищници.

Нямах огледало, но можех да си представя що за гледка съм. Всички открити участъци от кожата ми бяха яркочервени; имах втора степен изгаряния по ръцете, а напипвах и мехури по дясната страна на лицето. Цялата ми коса бе опърлена, а веждите ми изобщо липсваха.

— Преди да правим каквото и да било — каза Мая, докато пренасяхме спалните чували и хладилната чанта към малка полянка, — трябва да се погрижим за изгарянията.

— Ще ги намажем с антибиотичния мехлем.

— Твоята малка тубичка няма да стигне. А аз знам нещо по-добро.

Докато свалях обгорелите си обувки, Мая потъна в храсталака, въоръжена с мачете. След малко се върна с голям корен и някакъв вид кактус. Седях и я гледах как обелва корена, маха бодливата кожа на кактуса и после счуква и двете на каша в една паница, докато се получи фина паста.

— Това ще помогне — увери ме тя и коленичи пред мен с паницата в ръка.

Започнах да нанасям тънък слой от пастата върху ръцете си, а тя намаза лицето ми. Затворих очи да се насладя на нежното ѝ докосване. Одеве се бяхме отделили смутено един от друг след сълзите на

облекчение, които проляхме в прегръдка, и бързо се бяхме върнали към по-официалните си взаимоотношения. Но сега изпитвах удоволствие от близостта, породена от грижата й за мен като пациент.

Трябваше да си призная, че тази странна, загадъчна жена все повече ме привличаше. Дали не беше просто плод на комбинираното въздействие на джунглата, изолацията, критичните ситуации, които преживявахме заедно? Или пък самата тя бе причината? Бях по-склонен да приема първото, защото двамата с Мая нямахме много общо — не можех да се сетя за друго човешко същество, което да е толкова различно от мен.

Изпитах съжаление, когато тя свърши и отиде да къса дългите листа от палмовите клони, които бе донесла от краткия си набег из гъсталака.

— И сега какво?

— Ще видиш — погледна ме тя с една от нейните полуусмивки.

Изведнъж осъзнах, че изгарянията вече не ме болят. Болката изтичаше от тях като вода през сито.

— Кожата ми е вече по-добре — обадох се аз. — Впечатлен съм. Какво е това чудо — стара рецепта на майте ли?

— Още по-стара. На олмеките е. Това е народът, живял в Мезоамерика преди майте.

— Ами защо тогава не наричаш тези земи страната на олмеките?

— Защото олмеките вече ги няма, а ние сме още тук. Олмекската цивилизация изчезва преди около 2500 години, оттам нататък щафетата е поета от майте. Някои от моите познания и вярвания идват от олмеките, които според антрополозите създават първата цивилизация в Мезоамерика. Но те грешат. Много повече знания, стигнали през вековете до мен, принадлежат на друг народ, раса без име — хората, създали зъбците, живели тук преди олмеките.

— Създателите на зъбците... — Извадих огнения зъбец и прокарах пръсти по кованата му повърхност. — Искаш да кажеш, че това е създадено и скрито преди Христа?

Тя кимна.

— Преди Рим, преди Хеопс да построи пирамидата си.

Смаях се. Вдигнах поглед. Мая вече бе окъсала всичките палмови клонки и започваше да ги сплита.

— Този ли безименен народ е направил релефите в стената близо до огнените зъбци?

Тя сви рамене.

— Възможно е. Те са загадка в много отношения. Малцината антрополози, които знаят за съществуването им, се затрудняват да докажат каквото и да било. Но аз съм сигурна, че са съществували. Тяхната кръв тече във вените ми.

— Как пък го установи?

— Просто го знам. Те не са били строители като олмеките и маите. Почитали са Майката на всички ни, живеели просто и в хармония със света около себе си. Те започнали Голямото броене.

— Това пък какво е?

— Броенето на дните, продължило без прекъсване повече от пет хиляди години. От 11 август 3114 г. пр.Хр., ако трябва да бъдем точни.

— Какво толкова му е било специалното на този ден?

— Нищо, доколкото знам. Просто в този ден започнали броенето. Все отнякъде е трябвало да започнат. След тях олмеките продължили да броят дните, а след олмеките — маите. Нашата бройна система е уникална, няма друга такава по целия свят. Вие използвате за основа числото десет, а ние — дваисет.

Вдигнах ръце и разперих пръсти.

— По-логично е да е десет, не мислиш ли?

— Защо? — попита тя и посочи към пръстите на краката си. — Човек има дваисет пръста, не десет. Нашият дваисетдневен уинал се равнява на вашата седмица или месец — дваисет дни, а не вашите седемдневни седмици или месеците ви с променлив брой дни. Осемнаисет уинала правят един тун — това е единственият случай, в който не се спазва идеята всичко да е по дваисет — навярно защото една слънчева година се равнява горе-долу на 360 дни. Иначе всичко е по дваисет — дваисет туна правят един катун, дваисет катуна — един бактун. Тринаисетият бактун, който продължава около 394 ваши години, ще завърши на 21 декември 2012.

— И какво ще стане тогава?

— Ще започне четринаисетият и ще са минали два милиона дни от началото на Голямото броене.

Гледах как сръчните ѝ пръсти сплитат палмовите клонки на венец и се опитвах да схвана значението на това да броиш милиони

дни... броене, започнало векове преди Хеопс и неговата пирамида. Идеята бе повече от необхватна.

— Нашата представа за времето е по-скоро линейна, отколкото циклична — продължи Мая. — Всяка следваща цивилизация свързва своето време с циклите на луната и циклите на слънцето, но тези два цикъла не са свързани помежду си и не продължават еднакъв брой дни. Цикълът на луната трае двайсет и девет дни и половина, но дванайсет лунни цикъла са само 354 дни — много по-малко, отколкото слънчевата година. А слънчевата година трае $365 \frac{1}{4}$ дни, което налага въвеждането на вашата глупава високосна година. Ние тук не обръщаме внимание на циклите и броим само дните.

— Като са били толкова умни хората от онзи загадъчен първи народ, дето е започнал броенето — казах аз, — защо са изчезнали в небитието?

— Обърнали гръб на Майката. Започнали да почитат мъжки божества, които искали войни, завоевания и кръвни жертви. Същото се случило и с олмеките, когато изоставили Майката и започнали да почитат своя бог ягуар. И двата народа изчезнали. И ние, маите, сме паднали в този капан. Започнали сме да строим и строим, искали сме джунглата, изтощавали сме почвата...

— И кървави жертвоприношения сте правили — добавих аз. — Маите са доста известни с техния обичай да изтръгват сърца на живи хора, нали така?

— Този обичай идва от цивилизациите на нахуа, живели в планините на север. Готовността, с която моят народ е възприемал и усвоявал елементи от чужди култури и вявания, е едновременно и сила, и слабост. За съжаление сме възприели лошите страни на културата на нахуа. Възприели сме някои от техните богове — кръвожадни мъжки божества, като Кетцалкоатл, почитан от ацтеките, който искал човешки жертвоприношения. Разрушили сме хармонията между нас и Майката и скоро след това цивилизацията ни започнала да запада. Когато пристигнали испанците, упадъкът вече доста бил напреднал. Ако бяхме запазили хармонията с Майката... — тя отново сви рамене — историята на вашия така наречен Нов свят можеше да се развие по друг начин.

— Значи се връщаме към хармонията — казах аз.

— Да. Хармония и пак хармония. Тя е всичко. Дори в зъбците има хармония. Покажи ми новия си зъбец.

Вдигнах огнения зъбец и се загледах в танца на светлосенките по розовата му повърхност.

— Красив е, нали? — възкликна Мая. — А сега извади земния.

Вдигнах златния зъбец до червения.

— Сигурно ще трябва да спя и с двата сега — предположих аз.

— Да. Винаги носи и двата до себе си. Но преди да ги прибереш, чуки ги лекичко един в друг и ги поднеси към ушите си.

Дръннах ги — и двата зазвучаха, всеки със собствения си тон. Сложих червения до лявото си ухо, златния — до дясното.

— Чуваш ли? — попита тя с надежда, отворила широко очи.

— Какво да чувам?

— Сливането на двата тона в трети.

Чукнах ги отново и напрегнах слух, но продължавах да чувам два отделни тона, при това бяха в дисонанс. Наистина имах желание да чуя третия. Не ми се искаше да изтривам надеждата в очите на Мая. Но нямах намерение да я лъжа.

— Не — поклатих глава унило.

— О! — Какво разочарование прозвуча в гласа ѝ. — Е, ще го чуеш. Скоро. Поне така се надявам.

И тогава около нас забръмча огромна, дебела черно-жълта пчела. Завъртя се около главата ми, привлечена навярно от мехлема на Мая. Накрая успяхме да я прогоним.

— Видя ли тази пчела? — започна Мая. — Говорим за хармония, а пчелите и цветята са идеален пример за това. Пчелите опрашват цветята, докато събират нектар за кошерите си. Опрашването създава условия за появата на повече цветя. Повече цветя означава повече нектар за пчелите, което води до по-големи кошери и повече пчели, които да опрашват новите цветя. Цикъл, в който се създава, без да се разрушава.

— Победата ми е вързана в кърпа, ако се хвана на бас, че не ядеш месо, прав ли съм?

— Прав си. Не ям месо. Но не смятам, че да ядеш месо е неправилно. Всеки, който е живял в джунглата, знае, че винаги нещо умира, за да може друго нещо да живее. Растенията умират, за да могат да живеят и да растат насекомите и тревопасните, за да могат и те на

свой ред да хранят месоядните. Животът и смъртта, да ядеш или да бъдеш изяден — всичко това е част от цикъла на земната хармония.

— Тогава защо не ядеш месо?

— Просто реших да не участвам в тази част от цикъла. Колкото и да е естествена, вече не ми се иска да нося отговорността за смъртта на други същества. Ние управляваме на повърхността на Гея. Утвърдили сме се като господари на всичко, което се движи и расте. И аз имам чувството, че не се справяме добре с тази отговорност.

Сетих се за другата Мая Куенел, която е била арестувана през седемдесетте в лагера на дървосекачите. Бях убеден, че ако тази Мая е била достатъчно голяма тогава, щеше да е рамо до рамо с тази своя съименничка.

— Говориш за замърсяването, предполагам.

— И за всички други отрицателни последици от безумното развитие на индустриализацията и технологията: откритите рудници, обезлесяването, ерозията на почвата, киселинните дъждове, изхвърлянето на токсични отпадъци — списъкът ти е ясен, сигурна съм. Всичко това наранява Гея.

Нямаше да я оставя да се наложи толкова лесно в спора.

— Но нима твоята Гея е недоволна от факта, че новата технология и индустриализацията подобриха живота на милиарди, предлагайки достъпни жилища, дрехи, лекарства и ваксини? Само погледни какво става със средната продължителност на човешкия живот. В началото на двайсети век средната стойност за цялото земно кълбо е около петдесет години. А сега е около осемдесет. И въпреки сушите и глада, в неразвитите страни този показател е още по-добър — те са удвоили средната си продължителност на живот, която сега достига седемдесет. И това не е благодарение на Гея, а се дължи на човешката индустрия и изобретателност.

Нефритените ѝ очи се възряха в мен за миг. Последва въздишка.

— Имаш право, предполагам. Просто ми се иска да спрем и да се замислим, да потърсим по-хармонични средства за постигането на същите цели. Много ли искам?

— Не — признах тихо аз и за момент, докато се вглеждах в очите ѝ, ме обзе чувството, че разговарям със самата Гея. — Не смятам, че искаш твърде много.

Неочаквана детска усмивка озари лицето ѝ и ме извади от нереалното усещане. Тя вдигна плода на своето плетаческо майсторство.

— Заповядай — подаде ми го тя. — За теб е.

Взех го и го заразглеждах с удивление от всички страни.

— Шапка. Мили боже.

— Нещо такова. Без нея най-вероятно ще изгориш на слънцето. Утре ще пътуваме по открита вода и обгорената ти кожа ще запуши, докато стигнем.

— До мястото на следващия зъбец ли?

— Да. Водния.

— Вода... — прозвуча ми добре. Можех да се справя с водата.

Намерихме няколко банана, които добавихме към последните остатъци от боб и царевица. Нахранихме се и аз моментално потънах в безпаметен сън. Ставането в ранни зори, пътуването с еднодръвката, огненото изпитание — всичко това така ме бе изтощило, че няхах сили дори да включа лаптопа. Пропълзях до спалния чувал и се предадох на умората.

Но преди да заспя, мислих за Мая — колко бях впечатлен от ефикасността на нейния ръчно направен мехлем, колко уверена се чувстваше тук в джунглата. От това, което виждах, последното нещо, от което тя имаше нужда, бяха парите. Тогава защо бе поискала толкова много от мен?

С този останал без отговор въпрос, промъкнал се неканен в ума ми, се унесох и заспах като пън.

На следващата сутрин отново пуснахме лодката на вода — аз отпред, Мая на кърмата.

— Накъде? — попитах аз.

Дрезгавостта на гласа ми ме стресна. Последните няколко дни всеки път се събуждах с прегракнал глас, но той обикновено се прочистваше след известно време. Днес май беше по-зле.

— Гласът ти... — каза Мая.

— От вулканичния дим. Много досадно.

Мая ме изгледа — явно се съмняваше в твърдението ми. В интерес на истината и аз не бях сигурен дали си вярвам. Но ужасно се надявах да е вярно. В противен случай обяснението бе, че Капитан Карцином плъзга пръсти към гласните ми струни.

Мая посочи с ръка към далечния край на езерото.

— Отиваме на запад.

Слънцето тъкмо запалваше небето зад нас, когато размахаме гребла над огледалната повърхност на езерото.

Крайниците ми малко трепереха. Сигурно ме държи още от вчера, помислих си аз. Вложих цялата си енергия в гребането, като се надявах да преодолее умората с работа.

Бях останал на края на силите си, когато стигнахме западния бряг... който всъщност не беше бряг. Тук езерото се изливаше по наклон с леки бързеи. Лодката задра дъно, докато преминавахме над ръба, и после тръгнахме по-бързо, като се удряхме в оградени от пяна скали или задирахме бордовете в тях. Имаше няколко критични момента, но после коритото стана по-полегато и течението доста заприлича на онази река, която ни бе довела дотук.

Отпуснах рамене с облекчение, когато водата ни понесе равномерно покрай брегове, покрити със смесица от върби, борове и палми, без никакви следи от човешко присъствие. Кой ли би пуснал корен толкова близо до вулканите?

— Как си? — прозвуча гласът на Мая зад гърба ми.

Извърнах се с лице към нея.

— Добре съм.

Моят глас си бе все така дрезгав. Намерих бутилката с вода и отпих. Не помогна.

— Искам да те питам нещо — погледнах я аз.

— Не е ли по-добре да пазиш гласа си?

Не исках да пазя гласа си. Ако се дължеше на Капитан Карцином, колкото и да мълчах, нямаше да помогне. Исках да науча повече за нея, докато все още можех да говоря.

— Добре съм, наистина. Просто ми се иска да разбере доколко вярваш във всичките тези неща от Новата епоха.

— Веднъж вече ти казах — в това, което правя, няма нищо ново.

— Добре. Извинявай. Наистина ми го каза, но просто използвам единствения ми известен начин да назова бабините деветини, дето станаха толкова модерни през последните няколко десетилетия. Имах предвид... какво мислиш например за преживяванията извън тялото?

— Искаш да кажеш за полета на духа?

— Както искаш го наречи. Вярваш ли, че е възможно да напуснеш тялото си, да се носиш из пространството наоколо и да гледаш какво става?

— Смятам, че не е немислимо.

— Но ти никога не си го изпитвала?

Тя свъси вежди.

— Не съм сигурна. На няколко пъти ми се е струвало, че напускам тялото си и бродя като дух.

— Наистина?

— Но може просто да съм сънувала.

— А какво мислиш за летящите чинии и извънземните?

— Никога не съм виждала такива работи, но това не означава, че не съществуват.

— Ами онези гигантски фигури, изобразени върху земята тук, в Мезоамерика, които се виждат само от въздуха? Някои хора твърдят, че служели за насочване на космическите кораби на древни астронавти. Ти вярваш ли в това?

— Не. Това е глупаво. Ако тези „древни астронавти“ са могли да открият тази малка планета на стотици хиляди светлинни години от тяхната, защо са им били нужни пътни знаци, след като вече са стигнали дотук?

— Именно.

Най-сетне един абсолютно рационален отговор.

— Фигурите са били изваяни върху земята от хората, които започнали да почитат жестоките мъжки божества. Не са имали за цел да показват пътя на посетители от небето. Целта е била да обезобразят Майката.

Майката... Все Майката. Беше се вманиачила по тази Гея.

— А в разговорите с духове вярваш ли? Нали се сещаш — някой, дете отдавна е умрял, да говори на живите чрез медиум?

— Аз никога не съм говорила с духове, но не казвам, че е невъзможно. Чудя се обаче защо хората искат съвет от такова същество. Не значи, че е мъдър просто защото е умрял. Човек може да се свърже с някой много глупав дух.

Засмях се.

— Имаш право. Но да те попитам по друг начин — има ли нещо, в което да не вярваш?

Тя закова в мен нефритените си очи на ягуар.

— А има ли нещо, в което ти да вярваш?

— Разбира се. Аз вярвам в реалността.

— Реалността? Аз също. Има много реалности всъщност.

— Не, не — поклатих аз глава. — Има само една реалност: и тя е онова, което те спъва, когато ходиш със затворени очи. Вярвания, които противоречат на реалността, могат да ти навредят. Колкото и пламенно да вярваш, че можеш да ходиш по въздуха, реалността на гравитацията ще те опровергае бързо и решително в мига, в който пристъпиш отвъд покрива на някоя десететажна сграда.

— Но това е физическа реалност. Какво ще кажеш за духовната реалност?

— Имаш предвид всички онези работи като призраци и разни такива? Моят отговор на тази тема е: Покажи ми. Докажи.

— Тогава какво мислиш за субективната реалност? Не можеш да я отречеш, Сесил. За повечето от нас тя е по-важна от обективната реалност.

— Но това не променя обективната реалност.

— Така ли? Да вземем един прост пример. Да вземем например един богат бизнесмен, който въпреки всичките си успехи никога не постига невъзможните цели, които си поставя. Светът го слави като

пример за успял човек. А той се възприема като нещастен некадърник. Кое от двете е той, Сесил — успял човек или некадърник?

Нямах отговор. Навярно защото примерът ѝ ме накара да се почувствам неловко. Е, аз никога не съм бил бизнесмен, но въпросът спокойно можеше да се отнася до мен. Не исках да си го призная и затова реших да не вземам определено становище.

— Успехът е условен.

— Науката също. Твоите научни закони не са неприкосновени.

— Няма спор. Те дори не са закони всъщност, а теории, подлагани нееднократно на тест при контролирани условия и издържали на щателно проучване. Но това не означава, че са непоклатими. Научните закони постоянно се пренаписват с откриването на нова информация.

— Значи науката е просто една теория без никакви факти?

— Не съм казал такова нещо. Виж, Коперник е създал теорията, че не вселената се върти около земята, а земята се върти около собствената си ос. През шестнайсети век тя била наречена Коперникова теория и той бил осъден заради нея. Но оттогава Коперниковата теория вече е станала нещо, което мисля, че с пълно основание можем да наречем факт: Земята не е център на вселената и *наистина* се върти около оста си. Това е реалност.

На последната дума и без това дрезгавият ми глас се пропука.

Тя въздъхна.

— Така ли действа твоята реалност, Сесил? Както я описваш, прилича на някакво механично приспособление, което се търкаля по безкрайна, скучна равнина към хоризонт, който никога няма да достигне. Моята реалност е като гъста гора, пълна със смайващи същества и загадки, които могат да бъдат открити или разгадани. Къде би предпочел да си?

На мен такива не ми минаваха. Усещах гърлото си сухо и оттекло, но не можех да му дам почивка, още не. Бяхме се докоснали до нещо важно, което разкриваше самата сърцевина на моето аз. Насилих гласа, който ме предаваше, за да я предизвикам.

— Реалността е имунизирана срещу моите желания. Искам онова, което е реално, Мая. Реално. Отказвам да се правя на глупак и да вярвам в неясен спиритуализъм само защото ме кара да се чувствам добре или защото предлага заблудата, че шансът и последиците могат

да се контролират. Имам нужда от доказателство, за да повярвам. Не мога да приемам нещата на вяра като теб. Не е в природата ми. Имам нужда да ровя с пръсти в раните... всеки път.

— Значи трябва да се промениш — каза тя мрачно.

— Как?

Тя ме загледа втренчено и толкова дълго, че ми стана неудобно.

— Трябва да намериш начин — заяви накрая Мая. — Мога да ти посоча път, но ти ще трябва да го извървиш. Твоята наука не може да те спаси сега, затова ще трябва да заобиколиш своето сляпо схващане за света. Ще опиташ ли?

— *Опитвам се.*

— Трябва да положиш повече усилия. Отвори третото си око, Сесил. *Прогледни...* преди да е станало твърде късно.

Не знаех дали ще мога. Как може човек да се освободи от начина на мислене, насаждан му цял живот? Как да приема напълно чужд на душата си подход към знанието?

— Остави гласа си да почива — посъветва ме тя. — Течението тук се засилва. Ще ми трябва помощта ти, за да държа прав курс.

Коритото на реката стана по-стръмно и водата ускори ход. Вливаха се още потоци в нея и тя стана по-широка. Скоро плавахме по истинска река с много завой, която се спускаше към равнините.

Слънцето се издигаше все по-високо и по-високо и аз се радвах, че мога да се крия от палещите му лъчи под шапката, която Мая ми направи. Започнахме да отминаваме малки селца, после по-големи. Към обяд спряхме в едно от най-големите, които бяхме видели по пътя — с около трийсетина колиби. Беззъба стара жена в малък магазин, изграден от дъски и с покрив от вълнообразна ламарина, ни предложи тамали^[1] в бананови листа, а за пиене можехме да избираме между топла кока-кола, топла бира и сок от кокосов орех.

И двамата с Мая избрахме колата. Беше ми ужасно трудно да преглъщам царевицата и зеленчуковата плънка, затова погълнах големи количества кола.

Но пък след втората бутилка живнах. Може би просто съм имал нужда от малко кофеин. Не бях пил кафе, откакто бях пристигнал в Мезоамерика. Може да съм преминал през криза, дължаща се на липсата на кофеин.

Каквато и да бе причината, факт е, че се чувствах много по-енергичен, когато продължихме пътуването си по реката. Минавахме през места с по-буйна вода, които обаче не бих нарекъл бързеи, после земята стана равна, течението почти не се усещаше и се наложи отново да използваме греблата.

Къде, по дяволите, се намираме? — искаше ми се да попитам, но си знаех, че няма смисъл да се хабя. Най-много да чуя отговора „в страната на майте“. Едно нещо обаче знаех със сигурност — планините бяха останали зад нас. Изглежда се бяхме спуснали в огромна равнина.

Водата се разля още повече и реката се превърна в огромно мочурище, пълно с рошави дървета, които сякаш бяха кацнали върху октоподи с извити в дъга крака.

— Мангрови дървета — обясни Мая.

Мангровото мочурище забави хода ни. Налагаше се да сменяме курса на всеки няколко метра, за да следваме извивките на проходимите места, което не ни позволяваше да плаваме бързо. Бавният ход обаче ни даде шанс да се възхитим на някои представители на местната фауна.

Мангровите дървета кипяха от живот. Мая ми посочи петниста боа удушвач, навила се на един клон, от време на време се виждаше по някоя дървесна жаба, но най-чести бяха птиците. Лилаво-черни врани подскачаха от клон на клон покрай птици с извити като куки клюнове, някои от тях бяха с огромни червени гърди — Мая каза, че били фрегати.

Заобиколихме огромна туфа корени и видяхме птица, застанала във водата на около десетина метра от нас — приличаше на червена чапла с извит клюн.

— Червен ибис — обясни Мая. — Навремето са ги ловили заради перата и едва не ги унищожиха като вид.

Вгледах се по-внимателно в корените, които приличаха на паяци, и забелязах, че по тях има прикрепени малки ракообразни.

— Да не би да сме близо до океана? — попитах аз.

— Много близо. На по-малко от час.

Но на мен ми се стори повече от час. Мангровите дървета задържаха толкова горещина и водни изпарения под клоните си, че джунглата бе като Сахара в сравнение с въздуха тук. Накрая обаче се

поразредиха. Сега вече клонящото на запад слънце грееше в лицата ни, но се усещаше и прохладен солен ветреца. Пред нас се очертаха контурите на ниски пясъчни дюни и ние загребахме към тях. Щом лодката заби нос в пясъка, изскочих от нея и забързах нагоре по дюната.

Спрях и се втренчих в искрящото небесносиньо одеяло, което се простираше до хоризонта.

— Да! — извиках аз... или поне се опитах. Излезе само някакъв дрезгав скърцащ звук.

Учудих се на радостната тръпка, която премина през мен и ме накара да изиграя малък танц на победата на върха на дюната.

— Не може да не си виждал океан досега — обади се Мая зад мен.

— Виждал съм, разбира се. Но сега знам къде съм.

— И къде си?

— На брега на Тихия океан.

— О, това съвсем точно определя местонахождението ти — каза тя с дяволита усмивчица.

— Добре де. Нека да го кажа по друг начин: аз съм на тихоокеанския бряг на Мезоамерика.

— И се чувстваш по-добре само защото знаеш това?

— Да. Абсолютно.

— Радвам се за теб тогава. Като го отпразнуваш, ела да отнесем багажа в едно малко село в подножието на ей онези скали. — Тя посочи на север към скален бряг, който се вдаваше в морето като помалък брат на Даймънд Хед^[2], само че отгоре бе абсолютно равен. На платото се виждаше едно-единствено дърво. — Там ще прекараме нощта.

Загледах се още веднъж в океана, наслаждавайки се на прихлупващите се вълни, на полъха на вятъра, и се зачудих защо се чувствах толкова уверен при тази гледка. Навярно защото познавах океаните и плажовете и ми се струваше, че ги разбирам. Или защото точно тази крайбрежна ивица бе особено красива, с дъга от ослепително бял плаж и високи островчета, които се подаваха тук-там сред нежните вълни на океана.

А пясъкът — безупречно загладен от вълните и вятъра.

Изгарях от желание да оставя стъпки по този плаж, но се обърнах и побързах да се върна при Мая, която вече сваляше багажа от лодката.

* * *

Крайморското селце с не повече от стотина жители приличаше на предишното село, в което бяхме пренощували, но изглеждаше някак по-весело. Стените на колибите сякаш бяха скоро боядисвани с вар, дрехите на хората ми се сториха с по-ярки цветове. Или впечатлението се дължеше на множеството приветливи усмивки, с които ни посрещнаха, щом познаха Мая.

Забелязах джипа, паркиран под някакви палми, а секунди след това се появи и Амброзио.

— Имате изгаряния, сеньор — отбеляза той, втренчил поглед в лицето ми, докато се здрависвахме.

— Можеше и да е по-зле.

— Но се сдобихте с онова, за което отидохте, нали?

Кимнах.

— За малко да не успея.

— Буено. Амброзио се радва заради вас. Утре ще е много по-добре, като отидем в Ла Мано Хундиендо.

Знаех, че мано означава ръка... Отивахме в някаква ръка.

— Какво е това?

— Нещо като остров — обади се Мая и посочи на северозапад.
— Онази група големи скали ей там.

На около хиляда и двеста метра от брега стърчаха пет скални зъбера с цвят на канела, с различна височина — от петнайсет до трийсет метра, подредени в широк полукръг.

— Как казахте, че се нарича това?

— Ла Мано Хундиендо — Ръката на давеция се.

Погледнах пак и да, дявол да го вземе — с най-високия зъбер, който стърчеше по средата, и с най-ниския и дебел, който се намираще откъм нас и досущ приличаше на палец — петте остри скали наистина приличаха на мъжка ръка, отчаяно протегната за последно към повърхността.

Ръката на давещия се.
По дяволите.

[1] Вид мексиканско ястие. — Б.пр. ↑

[2] Най-известният вулканичен кратер в света, който се намира на югоизточния бряг на Оаху, един от Хавайските острови. — Б.пр. ↑

Вечеряхме ориз и боб с малко печено пилешко месо за мен и Амброзио. Тримата се нахранихме, седнали около огъня, запален пред една от колибите, които селяните ни бяха отстъпили срещу заплащане. Опитвах да преглътна малко пилешко, но не можах да го прокарам през отеснялото си гърло. Успях да сложа нещо в стомаха само след като смачках на каша боба и ориза. Затова пих много мляко.

Извиних се пред другите около огъня и отидох да се поразходя край водата. Слънцето се бе удавило, но небето бе още живо, обагрено с розово-оранжеви и виолетови оттенъци, които сигурно си имаха имена. Само дето аз не ги знаех. Венера беше като ярка огнена точка, ниско над хоризонта, тръгнала нагоре да търси луната.

Прокарах пръсти по бучките по врата си и изтръпнах. Капитанът здраво се бе развихрил вътре.

Кога ли щях да бъда принуден да премина изцяло на течна диета? След ден? Два? Тогава вече щях сериозно да загазя, защото съвсем скоро след това нямаше да съм в състояние да поемам и течности.

И кога ли ще настъпи моментът да извадя Кеворкяновия комплект...

Навярно ми оставаше още седмица живот. А най-вероятно нямаше и толкова.

Тази мисъл ми нанесе такъв студен и мрачен удар, че едва не ме събори на колене.

По-малко от седмица! А ако ми се спука каротидната вена, можех да си отида на мига по всяко време.

Внезапно се почувствах толкова безпомощен и малък, застанал сред угасващата светлина на деня. Бях дошъл тук с ясното съзнание, че не искам да умра у дома. Мислех, че ще е много по-лесно за всички — включително и за мен — ако умра някъде, където никой няма да ме гледа, където няма да могат да ме прикачат към разни системи и да ми вливат хранителни разтвори, ако не съм на себе си. А и бях сигурен, че ще накарам Мая и Амброзио да изхвърлят някъде Кеворкяновия

комплект, след като го използвам, за да не натоварвам Ани и Кели с мисълта, че сам съм отворил вратата към отвъдното.

Неприятното бе, че щях да умра сред непознати, далече от дома и ще лиша Ани и Кели от сбогуването, което може би щеше да им е нужно.

Все се питах: Егоистично ли постъпвам? Само за себе си ли мисля?

Но това си е моят живот, дявол да го вземе. Нямам ли право да избира къде и как да се разделя с него?

Нямах отговори, а въпросите бяха прекалено тежко бреме за носене. Тръснах глава да ги прогоня и се запътих към колибата си — тази нощ щях да разполагам със собствена колиба. Съсредоточих вниманието си върху по-практични и рутинни дела като това да изпратя съобщение на Кели например.

Включих компютъра и успях да вляза в интернет още при първия опит. Усмихнах се, като видях, че имам писмо от Кели; но имаше съобщение и от Терзиски, при това придружено от прикрепен файл. Отворих и двете. Прикрепеният файл на Терзиски — озаглавен mug.jpg — беше доста голям и трябваше да почакам известно време, докато се зареди. После проверих батерията. Бях я изхабил само наполовина, щеше да поработи още, преди да се наложи да извадя резервна.

Останах онлайн, за да прочета писмото на Кели. Стопли ме загрижеността ѝ за моята безопасност и за здравето ми. Извадих нейна снимка на екрана и си я поглеждах, докато траках отговора. Разказах ѝ за лавата, за пътуването с кануто до Тихия океан, но не споменах и дума за целта на тези пътувания. Оставих я с впечатлението, че правя всичко това ей така, заради удоволствието да го правя. Казах ѝ, че съм добре. И после ѝ признах, че ми е мъчно за нея, че я обичам и че тя е най-хубавото нещо, което съм направил през живота си. Всичко бе абсолютно вярно и аз исках Кели да го знае, да го има написано черно на бяло и да си го запази.

Тежка буца се събра в гърдите ми, докато пишех. Не ѝ казах, че повече никога няма да ме види жив, но се надявах, че думите ми ще ѝ покажат, че съм мислил за нея до последния си дъх.

Изпратих писмото и прекъснах връзката. Загледах се в снимката ѝ, после я затворих. Но топлината в душата ми, породена от писмото

на Кели, изчезна, издухана от студения вятър, повял от бележката на Терзиски.

Докторе,

Нещо странно става с твоята приятелка екстрасенска. Проверих в полицията на щата Орегон за Мая Куенел, арестувана за протеста в лагера на дървосекачите през 1972. За всеки случай изпратих отпечатъците, които свалих от визитната картичка, дето ми даде. И ако щеш вярвай, те съвпадат.

Да. И аз така реагирах. Какво става, по дяволите?

Твоята Мая Куенел е на трийсет и няколко. Знам, защото съм я виждал. Цял ден я наблюдавах. Но според полицейското досие в Орегон — другата Мая Куенел е била на 34 през 1972. Значи сега би трябвало да е на шейсет и няколко. А ние си имаме трийсетгодишна жена, която се разхожда насам-натам с нейните пръстови отпечатъци. То вярно, че пластичната хирургия върши вече чудеса, ама чак пък толкоз...

Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че онова в Орегон е била майка ѝ и че тя е пипала визитната картичка, преди нашето момиче да ти я даде. Но тогава би трябвало да имаме три вида отпечатъци върху картичката — твоите, на младата Мая и на старата Мая. А аз имам само два.

Освен това погледни снимката, която ти изпращам като прикрепен файл. Тя е от досието на арестуваната Мая Куенел. Не е много ясна, защото е фотокопие на стара снимка, но пиши какво мислиш. Сигурно има някакво логично обяснение, ама съм длъжен да ти кажа, че има нещо ужасно загадъчно в цялата тая работа, докторе, от която започват да ме побиват тръпки.

Терзиски

Разтревожен и объркан, отворих прикрепения файл и екранът се изпълни с черно-бяла снимка — женско лице анфас. Терзиски бе прав за качеството — беше ужасно. Но въпреки това... въпреки че образът бе на точки от увеличаването на контраста и с размазани полутонове, в него имаше нещо зловещо познато, от което космите на тила ми настръхнаха.

Жена с мургава кожа на около трийсет, с права черна коса, подстригана почти по момчешки късо, ме гледаше от екрана с тъмни, тъмни очи.

Като изключим очите и дължината на косата, това си беше Мая.

Или кафявооката ѝ майка. Или много по-голяма сестра.

Някой с лицето и пръстовите отпечатъци на Мая, но с други очи.

Пръстовите отпечатъци не могат да се сменят, но цветът на очите може — с прости контактни лещи.

Грабнах фенерчето, взех и лаптопа и ги занесох навън край огъня. Повече нямаше да си играя разни игрички. Седнах до Мая и вдигнах фенерчето.

— Имаш ли нещо против да ти прегледам очите?

Изглеждаше озадачена, но не и притеснена.

— Защо?

— Може ли? Ще свърша за десет секунди.

— Добре.

— Просто гледай в огъня, без да мигаш.

Наведох се към нея и насочих светлината на фенерчето към роговиците ѝ, като сменях ъгъла. Нито следа от лещи. Нефритеният цвят си бе цветът на зениците ѝ.

Отдръпнах се от нея. Не знаех какво изпитвам — разочарование или облекчение.

— Намери ли каквото търсеше?

Отворих лаптопа и ѝ показах снимката.

— Коя е тази жена?

Гледах я в очите. Убеден съм, че зениците ѝ се разшириха от изненада. Тя стисна устни и обърна поглед към мен.

— Откъде я имаш?

— Изпратиха ми я...

— Проучваш ли ме?

— Ами, да. Искам да кажа, започнах, преди да разпродам имуществото си и да те последвам тук. Просто предпазна мярка. Имам предвид... ти не би ли постъпила така, ако...

— Това е било тогава. А това кога го получи?

— Тази вечер. Не съм го искал, но следователят, който наех, продължава да открива...

Очите ѝ блеснаха и тя скочи на крака, но в гласа ѝ долових колкото тревога, толкова и гняв.

— Ти си невъзможен!

Тръгна нанякъде и аз след нея.

— Мая, трябва да ми обясниш това.

Нищо не каза и продължи да върви напред към прибоа. Аз след нея. Трябваше да получа отговор.

— Мая, тази жена от 1972-ра има твоите пръстови отпечатъци и би могла да ти е близначка, само дето сега щеше да е над шейсет. Просто искам да знам какво става.

Тя се завъртя към мен и вдигна пръст срещу лицето ми. Угасващата светлина проблесна върху оголените ѝ зъби.

— Нищо няма да ти обяснявам! Моите *отпечатъци* ли? Ти трябва да обясняваш, но хич не бих те и слушала!

— Мая...

— Не! Не искам повече да те слушам! Дойде тук да се научиш да виждаш. Казах ти, че миналото замъглява погледа ти и затова трябва да се откъснеш от мисълта за натрупаното и от стария си живот. Ти ме увери, че си взел тая измишльотина да си водиш дневник и да поддържаш връзка със семейството си, за да не се тревожат за теб, а я използваш, за да се ровиш в живота ми!

Изведнъж нещата се обърнаха наопаки. Защо аз се оказах в положението на обвиняем?

— Слушай...

— Не! *Ти* слушай! Ти не си способен да се доверяваш! Майката иска да се излекуваш, иска аз да те поведе към светлината, но не мога да го направя, ако не ми вярваш! — Гневът ѝ отстъпи място на прокрадналата се в гласа ѝ болка. — Как може още да не ми вярваш след всичко, което преживяхме заедно през последните два дни?

Въпросът се заби като нож в сърцето ми. Почувствах се като подлец.

— Не е така. Просто... — посочих аз безпомощно към лаптопа.
— Имам толкова въпроси...

— Погрешни въпроси. Въпроси, на които няма да отговоря сега.

— Тази снимка...

— Забрави за снимките, забрави за отпечатъците. Не ме гледай през призмата на своя компютър. Остави всичко това настрани и ме погледни през сърцето си, потърси ме с духа си, направи усилие да прокараш лъч светлина през това сляпо око... погледни ме по този начин и тогава прецени дали ми вярваш.

— Вярвам ти, но...

— Не може да има никакво „но“, ако вярваш на някого! — Обърна се и пак тръгна. — Ако ми нямаш доверие, не мога да направя нищо повече за теб и пътуването ни свършва дотук.

— Мая, моля те! — Отново се потътрих след нея.

— Стига си вървял след мен. Нямам какво повече да ти кажа.

Мая ме изоставяше. Вените ми се вкочаниха от плъзналия по тях леден страх, докато гледах как фигурата ѝ се отдалечава и потъва в здрача. Губех я. И в този миг осъзнах колко много ѝ вярвах... искрено и дълбоко. Да, имах някои досадни въпроси, останали без отговор, и им бях позволил да вземат връх над проверката на времето, което бяхме прекарвали заедно — всичките онези часове и минути, които ми разкриха, че Мая бе дошла тук с мисия и мисията бях аз. Защо бях допуснал да стане така? Как може да съм такъв идиот?

Опитах се да викна след отдалечаващата се фигура, но гласът ми ме предаде.

— Мая! Какво да направя, за да те убедя?

Сянка сред сенките в далечината, Мая не отговори, не се обърна.

Обзет от отчаяние, аз се затичах към вълните и захвърлих лаптопа в океана.

— Ето! — викнах аз, всъщност само изхриптях. — Няма го! Отрязах и последната нишка, която ме свързваше с предишния ми живот. Вече съм напълно свободен. И съм само тук и сега. Ти и аз.

Почаках да ми отвърне или да излезе от сенките.

— *Мая?*

Къде беше? Бях направил големия си жест. Не беше ли достатъчно?

— Мая!

Но тя бе изчезнала.

— Пийни си малко от това — предложи Амброзио.

Бях се върнал при огъня да чакам Мая, но времето минаваше, а тя не идваше. Потънал в мрачните си мисли, едва-едва си давах сметка, че увисналата в небето почти пълна луна бавно се движи и оставя пътека от светлина във водата, ала аз бях твърде нещастен, за да се наслажда на гледката.

Бях се издънил, ама здравата.

Амброзио бърбеше ли бърбеше въпреки моите едносрични отговори и когато стана и си тръгна, реших, че му е дошло до гуша от скучния събеседник. Но той се върна със стара винена бутилка в ръка. Махна разпадащата се коркова тапа и ми предложи да опитам.

Вдигнах бутилката към огъня и надникнах през зеленото стъкло. Етикет нямаше. Бутилката бе полупълна, но тъмната мътна течност вътре не приличаше на вино.

— Какво е това?

— Специална смес. Амброзио си я прави сам.

Поредната рецепта на майте този път за домашно приготвено уиски. Добре. Ще опитам.

Дръпнах една глътка, преглътнах и се задавих от гадния вкус.

— Какво е това? — попитах, след като спрях да кашлям. Ако до този момент гласът ми бе дрезгав, сега стана още по-дрезгав.

Амброзио отпи от ужасната на вкус напитка и пак ми подаде бутилката.

— Пийни си още. Ще ти се отрази добре.

Тъкмо да откажа, но после реших — защо пък не? Освен това вкусът, който оставаше след известно време в устата, не бе чак толкова лош. Имаше нещо познато в тази смес. Отпих още една глътка и този път не се закашлях.

— Какво има вътре?

— Ром, билки, тютюн...

— Ром с аромат на тютюн? — Ето това бе познатият вкус. В колежа бях опитвал да дъвча тютюн. — За първи път чувам такава

нещо. Какво друго има?

— И теонанкатъл.

— Какво означава това?

— Божия плът.

— Не, сериозно.

— Съвсем сериозно. Теонанкатъл са гъби, които растат от капчиците кръв, които Кетцалкоатл пролял от стъпалата си, след като се набол на тръни, докато вървял по земята.

Притесних се.

— Гъби ли? Ама не от онези психеделичните, нали?

— Сиколични... сиколични...? — затрудни се Амброзио с непознатото понятие. — Не я знам тази дума.

— Такива дето те карат да виждаш разни неща.

Очите му светнаха.

— Да! Отварят третото око! Ще ти помогнат да прогледнеш! Опитвал ли си теонанкатъл досега?

— Не — отговорих аз и му върнах бутилката. — И вече ми е малко късно тепърва да започвам.

Той пак ми мушна бутилката в ръцете.

— Не. Трябва да пиеш още. Ще ти се отрази добре.

Отказах да взема бутилката. Никак не ми беше приятна мисълта, че към нервната ми система пълзяха халюциногенните вещества на тези гъби. В колежа бях пушил марихуана — там всеки пуши — но никога не бях имал никакви халюцинации. От марихуаната само се размеквах, удряше ме хормонът и страшно огладнявах. Молах се и сместа на Амброзио да не стига по-далече от това. Нещата тук, в Мезоамерика, и без това си бяха достатъчно странни. Само това липсваше — един скучен средно заможен американец да вземе да се държи като невменяем в това затънтено място — ужас.

Изпълнен с лоши предчувствия, седях, гледах огъня и чаках нещо да се случи. След около пет минути все още всичко си изглеждаше нормално, затова реших, че ще е най-добре да взема да си легна.

Тъкмо се изправях, когато пламъците на огъня станаха сини.

Останах си така със свити колене. Премигнах, но пламъците си останаха ярко, трепкащо персийско сини.

Добре, казах си аз. Това е халюциногенен ефект. Просто промяна във възприятието на цветовете. Изместване в спектъра. Не е кой знае какво. Няма от какво да се страхуваш. Само запази спокойствие. Най-лошото е да изпаднеш в паника.

И тогава чух шум — нисък, бавен ритмичен тътен, идващ от дълбините на планетата, като пулс на огромно сърце.

Майката на всички ни? Гея?

Не. Просто слухова халюцинация под влияние на внушенията на Мая и всичките ѝ приказки за тази Майка.

Последва по-висок тон, остър звук, придружен от друг — още по-висок, който се сля и хармонизира с първия. Чу се и трети и още един — по-висок, и по-нисък — и всички се обединиха в божествен резонанс.

Видях Амброзио от другата страна на огъня. Мърдаше устни, но не чувах и дума. Той сякаш сияеше... слаба светлина мъждукаше и пулсираше по очертанията на тялото му.

И тогава някаква сила сграбчи главата ми — искаше да я завърти надясно. Аз се запънах, но не можах да устоя на натиска. Достраша ме, че ще ми се счупи вратът, ако продължавам да упорствам. Затова се обърнах и видях селото, заобикалящата го джунгла и очертаващото се отзад плато.

Всичко — колибите, хората, които се движеха насам-натам, дърветата, дори самото плато — всичко сияеше със свой собствен цвят, своя блещукаща аура. Видях и други светлини, меки, празни сияния, които бродеха невидими и недоловими сред хората и къщите. А там, на върха на платото, самотното дърво светеше като маяк, чийто силен прожектор бе обърнат към небето и лъчът му пронизваше пространството високо, високо, докъдето ми стигаше погледът.

После отново ми завъртяха главата. Този път не се противопоставих и се оставих на силата, която ме накара да погледна морето. И то сякаш бе оживяло от светлините, които блещукаха над и под повърхността му.

Усетих безкрайния цикъл на живота да се върти около мен — болките от ражданията, радостта от израстването, страха от смъртта, неприятната миризма на разложението, при което хранителните вещества се връщат обратно в цикъла, за да може да продължи вечно.

После почувствах как земята се задвижи. Не като при земетресението отпреди три дни, не беше като разместване на пластове. По-скоро като че ли ми показваше посока. Усещах как земята се върти под краката ми. Буквално чувствах инерцията от въртеливото движение на земята. Усещах и стремглавия ѝ полет през Космоса, докато обикаляше около слънцето, и движението ѝ заедно със слънчевата система като част от нашата галактика, докато следва орбитата си около галактическия център. Усетих притеглянето на чудовищната черна дупка, която пропадеше дълбоко в този център, чух как викат ярките звезди и планети, засмукани от гладната ѝ паст. Усетих дори по-величествените извиващи се траектории на цялата ни галактика и сродните ѝ съзвездия, които те следват в бягството си от епицентъра на Големия взрив.

Всичко се движеше...

Движеше се прекалено бързо!

Направих няколко несигурни крачки към сияещо палмово дърво и увих ръце около ствола му. Трябваше да устоя на неизчислимата инерция, на титаничните сили, които ме бяха връхлетели. Не знаех дали ще ме притиснат към земята, или ще ме захвърлят в Космоса.

Стиснах клепачи и отворих уста да викам за помощ, но гласът ми се изгуби сред воя на тоновете, които изпълваха ушите ми. Затова само се вкопчих още по-силно в дървото и се държах на живот и смърт, защото знаех, че ако се пусна, ще бъда запратен в междузвездното пространство.

Стоях така отчаяно впит в дървото сякаш часове. Накрая усетих нечие докосване... нечии внимателни ръце галеха раменете ми, нежни пръсти по лицето ми. Постепенно шумовете заглъхнаха, ужасното чувство за движение с бясна скорост намаля и до слуха ми достигна далечен глас, който ме викаше от далечния край на дълъг коридор. Женски глас. На Мая.

Съсредоточих се върху звука, концентрирах се върху него, докато изключих всичко друго и тръгнах към него.

— Всичко е наред, Уил... Всичко е наред. Тук си в безопасност, добре си и аз съм с теб. Нищо не може да ти се случи, докато съм с теб. Чуваш ли ме, Уил? Чуваш ли ме?

Приближавах се все повече и повече, докато ми се стори, че вече е безопасно и мога да отворя очи.

Тъмнина. Нощ. Коленете ми затънали в студен пясък. Лицето ми — притиснато до ствола на палма. Увил съм ръце около дървото. И светът... не се движи.

— Мая?

— Тук съм.

Осмелих се да пусна дървото с една ръка и да потърся нейните пръсти. Тя стисна ръката ми окуражително.

— Господи, какво стана?

— Амброзио е направил голяма грешка — каза тя и в гласа ѝ се промъкна гняв. — Дал ти е нещо, което нямаше право да ти дава.

— И защо го е направил?

— Мислел, че ще ти помогне, но това не е твой път. Ти не си готов за теонанкатъл. Около теб все още има прекалено много стени. Още не си в хармония.

Най-сетне пуснах дървото и се изправих... предпазливо. Вселената около мен сякаш се бе стабилизирала, но тъмнината имаше странен оттенък. Обърнах се към Мая и я видях обгърната от яркожълта аура, която обаче избледня веднага щом се опитах да се съсредоточа върху нея. Сграбчих и другата ѝ ръка... да ме задържи, ако планетата реши отново да ме захвърли в Космоса.

— Ти се върна — продумах аз.

— Да — кимна тя.

— Извинявай, ако съм те обидил. Не съм искал... Просто... Май не мога да спра да пъхам пръсти в раните.

Тя посочи с брадичка към пясъка до лявото ѝ коляно, където проблясваше нещо черно, квадратно и мокро, чиято лъскава повърхност отразяваше лунната светлина. Лаптопът ми.

— Нямаше нужда да го хвърляш — каза тя.

— Ти не искаше да ме чуеш. Трябваше да ти покажа.

Дълбоко в себе си продължавах да искам отговори на въпросите си, но нямаше да им позволя да ми пречат. Щях да продължа напред, да става каквото ще. Ако имах достатъчно време пред себе си, както би трябвало, сигурно щеше да е различно. Но както стояха нещата сега, какво значение всъщност имаха няколко въпроса?

— Съсипан е, за съжаление — отбеляза Мая.

Да. Съвсем. Пясък и морска вода е смъртоносна комбинация за всякакви микрочипове и драйвери. Бях прекъснал връзката си с

Терзиски и каквато и да било тревожна и отклоняваща вниманието информация за разните Май Куенел, които бродеха по Земното кълбо, но изведнъж ме жегна съзнанието, че с импулсивния си жест бях сложил край и на връзката си с Кели.

Успях смело да свия рамене.

— Остават три дни до пълнолуние, нали? Решителният момент, доколкото разбрах, когато ще се прославя или ще се проваля.

— Да — кимна тя мрачно.

Ще се прославя или ще се проваля... Ще живея или ще умра — май е по-точно.

— Е, ще изкарам и без компютър дотогава, предполагам.

Тя стана и ми помогна да се изправя на крака.

— Трябва да поспиш. Почини си, събери сили за утре, когато ще трябва да намериш своя воден зъбец.

— Значи не си се отказала от мен.

Най-после усмивка — слаба, но все пак усмивка.

— Не. Ти ме предупреди, че ще ми е трудно с теб... Просто не бях осъзнала точно колко ще ми е трудно. Ти си предизвикателството на живота ми, Уилбър Сесил Бърли. И аз няма да се откажа от задачата си да те спася.

Нима наистина вярваше, че ще успее? Като я гледах и слушах, за малко и аз самият да повярвам. За малко.

— Благодаря ти, Мая.

— Поспи — каза тя, бяхме стигнали до вратата на моята колиба.

— Утре тръгваме към Ла Мано Хундиендо рано призори, когато морето е най-спокойно.

Влязох вътре и за малко да се спъна в масичката, поставена току пред прага. Едва не изпищях при вида на някаква съсухрена глава, поставена върху огрения от лунна светлина плот на масата. Обърнах се да бягам... но изведнъж осъзнах, че това бе просто кокосов орех.

Трябваше да заспя и да забравя всички тези невероятни образи. Колкото по-скоро затворя очи, толкова по-добре.

Почаках, докато пулсът ми се нормализира, след това опипом намерих хамака. Легнах в него, той се залюля и за миг отново ме обхвана преживеният преди малко ужас — помислих, че еликсирът на Амброзио отново ме хваща... Успях да се овладеея и всичко се успокои.

Вътрешно обаче изобщо не бях спокоен. Халюцинациите ме бяха разтърсили и още ме преследваха. Загледах се в осветения от бледата лунна светлина правоъгълник на вратата и се надявах ритмичният плясък на водата и песента на щурците да ме приспят.

Тъкмо задрямвах и пред входа на колибата премина сянка.

— *Събуди се!*

На лунната светлина се очертаваше нечий силует. Гласът беше мъжки; мъжки, бих казал, бе и силуетът, ако очертанията му не бяха някак странно неправилни.

— Амброзио, ти ли си?

— *Капитанът иска да те види.*

Не беше гласът на Амброзио. Този говореше на перфектен английски.

— Кой?

— *Капитанът, глупако! Идвай тук... веднага!*

Объркан и малко замаян от неочакваното нахлуване, слязох от хамака и се запрепъвах към вратата. Аз приближавах към входа, а фигурата се отдалечаваше. Но щом прекрачих прага, вече не бях в Мезоамерика.

Бях в пещера от червен камък, осветена от... Не виждах откъде идваше светлината... беше просто... осветена. А стените всъщност не бяха от камък, защото бяха меки и гъвкави. Подът леко поддаваше под краката ми, сякаш стоях върху възглавница.

Устата ми пресъхна. Гъбеният ром на Амброзио още не бе свършил с мен. Господи, как ли щях да се измъкна отук?

— *А, ето те!*

Обърнах се и стреснато отскочих назад при вида на противната фигура, надвиснала над мен. Маса от кълбовидна кървавочервена маса с неясни хуманоидни очертания седеше върху нещо като трон там, където трябваше да е колибата. Без уста, без нос, само едно огромно око в центъра на лицето. Кръв капеше от смъкнатите му рамене, където бяха забити някакви еполети направо в плътта му... ако можеше да се нарече плът.

Гледах го с широко отворени от отвращение очи и той не сваляше поглед от мен.

Много се забави, докато дойдеш тук — рече чудовището. — Исках да те видя, преди да е станало твърде късно.

Не отговорих. Какъв смисъл имаше? Това беше просто халюцинация. Съществуването нямаше уста, но въпреки това ми говореше. Всъщност не го чувах... думите се оформяха в главата ми.

Но изглеждаше толкова истинско.

Какво има? Не ме ли позна? Не можеш ли да се сетиш кой съм? Ти ми измисли името.

И изведнъж разбрах — изтръгнат от подсъзнанието ми с помощта на теонанкатъл, пред мен стоеше ужасът, взел власт над живота ми, ужасът, на който бях придал човешка форма...

Капитан Карцином.

Той самият. Най-лошият ти кошмар, от плът и кръв. Новият владетел на твоето царство. — Вдигна крайник, който приличаше донякъде на ръка. — Кралят е мъртъв! Да живее кралят!

Не знаех какво да правя. Какво се прави, когато изживяваш гаден кошмар? Мая не беше до мен да ме измъкне от него както преди, бях съвсем сам. Неясно си спомнях някой да казва, че било по-лошо, ако се мъчиш да се измъкнеш от кошмара, затова реших да вляза в играта.

— Крал на какво? — попитах аз.

Той махна с ръка към пещерата зад мен.

На всичко, което виждам.

Обърнах се и видях, че пещерата се е превърнала в село на маите. Хора тумори с кълбовидна плът като капитана, но облечени като май, нахлуваха в селото, избиваха жителите му и превземаха колибите им, а маите воители стояха, въоръжени със стрели и копия, но не правеха нищо. Новите обитатели започнаха да преобразяват завзетите колиби в отвратителни, безформени палати без капчица симетрия в тях. Някогашното старомодно, подредено селце бе превърнато в пародия. А маите воители продължаваха да бездействат. Обикаляха около селото, но оставяха хората тумори да се движат съвсем свободно.

Виждаш ли колко е лесно? — обади се Капитан Карцином. — Твоите воители са безпомощни пред моите деца. Толкова са уплашени, че дори не се опитват да ги спрат.

Този микросвят на маите пресъздаваше ставащото в тялото ми: маите воители представляваха имунната ми система — те можеха да избият смъртоносните туморни клетки още при появата им, но са програмирани да се борят с нашественици. И понеже туморът се

състои от мутирала клетки от собственото ми тяло, те не ги възприемат като нашественици.

— Не са уплашени — казах аз. — Щяха да ти дадат да разбереш, ако бяха видели в теб заплаха. Но тъй като си част от мен, смятат клетките ти за свои събратя. Не се досещат, че техните братя са изроди, готови да ти забият нож в гърба. Точно като теб.

Как смееш!

— А ти как би нарекъл самоунищожението? — сопнах се аз и се извърнах да погледна капитана в лицето. Досега си играех с халюцинацията, но в мен като приливна вълна се надигаше истински гняв. Защо ли да не го гръмна и с двете цеви? — Ама че си идиот.

Капитанът се засмя — отвратителен смях — хем кънти, хем приглушен.

Обидите няма да ти помогнат. Обречен си и го знаеш.

— А ти не си ли? Ти и твоите клетки сте абсолютно негодни за нищо. Вие сте паразити. Единственото, което правите, е да се храните, да растете и да се делите.

Ама се делим много по-бързо от твоите клетки. В това е силата ни. Затова победата ни е сигурна. Ние сме нов вид. Раса на господари. Ние ще те надживеем. Ще те закопаем!

— А когато запушите канала, през който влизат хранителни вещества в системата, когато децата ти накрая запечатат тръбата, която позволява на кислорода да стига до кръвообращението, което ги храни, какво ще стане тогава?

Ти ще умреш.

— И ти също, проклет канибал!

Дръж си езика зад зъбите!

— Ти си роден в моя език! Аз съм твой баща. Моите клетки са ти дали живот. Ти си по-лош и от канибал... ти си отцеяден канибал.

Отново прозвуча кънтящият приглушен смях. Капитанът поклати масивната си циклопска глава.

Не, не, не! Ние не признаваме никого за свой баща! Родили сме се от само себе си и не можем да умрем! Ние сме различни. Ние сме върховни! Носим нов ред, нов вид живот на жалкото ти тяло. Ще продължим да заменяме твоите слаби низши клетки с нашите — от новата висша раса, докато заличим и последната следа от теб. Тогава победата ни ще е пълна и ние ще сме господарите.

Капитан Карцином беше Хитлер, Пол Пот, Саддам Хюсеин и Осама бин Ладен, събрани в един луд с диагноза мономания, препуснал с колесница към Ада, където искаше да завлече и мен.

Отворих уста да се опитам да обясня, но веднага я затворих.

Къде ми беше умът? Просто се бях „нагъбил“ и кошмарът бе дело на невротрансмитерите^[1] ми, побъркали се под въздействието на халюциногенните вещества на гъбите. Дори да можех да си говоря с моя тумор, едва ли щях да успея да го убедя да не ме убива. Със същия успех можех да се разхождам по Луната. Като при всички тумори, клетките на моето злокачествено образуване бяха загубили своя Rb протеин^[2], който регулира делението на клетката; и сега там се вихреше оргия от неуправляеми митози^[3].

Трябваше да взема нещата в свои ръце. Трябваше да сложа край на това веднага.

Седнах на мекия, лепкав червен под и затворих очи.

Да! — възтържествува Капитана. — *На колене пред своя господар!*

Запуших уши и оставих гласните си струни да вибрират с някакъв нисък звук, за да заглуша гласа на чудовището. Все някак щях да овладее положението. Повече никакви разговори с тумори, никакви кървавочервени пещери и ходещи и говорещи метастази. Искях да се върна в реалния свят, по дяволите, и то веднага.

Долавях как Капитан Карцином беснее около мен, но упорито не му обръща внимание. Скоро усещането за лепкав под под голите ми стъпала започна да изчезва и отново усетих мрежата на хамака, към която се притискаше гърбът ми.

Отворих очи. Бях в колибата. Звездите в отвора на вратата избледняваха. Някъде в селото изкукурига петел.

Въздъгнах с облекчение.

Зазоряваше се.

[1] Химическо сигнално вещество на нервната система. — Б.пр.

↑

[2] Ретинобластомен протеин. — Б.пр. ↑

[3] Процесът на делене на хромозомите в една клетка за образуването на две идентични клетки. — Б.пр. ↑

— Как изглежда светът тази сутрин? — попита Мая.

Седяхме пред нейната колиба, слънцето се опитваше да се покаже над равното плато на планината зад нас, а ние се готвехме да хапнем лека закуска от твърдо сварени яйца. Мая беше облякла късите си панталонки в цвят каки и бяла тениска; зърната на гърдите ѝ се очертаваха под плата, от което заключих, че не носи сутиен — опитах се да не я зяпам. Аз бях навлякъл едни бермуди вместо бански гащета, каквито нямах.

Огледах се. Всичко изглеждаше нормално. Морето бе малко потъмносино от абсолютно ясното небе, пясъкът бе кремавобял (но набразден със странен мотив рибена кост, какъвто предната вечер нямаше) и палмовите дървета си бяха с обичайния зелен цвят. Всичко си беше на мястото, но въпреки това ми се *струваше* някак различно.

Остатък от снощната гъбена психоза, предположих аз. Светът си беше същият, но аз не бях. Бях преживял нещо, намиращо се извън пределите на съзнанието, бях хвърлил поглед към съзидателните процеси в природата, изпитал бях чувството, че съм част от необятните цикли на живот и смърт, които се вихрят около мен, чувство за единство на цялата вселена и това ме бе променило.

Какво беше това? Някакъв вид духовно събуждане, каквото Мая имаше предвид, като искаше да прогледна със сляпото си око? Или просто биохимичен махмурлук?

— Светът изглежда добре — отговорих аз. — Нормален.

Коремът ми избоботи като далечна гръмотевица и аз си дадох сметка, че съм гладен. Отчупих малко от белтъка на едно яйце, сдъвках го внимателно, но не успях да го глътна. Обърнах се и го изплюх в ръка.

— Не можеш да преглъщаш вече нищо ли? — Мая ме гледаше с тревога.

— Нищо твърдо. Но течности мога. Поне засега.

Бях започнал да пия смес от козе мляко и мляко от кокосов орех предната вечер, но дори и тя трудно минаваше през гърлото ми. Ако

бяхме близо до някакъв град, можех да си купя течни хранителни добавки. Но тук такива работи нямаше, така че трябваше да се задоволя с млечната смес.

Тази сутрин затегнах колана си с още една дупка. За тези няколко дни, откакто бях в Мезоамерика, сигурно бях отслабнал с четири-пет килограма. Не се дължеше само на промяната в храненето и увеличаването на физическите усилия, знаех — Капитан Карцином и екипажът му ме изяждаха жив.

— Чувстваш ли се достатъчно добре? — попита Мая. — Достатъчно силен, за да плуваш?

— Няма да мога да изплувам цялото разстояние дотам — отсякох аз, загледан към Ла Мано Хундиендо, където слънчевите лъчи палеха огньовете по върховете на трите най-дълги пръста. — И в най-добро състояние не бих...

— Дотам ще отидем с лодка. Но като стигнем, ще трябва да се гмуркаш. Спа ли добре, след като те оставих снощи?

— Спах, макар да не знам дали бих го определил като „добре“.

Разказах ѝ за съня си.

— Видял си си тумора? — възкликна тя с грейнали очи.

— Ами, да... в съня, халюцинацията или там каквото беше.

— И говори с него?

— Предполагам, може да се каже така, но...

— Това е добре — усмихна се тя, кимайки с глава.

— Защо?

— Точно сега едва ли ще разбереш, но да, много е добре.

Изглеждаше някак вдъхновена и това ме зарадва. Разривът помежду ни от предната вечер сякаш бе забравен и аз исках да си остане така.

Загледах се в мотива от рибена кост по повърхността на пясъка. Рисунокът беше навсякъде. Зачудих се дали не е някакъв обичай на майте... да ходят всяка сутрин и с палмови клонки да рисуват по пясъка.

Тъкмо да питам Мая и вниманието ми бе привлечено от движение вляво от мен. Амброзио и няколко души от селото мъкнеха една неголяма лодка с малък извънбордов двигател към водата.

Мая стана.

— Почакай тук. Тръгваме след няколко минути.

Тя тръгна към една от колибите, по-голяма от останалите, където бяха започнали да се събират децата от селото. Гледах я как върви, всъщност гледах тънките ѝ мускулести крака, движението на стегнатите ѝ прасци и усетих възбуда въпреки слабостта си.

И тогава забелязах Амброзио, който идваше към мен откъм брега. Носеше сламена шапка, която свали, щом ме доближи. Избягваше погледа ми.

— Амброзио много съжалева за снощи, сеньор. Той, без да иска...

— Амброзио — станах и изтупах пясъка от краката си, — няма нужда да се извиняваш.

— Напротив. Трябва.

— Защото Мая ти каза така?

— Не. Защото Амброзио извърши глупост.

Стана ми неудобно от смиреното му покорство. Пък и в интерес на истината изобщо не бях сърдит. Да, определено бе направил глупост, но с нищо не ми бе навредил... изплаших се до смърт, но преживях изпитанието, а освен това усетих нещо ново, което щях да помня до края на живота си... колкото и близък да беше той.

— Амброзио — подадох му аз ръка, — ти просто се опитваше да ми помогнеш, знам, и може би наистина съм малко по-добре благодарение на цялата работа, така че да не говорим повече за това. Става ли?

Той ме погледна право в очите и щом се увери, че съм искрен, грейна с позлатената си усмивка.

— Става!

Погледнах към голямата колиба, където стоеше Мая и разговаряше с друга жена, заобиколена от децата. Наблюдавах я как гали гушналите се в нея момченца и момиченца по главите и се замислих дали има собствени деца. Терзиски не бе споменал...

Не — възпрях се аз. — Не мисли за Терзиски, снимки и отпечатъци. Просто върви напред.

— Какво е това? — обърнах се към Амброзио. — Училище ли?

— Да. На сабия е.

— На Мая ли?

— Да. Тя го построи. Тя плаща на учителката. Построила е много училища за майте.

Без да искам, току-що бях намерил отговор на въпроса защо човек като Мая бе поискал парите ми. Не за себе си, а за децата на нейния народ.

Докато я гледах сред децата, гърлото ми се стегна. Не от тумора... а от вина. Тя бе добър човек, изключителна жена, а на мен ми трябваше толкова време да се отърся от съмненията си спрямо нея.

Понякога, Сесил — казах си аз, — направо ме отвращаваш.

— Ела — подкани ме Амброзио. — Да вървим при лодката.

Мая се присъедини към нас и тримата избутахме старата дървена лодка сред леките вълни и скочихме в нея. Амброзио дръпна стартера на кафемелачката зад борда и потеглихме.

— Амброзио ми разправя, че ти си построила онова училище в селото — казах аз, като се отдалечихме от брега.

— Така ли? — изгледа ме тя и изви многозначително вежди.

— О, не — вдигнах аз ръце в знак на капитулация. — Без да го разпитвам. Честно.

Тя се усмихна и кимна.

— Да. Аз го построих. Образованието е единственият начин майките да поемат бъдещето си в свои ръце.

— Коя е учителката? Мисионерка ли?

— Абсурд! — блеснаха очите на Мая. — Мисионерите са плъзнали из Мезоамерика като хлебарки, но аз няма да им позволя да учат нашите деца. Няма да разреши душите им да бъдат омърсявани с християнски идеи.

Това ме подразни. Отново бях готов за спор. Помня как презвитерианската църква, към която се числях формално, подкрепяше мисионерите, изпращани в Централна Америка да образуват селяните. Те бяха добри хора с добри намерения.

— Омърсявани ли? Мога да се сетя за по-лоши неща от добрите дела, проповядвани от християнството — обичай съседа си, не прави на другия онова, което не искаш на теб да ти сторят, и така нататък.

— И аз мога. Но мисионерите проповядват християнското схващане, че светът е лош, място за изпитания и прежеждия, на който човек не трябва да позволява да петни душата му. Толкова се тревожат за смъртта, че забравят за живота.

— Да, но това омърсяване ли е?

— Да! — разпалено настоя тя. — И християнството, и много други религии те плашат с предполагаемите опасности и изкушения на земята, на Майката. Омърсяват човека, като го учат да обърне гръб на този свят и да съсредоточи цялото си внимание към следващия — обърни гръб на Майката и гледай само Бащата. Това е лошо. Това е зло. Ето защо въпреки всичките им приказки за добри дела и любов към ближния те пак се мразят и се избиват помежду си, затова ще продължават да се мразят и да се избиват, докато разберат каква огромна грешка са допуснали.

Как да спори човек? Мая бе жител на Мезоамерика, в която испанците бяха донесли не само чумата, но и Инквизицията, а всеки ден по света се случваше нещо, което потвърждаваше думите ѝ.

— Но хайде да си говорим за по-хубави неща — предложи тя. — Твоят воден зъбец се намира в основата на палеца на Ла Мано. Трябва да се гмурнеш там.

— Не е в подводна пещера или нещо такова, надявам се.

— Не. В основата на скалата е и ще го видиш веднага.

Слава богу.

— А на каква дълбочина е?

— На девет метра.

Девет метра... Имах сертификат за водолаз любител. През последните десетина години се бях спускал на трийсет метра дълбочина на Козумел, на Малкия Кайман и бях разглеждал множество рифове на Бахамите. Девет метра с акваланг е нищо работа. Но на свободно гмуркане...

Огледах лодката за гмуркаческа екипировка и нищо не открих.

— Без плавници ли? Без маска и без шнорхел?

Мая поклати отрицателно глава.

— Без. Трябва да се спуснеш във водите на Майката както си бил роден и да ѝ позволиш да те поведе към твоя воден зъбец.

Започнах да си припомням каквото знаех за гмуркането, когато изведнъж се стреснах, осъзнал част от думите на Мая.

— Както съм се родил ли? Искаш да кажеш гол, така ли?

Тя кимна сериозно, явно не ме занасяше.

— Да. Както си се родил... освен ако не си се родил с дрехи.

Леле боже.

Опитах се да изглеждам спокоен, но дълбоко консервативната част от душата ми (а тя съвсем не бе незначителна) изпадна в луда паника. Никога не съм си падал по нудизма, никога не съм се чувствал удобно гол. С Ани — да, но никога пред дъщеря ми. Никога не ми е било приятно и в съблекални. Така бях възпитан. Ако някога съм виждал гърдите на майка ми, докато съм бозаел, нямах никакъв спомен за това. Определено не съм ги виждал, след като ме е отбила. Може би е свързано с факта, че бях единствено дете. Но ако познавахте семейството ми, навярно щяхте да си мислите, че всички се къпем и спим с дрехи.

Не ме разбирайте погрешно. Нямам нищо против голотата... голотата на другите хора. Като лекар интернист се бях нагледал на съблечени човешки тела. А сега като се замисля, струва ми се, че трябва да уточня становището си: нямам нищо против женската голота. Съблеченото женско тяло е едно от зрителните чудеса на света. Мъжкото тяло обаче...

Не, ама наистина... има ли нещо по-грозно от един скротум?

Но като оставим всичко това настрана, най-важното за момента бе, че щеше да ми се наложи да се съблека гол пред Мая.

Помни, казах си аз. Ти си новият Уил Бърли. Щом можа снощи да се надрусаш като хипар, сега ще можеш и да се гмурнеш гол.

Докато приближавахме Ла Мано, си преговорих всичко, което знаех за свободното гмуркане. На всеки десет метра спускане налягането върху белите дробове се увеличаваше с по една атмосфера. Значи на девет метра ще бъда подложен на две атмосфери налягане — нищо страшно. Но бях чел нещо за причерняване в плитки води, което се случвало на свободно гмуркащите се при по-дълъг престой под вода. Номерът бе да не се хипервентилираш преди гмуркането.

Добре. Нямаше да се хипервентилирам повече от препоръчаните три-четири вдишвания. Но дали щях да мога да се гмурна до дъното и да намеря зъбеца, преди да ми свърши кислородът в кръвта? Фасулска работа за опитен гмуркач, но аз не бях.

Е, просто ще трябва да намеря начин и това е.

Ла Мано Хундиендо се оказа много по-голям, отколкото си мислех първоначално. Зъберите на пръстите се извисяваха над нас като върхове на планина, издигаща се от дъното на морето. Отблизо грубите кафеникави скали приличаха на зле шпаклован хоросан. Вълните

безмилостно блъскаха основите им, заливаха с бели пръски равните повърхности и натикваха пяна в цепнатините... навътре-навън, навътре-навън, като секс.

Като секс ли? Това пък откъде ми дойде в ума?

Не беше сега моментът да мисля за секс. Ама като бях започнал, ясно си дадох сметка, че все повече се увличам по Мая. Но не биваше да подклаждам това чувство. Бях уязвим сега и ако се оставех да се увлека по тази шаманка — да се увлека, по дяволите... бях убеден, че ако се отпусна, ще се влюбя до полуда в нея. И без съмнение щях да стана за резил. Ако можех да съдя по поведението ѝ, изобщо не я вълнувах като мъж. Да, отнасяше към мен с топлота, но на чисто професионално равнище.

Не си губи ума, Бърли.

Просто вълни... Тихоокеански вълни... нищо сексуално в едни вълни...

Зъберите на Ла Мано Хундиендо не бяха само голи скали, както изглеждаше от брега. На върха имаха някаква растителност — по някое криво дърво и тънки, но високи по четири-пет метра кактуси, които поклащаха предизвикателно глави. А над върховете, яхнали утринния бриз, кръжаха шумни гларуси, досущ като лешояди, чакащи нещо да умре.

Заобиколихме северната страна на палеца и Амброзио изключи двигателя. Забелязах релеф, изсечен върху една от равните повърхности: поредното грубо изображение на жена с големи гърди и дебел корем, каквито вече бях видял недалече от огнените зъбци.

— Водните зъбци са точно под това изображение — обясни Мая.

На девет метра дълбочина...

Можех да се справя. Налагаше се да се справя. Може пък най-трудната част да се окаже събличането. Поколебах се.

— О, какво пък. Хайде да свършваме с това.

Свалих шапката, фланелката, после се изправих, обърнах се с гръб към Мая и Амброзио, докато разкопчавах бермудите си. Смъкнах ги заедно със слиповете. Зачудих се какво ли си мисли Мая, докато гледа мършавия ми бял задник, обърнах се към изображението, вдишах и издишах четири пъти дълбоко и бавно и скочих с главата напред във водата.

Солената вода защита оздравяващите рани от изгарянията, щипеше ми и на очите, когато ги отворих и се възрях в дълбините. Моментално започнах да гребя с ръце и да ритам с крака към дъното. Водата бе топла, топла като кръв, като околоплодните води в огромна утроба.

Винаги съм обичал морето, винаги ме е привличало. Като малък бях истинска жаба — стоях във водата до посиняване, докато не дойдеше някой да ме измъкне насила. Когато се спусках с акваланг в дълбините, колкото и голяма да беше групата, винаги съм изпитвал прекрасно чувство за уединение: само аз и морето.

Но сега в тази топла вода, обгърнала голото ми тяло, усещането за връзката с морето бе още по-силна. Бях се слял с него. Имах чувството, че... съм се върнал у дома.

Продължих да се спускам, следвайки наклона на обрасла с корали скална стена. Очаквах на някаква дълбочина водата да стане по-студена, но тя си остана все така топла — наистина като кръв. Ято разноцветни рибки ми направи път да мина. Ушите ми запукаха и запищяха с увеличаване на налягането върху тъпанчетата, но не ми се искаше да спирам, нито да губя от въздуха си, за да изравнявам. Болката се засилваше, но търпях. И без това нямаше да трае дълго.

Водата беше чиста — не така кристална като на Козумел, но имаше поне петнайсет метра хоризонтална видимост. Зърнах потрепващо отражение под себе си. Това трябва да е.

И тогава белите ми дробове започнаха да се оплакват. Загребах по-силно, но сякаш плувах в меласа. Водата прави номера със светлината и един от любимите й трикове е да кара предметите да изглеждат по-близо, отколкото всъщност са — точно обратното на това, което правят страничните огледала на колите.

Виждах подводната друза току под мен, но дробовете ми вече неистово крещяха за въздух, налягането бодеше ледени игли в ушите ми. Разбрах, че няма да успея да стигна до долу. Обърнах се и заритах с крака към повърхността, изпускайки струя мехурчета през носа, докато се изкачвах към тъмното петно на лодката.

Изхвърчах над водата, хванах се за планшира и дълбоко поех въздух с широко отворена уста.

Лицето на Мая се надвеси над мен, очите й — пълни с надежда.

Поклатих глава.

— Намерих го — задъхано казах аз, — но не можах да го стигна. Ще трябва да опитам пак.

— Почини си малко преди това — посъветва ме тя и ми подаде ръка да ме издърпа през борда.

— Ей, сега.

Знаех, че трябва да се върна на лодката. Ако се гмурна от повърхността на водата, нямаше да стигна до зъбците — имах нужда от допълнителния тласък, който щях да придам на тялото си, скачайки от борда. Но не изгарях от нетърпение да се кача и да седя горе гол като червей, докато възстановя дишането си. Пък и водата бе толкова топла и приятна, изобцo не ми се излизаше от нея.

Накрая, като ми се стори, че съм си починал достатъчно, с мъка се прехвърлих през борда и веднага се изправих на кърмата. Застанах точно срещу изображението, направих четири дълбоки вдишвания и отново се гмурнах.

Сега имах по-добра представа къде отивах и видях отблясъците на подводната друза скоро след като отворих очи. Право под мен беше и сякаш ме викаше. Гребях и се оттласквах с все сила, но не се придвижвах с нужната скорост. Оставах ми само около три метра, но белите ми дробове отново не издържаха. Разбрах, че няма да успея. Насилих се да ритна още няколко пъти, протегнах ръка. Още метър и половина. Но не можех да се спусна и сантиметър по-надолу. Нямах повече въздух.

Проклинайки слабите си, негодни бели дробове, се обърнах и заритах нагоре към повърхността с малкото силици, които ми бяха останали. Нуждата от въздух, желанието за дишане бе толкова неустоймо, че се изплаших да не отворя уста против волята си и да вдишам вода.

С мъка се изкачвах към тъмния силует на лодката, поклащаща се над мен, когато се появи втора сянка — близо два метра, с тъп нос — плуваше на плавни зигзаги, почти като змия. Мина от лявата ми страна и успях да я видя по-добре — тъмносиво тяло и перки с черни върхове. Стори ми се, че прави кръг, за да се върне при мен, но не спрях да се уверя в това. Внезапен ужас, надминал нуждата от въздух, ме изстреля към повърхността. Заритах като луд. Трябваше да изляза веднага от водата!

С едно-единствено движение изхвърчах над повърхността, хванах се за борда и се прехвърлих през него без чужда помощ. Ако лодката не бе точно там, сигурно щях да поставя плувен рекорд, за да стигна до нея. Строполих се на дъното и застанал на четири крака, хрипливо поех въздух. Вече не ми пукаше, че съм гол. Някой ме заметна с одеяло.

— Какво стана? — попита Мая.

— Акула — изхриптях аз. — Голяма.

Никаква реакция. Амброзио също мълчеше. Накрая, като възстанових дишането си, седнах и се увих с одеялото.

— Стигна ли зъбеца? — попита Мая.

— Не. Малко ми оставаше, но не успях. Не... Не знам дали ще се справя.

— Ще се справите, сеньор — увери ме Амброзио. — Амброзио ще ви научи.

— Това е добра идея — съгласи се Мая. — Амброзио е отличен гмуркач. Ще отидем на брега и той ще ти обясни някои тънкости, докато чакаме акулата да си отиде.

— Предложението ми харесва. Но откъде знаете, че ще си отиде?

— Виждала съм я и преди тази акула. Има навика да идва и да си отива и никога не е нападала никого.

— Досега, искаш да кажеш.

— След малко ще си отиде. Думата за акула е от езика на майте, знаеш ли?

— Така ли?

— Да. Нашите думи, влезли в чужди езици, се броят на пръсти, но тази е една от тях.

Мая замълча. Съвси вежди, подръпна едната си плитка и се втренчи в изображението на скалата.

— Какво има? — попитах аз.

— Толкова малко време имаме. Трябва да се сдобиеш с твоя воден зъбец днес, защото утре заминаваме за Ел Силвата дел Диабло за въздушния ти зъбец.

— Заминаваме за нещо на Дявола... какво нещо?

— Свирката на Дявола. И трябва да се върнеш с четвъртия зъбец преди пълнолуние, което ще настъпи след два дни.

— А ако не успея?

Тя ме погледна мрачно.

— Тогава всичко това ще се окаже напразно. Трябва да занесеш и четирите зъбеца на священото място там горе — посочи тя към платото зад селото.

Проследих посоката на жеста ѝ и се загледах в единственото дърво, което стърчеше над равното плато.

— Священо място ли?

— Да. Легендата гласи, че там расте издънка от Световното дърво.

— Онова високо мършаво дърво ли?

— Дърво сейба. Някои го наричат копринено-памучно дърво, ала моят народ го нарича Яксче — дървото, на което се крепят светът и небето — Световното дърво. Казват, че дървото там горе е клон от Световното дърво, пробил и излязъл отдолу. Трябва да отидеш там със зъбците си и да застанеш между Гея и Луната, когато е пълна.

— Миг във времето.

Тя кимна.

— Луната е ялова дъщеря на Гея. Когато е пълна, тя привлича силата на Гея към себе си, като прилива. Човешкото тяло се състои най-вече от вода... солена вода. Всеки от нас носи в себе си едно мъничко море. Човешкото тяло и духът му имат приливи и отливи като морето. Когато застанеш между Гея и дъщеря ѝ в подходящия момент, луната ще изтегли силата на своята майка през теб. Гея ще те изпълни... и ще те промени. — Тя сведе поглед. — Имаме единствен шанс.

Беше ясно и без обяснения: ако не стане чудо, това пълнолуние щеше да е последното в живота ми.

* * *

Повечето време до ранния следобед двамата с Амброзио прекарахме в плиткото край брега да тренираме задържане на дъха при гмуркане. Той издържаше удивително дълго под вода. Но по отношение на техниката не ми каза нищо ново. Тренировки, тренировки и пак тренировки — това е ясно, но нещата, изглежда, опираха до природни дадености на човека, каквито аз нямах.

Късно следобеда, когато се разбра, че по-добър няма да стана, тримата се качихме в лодката и се върнахме при Ла Мано Хундиендо.

Направих още три опита, и всичките неуспешни. В интерес на истината при нито един от тях не се доближих толкова близо до целта, колкото при второто гмуркане сутринта.

— Мисля, че грешката не е в дишането — споделих с Мая, докато седях задъхан в лодката. — Въпрос на сила е. Мускулите ми са твърде слаби и затова не мога да преодолея разстоянието, преди да ми свърши въздухът.

— Ще опиташ ли още веднъж?

Поклатих глава.

— Няма смисъл. Всеки следващ опит е по-лош от предходния.

Унилото ѝ изражение ме изкуши да променя решението си, но после се огледах и видях сива перка с черен връх да цепи водата на зигзаг в пространството между нас и палеца.

— Пък и как да се съсредоточа върху задачата си, като тази твар обикаля наоколо?

Всички се загледахме в акулата. Тя се повъртя, повъртя и си тръгна.

— Ами добре — обади се Мая. — Тогава ще отложим изваждането на водния зъбец. Утре рано сутринта тръгваме към Ел Силвато дел Диабло и се връщаме утре вечер. Може да тренираш дишането си по пътя и после — последния ден — пак ще направим опит да се сдобиеш с водния зъбец, преди да е настъпило пълнолуние.

— И това е план — кимнах аз.

— Първоначалният беше по-добър. Исках да имаш поне един цял ден почивка, преди да се качиш на свещеното място. А сега това е невъзможно.

— Ще имам ли нужда от толкова дълга почивка?

Тя впи очи в моите.

— Когато се срещнеш с Гея, ще ти трябва всяка капчица от силите, които са ти останали.

Да се срещам с Гея... Не вярвах в Гея, но това не ми попречи да усетя ледени тръпки по гърба си.

* * *

Дългото стоене във водата ме бе изтощило и затова след течната вечеря бях умрял за сън. Но първо трябваше да говоря с Мая. Помолих я да дойде в колибата ми. Извадих Кеворкяновия комплект от сака.

Обясних й какво е предназначението му.

— Защо ми казваш всичко това? — попита тя, втренчила поглед в торбичките с течност, ампулите калиев хлорид и тръбичките, навити като отровни змийчета.

— Защото... — Не знаех как да го кажа, но се налагаше да уредя този въпрос. — Защото може да имам нужда от помощта ти, когато дойде моментът.

— Когато дойде моментът ли? Ето това ти е проблемът, Сесил. Ти не вярваш и понеже не вярваш, нямаш надежда.

Беше права... о, колко бе права. И днес го съзнавах по-ясно от всякога.

С всеки изминал ден туморът ми растеше. Бях се примирил. Капитан Карцином вече бе плъзнал пипалата си по цялото ми тяло и ме изяждаше жив отвътре. Затова отслабвах и се смалявах. При това губех не само мазнини. Когато клетките — дори и туморните клетки — са гладни, тялото не подбира източника на храна. Мастните клетки са добри складове на хранителни вещества, но мускулните клетки също предлагаха богата трапеза. Така че не изгарях само мазнини... губех и мускулна маса.

И това най-много ме тревожеше.

— Губя сили, Мая. Никога не съм бил кой знае колко силен физически и с моята професия винаги съм водил заседнал живот. Колкото и да тренирам дишането си — а трябва да призная, че Амброзио увеличи прага ми на задържане — аз постоянно губя силата, която ми е необходима да преплувам деветте метра. Тази битка е безнадеждна, Мая, и ти го знаеш.

— Нищо подобно — заяви тя, ала отклони поглед. — Но дори и така да е, това не означава, че ще ти помогна да се убиеш.

— Да се надяваме, че изобщо няма да се стига дотам — казах аз. — Но ако нещо пострадам и не съм в състояние да си вкарам иглата? Само това те моля да направиш — да ми помогнеш да включа системата и оттам поемам нещата в свои ръце.

— Не. — Тя стана и тръгна към вратата. — Няма да го направя. Не мога да го направя.

— Тогава се махам оттук.

Тя спря. Не знаех дали го казвам сериозно, но трябваше да я накарам да си мисли, че е така. И освен това знаех, че трябва да съм непреклонен, за да я накарам да сключи сделка с мен.

Тя се обърна и се втренчи в мен.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Искам да знам дали мога да избирам между бърза смърт и дългата агония от обезводняване и глад. Ако не обещаеш да ми помогнеш, когато и ако имам нужда от теб, ще си намеря хотел и ще дочакам края си там.

Не блъфирах и тя сигурно го разбра. Изглеждаше измъчена, неуверена. Реших да я притисна още малко.

— Говориш за моята липса на вяра и надежда. Ами ти? Ако наистина искрено вярваш в шанса ми да се излекувам, какво ти пречи просто да кажеш „да, ще ти помогна“. Какво ще ти стане, ако дадеш обещание, което няма да ти се наложи да изпълняваш? Но това е само ако наистина вярваш... и се надяваш.

Никак не ми бе приятно да я манипулирам така, но трябваше да съм сигурен, че ще ми помогне, ако се наложи. Така щях да бъда по-спокоен.

— Добре — каза тя с напрегнат равен глас. — Обещавам.

После се обърна и излезе.

Останах сам. Никак не бях горд от постъпката си. Но не познавах правилата на тази игра — за първи път ми беше, така че си измислях свои собствени в хода на играта.

В колибата бе задушно. Горещината ми пречеше да заспя, и не само тя. Глождеше ме чувство за вина, задето бях накарал Мая да приеме нещо, което я отвращаваше, напрегнат бях и от мисълта, че може да не успее да стигна до водните зъбци. А после за хиляден път ме връхлетяха и всички съжаления, натрупвани през живота ми — за Ани, за Кели, за пътищата, които не съм извървял. Отпъдих ги... съжаленията бяха безполезни, когато човек няма време да оправи нещата. Аз наистина нямах време.

Останал без дъх от горещината в колибата, изпълзах навън, легнах на хладния пясък и се загледах в нощното небе.

Луната още не бе изгряла, но Венера се бе показала ниско над хоризонта и бе толкова ярка, че хвърляше трепкащ мост от светлина

върху водата като истинска миниатюрна луна. Вдигнах поглед понагоре и ахнах. В САЩ нямаше такива звезди — или поне в североизточната част нямаше. Откъде се взеха толкова много? Не бях виждал Млечния път от дете, почти бях забравил как изглежда, но ето че сега блестеше на небето в цялото си великолепиe — бледа пътека от далечни звезди, която се простираше от хоризонт до хоризонт като петно от сперма, изхвърлена при безкрайно мощна еякулация, пръснала безброй сперматозоиди в нощта...

Сперма? Еякулация? Хайде пак сексуални сравнения. Прекалено дълго бях седял гол пред жена с нефритени очи и страхотни бедра. Усетих отдавна забравена топлина да се събира в слабините ми, докато си представях днешния ден в лодката при разменени роли — аз бях водачът, а тя трябваше да се гмурка за зъбеца. Представих си как се съблича, гледах дългото ѝ стройно тяло, готово за скок във водата...

Нещо ме ощипа по крака и аз подскочих. Седнах и видях рак... десет рака, десетки раци, стотици... пясъкът бе оживял, покрит от тъмни, бързодвижещи се същества. Земни раци? Пясъчни раци? Малки рачета? Венера и звездите не хвърляха достатъчно светлина, за да ги разпозная, а няхах намерение да седя в това гъмжило и да чакам луната да изгрее, за да разбере.

Скочих на крака и с танцова стъпка се върнах обратно в колибата, като дадох всичко от себе си, за да не стъпвам върху раците. Останах за малко на прага да ги погледам как се щурат напред-назад из пясъка, сякаш и те танцуваха някакъв свой танц. Сега поне знаех кой рисува рибената кост по плажа.

Легнах в хамака — там щях да съм в безопасност. В колибата бе все така горещо, но беше за предпочитане пред риска да бъда оглозган целият от някакви си раци.

На другата сутрин потеглихме с джипа в ранни зори. Мая караше, аз седях до нея, а Амброзио клечеше сред тубите с газ в задната част, където бе и моят сак — никъде не тръгвах без моя Кеворкянов комплект. Скутът на Амброзио бе пълен с гигантски палмови листа, които той овързваше с някакво жилаво стъбло лиана.

— Какво майсториш, Амброзио? — полюбопитствах аз. Гласът ми бе още по-дрезгав и нацепен от предния ден.

— Това ще ти помогне да стигнеш до въздушните зъбци — захили се той.

И дотам с обясненията.

Бавно отпивах от моята млечна смес, като се мъчех да не се гърча от болка при всяка глътка и да не олея целия джип с течността при друсането по стръмните планински пътища.

Почти през цялото време мълчахме. Аз бях ужасно прегракнал като се събудих сутринта, и за първи път ме болеше толкова силно при преглъщане. Туморната тъкан навярно бе отекла през нощта и трябваше да мине доста време след като станах, докато се посвие. Не можех да понасям стърженето на собствения си глас, а си представях как се чувстваха другите, като ме слушаха.

А и Мая бе сякаш малко резервирана след снощния разговор.

В резултат никой от нас не беше особено приятна компания тази сутрин.

По едно време ми направи впечатление, че теренът става все по-вулканичен.

— Да не би да се връщаме към езерото? — попитах аз.

Мая поклати глава.

— Не. Днес отиваме при един много стар вулкан или по-скоро при онова, което е останало от него.

Излязохме на високо равно плато. Растителността се разреди, защото почвата ставаше все по-твърда и по-черна. Накрая пътят изчезна и ние спряхме в основата на стръмен наклон.

— Оттук нататък ще вървим пеша — обясни Мая.

Подаде ми навито въже — същото, което бяхме използвали в пясъчната яма — и метна раницата си на гърба.

— Нали няма да се спускаме в пещери повече?

— Няма — успокой ме тя и тръгна по стръмния склон. — Идвай. Ще видиш.

Амброзио не ни последва, а се насочи към храсталака, въоръжен с мачете. Докато се катерехме, започнах да чувам странен шум — тъжно, ниско виене, което ту се засилваше, ту затихваше. Колкото по-нагоре се качвахме, толкова по-силно се чуваше, докато накрая проникна в костите ми и зазвуча в главата ми.

Теренът изведнъж стана равен и ние се озовахме на висок хребет, откъдето се виждаше смарагдовозелено море от планини и долини. Но точно пред нас зееше черна дупка. Не като онази вселенска дупка от моя кошмар. Тази тук бе от вулкан.

Стояхме на върха на загаснал вулкан. Отворената му паст беше към петнайсет метра в диаметър. Ниското стенание, което чувах, идваше като ехо от дълбините на черната дупка.

Мая застана на ръба, но аз предпочетох да остана по-настрани. Гледах я как коленичи на ръба и подава глава над бездната и едва се спрях да не се спусна и да я дръпна назад. Но когато се надвеси над ръба, плитките ѝ се издигнаха и се развяха над главата ѝ.

И тогава всичко ми се подреди: стенанието, вятърът, който излизаше от дълбините — това бе Ел Силвата дел Диабло... Свирката на дявола.

Мая се обърна и се усмихна. Махна ми с ръка да се приближа. Коленичих и на четири крака припълзях до ръба. Надникнах в бездната — вятърът ме блъсна в лицето и изрева в ушите ми. Примижах и се взрях в гладките, абсолютно черни стени, които се спускаха шеметно към сенките на неznайна дълбочина.

След малко Мая ме дръпна назад. Не чаках втора покана.

— Преобладаващите ветрове откъм морето влизат през широкия отвор на пещера, която се намира много по-ниско, и после излизат през комина. Доста е страшно по време на буря. Писъците на планината се чуват на километри.

Слушах я с половин ухо. Мисълта ми бе заета с друго — Мая беше казала, че въздушните зъбци са при Ел Силвата дел Диабло.

— Къде са?

Сякаш четеше мислите ми.

— Въздушните зъбци ли? — Вдигна ръка и посочи отвъд бездната. — Ей там... след една извивка вляво от онази тераса.

Взрях се в отсрещната стена, открих терасата и различих една ивица по-тъмна сянка, където вулканичната стена сякаш правеше извивка.

— И как, за бога, ще стигна дотам? Ще пълзя по ръба ли?

— Не. Това е единствената част от ръба, която е достатъчно здрава да издържи тежестта ни. Навсякъде другаде е много тънък и се рони.

— Значи ще заобиколим откъм отсрещната стена и ще се спуснем, така ли?

— Не. Стените са много стръмни и гладки и десетки метри високи.

— Е, какво, да го вземат мътните, се очаква от мен да направя... да полетя ли?

— Да! — усмихна се тя и въодушевено закима с глава. — Точно това трябва да направиш! Как разбра?

* * *

Мислех, че ме занася, докато не се върнахме до джипа и не установих какво е майсторил Амброзио с онези палмови листа — крила! Но дори и тогава не бях съвсем убеден. Гледах грубоватата конструкция от листа, клони и увивни растения и клатех невярващо глава.

— Нали не очаквате сериозно да си надяна тези неща и да скоча в пропастта?

— Напротив! — вдигна вежди Амброзио. — Аз и друг път съм правил такива. Много добре летят.

Обърнах се към Мая с намерението да кажа: „Шегувате се, нали?“, но разбрах, че никой не се шегува. Е, сега вече се изплаших.

— Не мога да го направя.

— Налага се.

— Няма да стане.

— С други е ставало, ще стане и с теб.

— С теб ли? — попитах аз.

Тя кимна.

Хайде пак — щом Мая го е направила, защо и аз да не мога?

Разтреперих се. Може да бе от липсата на твърда храна или от страх — или и от двете заедно. Отидох до джипа и отпих от млечната смес, гълтайки колкото ми позволяваше гърлото. След малко се почувствах по-добре... не треперех толкова, но далеч не се бях успокоил.

Вдигнах очи. Мая и Амброзио ме гледаха в очакване. Въздъгнах. Какво ли не бях преживял вече — едва не ме бяха погребали жив свличащи се пясъци, за малко да ме изпече жив разтопена лава, за малко да се удавя. Защо ли да не поема и риска за малко да умра при опит за летене... стига да не забравяме важното уточнение „за малко“.

— Какво пък толкова — казах аз с всичката смелост, на която бях способен. — Ще се пробвам.

Амброзио реагира с огромна усмивка, а Мая... с блуждаещ поглед и бавно кимване. За какво ли си мислеше? Какво ли ставаше зад тези нефритени очи? Наистина ли бе нужно всичко това, или тя просто проверяваше докъде можех да стигна, докъде можеше да ме тласка, преди да запъна пети и да откажа да вървя по-нататък?

* * *

Да си призная, крилата бяха доста изкусно направени, всъщност приличаха повече на хвърчило. Тънки гъвкави клонки служеха за рамка, дебел слой палмови листа оформяше летателната повърхност и всичко това бе овързано със здрави зелени лиани. По-дебели лиани прикрепваха рамката към тялото ми и служеха за дръжки в краищата на крилата. Тесният V-образен край на хвърчилото бе привързан към левия ми глезен; десният крак оставаше свободен.

— Когато полетиш — каза Амброзио, докато връзваше последния възел, — сложи дясното стъпало върху лявото.

— Когато полетя — захилих се аз. — Ето това се казва пример за положително мислене.

Защо ли не изпитвах ужас? По някаква причина изобщо не бях толкова изплашен, колкото очаквах. След първоначалната тревога

инстинктът ми за самосъхранение остана странно бездеен този път. Страничен ефект от безмилостната атака на Капитан Карцином, навярно. Или разумът ми бе надделял над инстинкта? В края на краищата какво толкова щеше да стане, ако полетя с главата надолу в пропастта? Щях да съм изпреварил неизбежното само с няколко дни. Шеметни секунди ужас при падането и после забрава — бърза, милостива, по-бърза от моя Кеворкянов комплект.

Тази мисъл ме изпълни със странен покой.

Амброзио започна да връзва въжето около кръста ми.

— А това за какво е?

— Съществуват две опасности — обясни Мая.

— Имаш предвид освен опасността да полетя като камък надолу.

— Да. Това е едната. Другата е да полетиш твърде нависоко. Ако се издигнеш прекалено високо над ръба, насрещният вятър ще те избута извън обсега на течението, излизащо от устата на вулкана...

— И ще се понеса надолу към джунглата.

Тя кимна.

— Да. Ще се опитаме да предотвратим това с помощта на въжето.

— Много ще съм ви благодарен.

Амброзио свърши с връзването. После провери всички възли. Накрая доволен ме тупна по гърдите.

— Готов сте да полетите, сеньор.

Кимнах и пристъпих към ръба. Не е за вярване колко самонадеян и безразсъден се чувствах. Като гледах тази ветровита бездна, ми се струваше дяволски трудно да успея с крехкото изобретение на раменете си да стигна до другия край. Но не ми пукаше. Така ли се чувства човек, когато няма какво да губи? Каквато и да бе причината за настроението ми, то ме изпълни с усещането за безгранична свобода: всичко ще опитам... дори да стигна до небето.

Така ли се е чувствал Икар?

А Мая? Така ли се е чувствала и тя, когато е стояла на този ръб със своите собствени палмови крила? Тя е можела да загуби всичко, но е имала вярата си, която ѝ е давала сила. Погледнах в бездната и мога да се закълна, че и тя ме погледна.

Е, сега вече се изплаших. И знаех, че колкото повече стоя, толкова по-голяма е вероятността да се откажа. Затова стиснах зъби,

сграбчих здраво дръжките, наведох се напред и отскочих от ръба.

Изпищях от ужас при първите секунди на свободно падане, после мощното течение, което струеше от дупката, подхвана крилата ми — помислих, че ще изтръгне ръцете ми от раменните стави. Но успях да устоя на напора. Падането се забави, после спря и аз се понесох в широк бавен кръг.

Господи, летях!

Започнах да се смея, да викам и да крещя и сигурно щях да звуча като каубой от родео, ако имах нормален глас. Бях замаян, бях обезумял, но дявол да го вземе — наистина бях *полетял*!

Не виждах Мая и Амброзио, застанали на ръба над мен, но чух Амброзио да ми крещи за десния крак.

Кръстосах крака в глезените — десния върху левия — и се опитах да наложа някакъв контрол върху летенето. Носех се плавно и бавно в кръг по часовниковата стрелка. Дръпнах надолу с дясната ръка, за да сведа дясното крило. Това ме доближи до центъра, където течението, изглежда, бе най-силно. Започнах да се издигам.

Сега вече виждах Мая и Амброзио на ръба — Амброзио държеше с една ръка въжето, с другата махаше, но Мая бе сплела пръстите на ръцете си около устата. Спомних си какво ми бе казал Амброзио за насрещните ветрове и гледах да не се издигам твърде високо. Дръпнах дръжката на лявото крило надолу и започнах да обикалям в по-широк кръг и се придвижвах към стената, където бе терасата. Но като гледах с каква скорост се приближавам към стената, изведнъж осъзнах (за малко да се окаже твърде късно), че бях дръпнал твърде силно крилото надолу. Веднага отпуснах лявото крило нагоре и силно дръпнах дясното надолу. Разминах се на косъм — едва не се размазах върху лавата като муха на предно стъкло на автомобил.

Понесох се отново в кръг и набрах малко височина, после бавно се запусках към периферията. Терасата влезе в полезрението ми като площадка за кацане. За щастие бе достатъчно голяма и множеството грешки, които допуснах при непохватния си заход, не се оказаха фатални. Откачих десния си крак от глезена на левия и го оставих да виси, с надеждата да стъпя на него при кацането. Тъкмо си мислех, че ще го направя както трябва, и обувката ми се закачи за буца лава, спънах се и се приземих на колене.

Но все пак успях! Бях там!

Останах на колене и отпуснах рамене с облекчение. Докато чаках сърцето да престане да блъска с всичка сила гърдите ми, ясно си дадох сметка, че въобще не бях онзи непукист, за какъвто се мислех — исках да живея много повече, отколкото си признавах — и че току-що бях извършил нещо абсолютно налудничаво.

Накрая с мъка се изправих на крака и се обърнах. Вдигнах палци към Мая и Амброзио, после се завъртях към стената. Закуцуках по терасата, която ме отведе в малка ниша, където открих поредната гигантска друза, разположена в задната стена. Четири синкави зъбеца стърчаха в центъра на друзата. Издърпах един и го сложих в джоба, където той дрънна при досега си с другите два. Това бе лесната част.

Сега оставаше само да се върна.

Изведнъж се разтреперих при тази мисъл. Какво се бе променило? Нали вече го бях правил веднъж? Вече бях сигурен, че хвърчилото на Амброзио действа и знаех, че мога да го управлявам. Нали го бях направил веднъж, щях да го направя пак... дали?

Не че имах избор. Или още един скок в бездната, или оставам тук, докато изгния.

И тогава забелязах подмятаното от течението въже, което бе вързано с единия си край за кръста ми, а другият бе при Мая и Амброзио. Ами ако...?

Представих си как завързват техния край за джипа, аз намирам тук място, където да го вържа и после тръгвам по него през бездната, увиснал на ръце.

Кого ли заблуждавах? Отслабващите ми мускули нямаше да издържат и три метра, преди да се предадат и да ме оставят да полетя направо в гърлото на Дяволската свирка.

Но също така си знаех, че ако се изправя на ръба на терасата и отново погледна надолу, щях да изживея неописуем ужас, докато се реша на гигантския скок. Затова хукнах към ръба — тичах, колкото можех, с единия крак, вързан за летателното приспособление — и полетях в бездната.

Отново това първоначално чувство за свободно падане и после ме подхвана вятърът. Понесох се право напред. Обикалянето в кръг сега ми се виждаше опасно — току-виж съм се ударил в стените. Течението в центъра ми се струваше по-силно или пък не съм бил точно в центъра първия път. Бях преполовил разстоянието, когато

вятърът ме тласна с всички сила и ме издигна до ръба, после над него. Наклоних едното крило, за да изляза от силната струя въздух, но това се оказа невъзможно. Гледах към Мая и Амброзио — те дърпаха въжето към себе си, а с него и мен. Точно така. Давайте. Дърпайте ме като хвърчило. Свалете ме на твърдата земя. Веднага. *Моля ви!*

Получаваше се. Малко по малко ме издърпваха от вихрушката и аз губех височина... само че се спусках прекалено бързо. Въжето увисна и аз полетях като камък към Мая и Амброзио. Нададох ужасен дрезгав, прекъсващ вик. Задърпах обезумял дръжките в непохватен опит да размахам крила, само и само да забавя падането.

Амброзио скочи и някак си успя да ме хване. Направи каквото можа, за да омекоти удара, но когато и двамата се стоварихме на земята, аз паднах наполовина върху него и наполовина върху издадена скала. Остра болка прониза лявата страна на гърдния ми кош и се чу глухото изпукване на строшено ребро.

— Добре ли сте? — дотича Мая.

Не можех да говоря. Ударът бе изкарал въздуха от дробовете ми и щом се опитах да си поема дъх, нож промушваше гърдите ми. Накрая спазмите утихнаха и аз успях да поема няколко пъти малки глътчици въздух.

— Не — изсвистях аз в отговор, с ръка върху ударената страна. — Не съм. Имам счупено ребро.

— Но си жив — каза тя, коленичи до мен и обгърна с ръце лицето ми. — Това е най-важното. Взе си и зъбеца. Сега остава само водния зъбец и колекцията ти ще е пълна.

Нямах сърце да убия лъча на надежда, сияещ в очите на Мая, но тя рано или късно щеше и сама да се досети.

— Не разбираш — казах аз. — Аз не можах да задържа достатъчно въздух да стигна до зъбците със здрави ребра, та сега със счупеното ли ще успея. Край. Всичко свърши. Аз съм свършен.

Като видях съкрушеното ѝ изражение, не знаех за кого ми бе по-мъчно: за мен или за нея.

Пътуването на връщане бе мъчително. Остра болка пронизваше ребрата ми при всяко друсване на джипа.

Стъмваше се, когато пристигнахме в селото. Едва след като вечеряхме — ако подсладеният коктейл от сокове на разни растения и животни можеше да се нарече вечеря — болката в гръдния ми кош позатихна, но колкото и да се мъчех, не можех да си поема дъх с пълни гърди.

А това означаваше, че първоначалната ми преценка е била абсолютно безпогрешна: възможността да се гмурна на девет метра утре и без счупено ребро бе малко вероятна, но сега беше станала пълна химера — шансът бе от порядъка едно на милион.

Затова седях нещастен в колибата до вратата и гледах танца на лунните отблясъци по пясъка.

Една сянка спря пред прага ми.

Мая. Силуетът ѝ се очертаваше на лунната светлина. Беше облечена в семпла памучна рокля и държеше някакъв голям буркан.

— Нося ти нещо — каза тя и повдигна буркана.

— Ще мога ли да дишам под вода с него?

— Лечебен мехлем е — тихо обясни тя, пристъпвайки към мен.
— Стара рецепта на майте.

— Мехлем. — В днешно време тази дума рядко се използва. Но няма мазило, което да е в състояние да излекува счупено ребро.

— Човек никога не знае. Свали си ризата и легни по гръб на това одеяло.

Направих каквото ми каза и тя коленичи до мен.

— Покажи къде те боли.

Положих ръка върху натъртената, леко оттекла тъкан над шестото ребро от лявата ми страна.

— Ето тук.

Мая отстрани ръката ми и започна нежно да нанася мехлема. Беше топъл и мек като кадифе, малко мазен, с дъх на почва и растения. Колибата се изпълни с миризма на джунгла. Пръстите ѝ се движеха

бавно в кръг и се плъзгаха по ребрата ми, отлитаха към буркана, пак се връщаха и нанасяха мехлема на все по-голяма повърхност.

Другата ръка също се включи в действие. Надвесена над мен, Мая започна да масажира гръдните ми мускули, раменете, корема. Малки електрически искри летяха от върховете на пръстите ѝ към слабините ми. Усетих, че се възбудям.

— Обърни се — каза тя пресипнало.

Обърнах се по корем и трепнах от болката, пронизала ме в реброто, която обаче бързо затихна, щом Мая плъзна ръце по гърба ми и заразтрива смалилите се, омекнали мускули, втривайки мехлема в кожата ми.

Пръстите ѝ стигнаха до кръста ми.

— Разкопчай си колана — прошепна тя.

Заболя ме пак от усилието да освободя колана, но не ми пукаше. Бях в пълна безтегловност, обвит в топла, мокра мараня. Ръцете на Мая моментално се мушнаха под колана ми и замачкаха задните ми части. После тя реши, че гащетата ѝ пречат и ги дръпна. Аз надигнах ханш и я оставих да ги смъкне. След миг бях гол, а тя покриваше с мехлем задната страна на бедрата ми, свивките на коленете и по-надолу, чак до глезените — древна жрица балсамираше труп за погребение.

— Обърни се пак по гръб — каза тя.

Поколебах се — друго беше с лице към одеялото — сляп и ням свидетел на обзелата ме възбуда — но после реших, че състоянието ми едва ли ще изненада Мая. Затова се обърнах и още повече се втвърдих, като видях как щръкнах във въздуха.

Мая продължи масажа със странния си мехлем — по пищялите, по коленете, по бедрата... И тогава ръцете ѝ отлетяха. Искеше ми се да изкрещя, да я моля да ме докосне, само веднъж, моля те. Не се наложи. Тя се върна и ме обгърна с двете си намазани с мехлем ръце, покривайки с мазило болезнената ми ерекция.

Изстенах — нисък, почти изстрадан звук, изтръгнал се от дълбините на душата. Не можех да се спра. Бе минало толкова време, а ръцете ѝ бяха толкова нежни.

И тогава Мая повдигна роклята си и ме възседна. Бе гореща и мокра отвътре, а аз бях намазан така, като че ли се готвех да преплувам Ламанша. Проникнах в нея и стиснал горната част на бедрата ѝ, се

извих като лък срещу нея и започнах да се движа в безумен лудешки ритъм, докато тя седеше неподвижно, опряла длани върху раменете ми. Бях абсолютно извън контрол, изцяло под властта на възторженото напрежение, което нарастваше в слабините ми и в перинеума. Избухнах в нея — мощни спазми подмятаха краката ми и гърчеха коремните мускули, освобождавайки горещи, възхитителна, пулсираща струя, която сякаш нямаше край.

Трябваше ми секунда да възстановя дишането си. Погледнах към нея — все още седеше върху мен. Едва ли бях успял да ѝ доставя някакво удоволствие. Сигурно никакво.

После тя изпусна въздишка, почти като ридание, и леко удари с юмруци по пясъка от двете ми страни... после пак... и още веднъж.

Долових раздражението ѝ.

— Извинявай. Толкова отдавна не бях...

— Не е това.

— Какво тогава...?

Тя притисна пръст към устните ми.

— Шшт. Няма значение. Пък и още не сме свършили.

Мая изхлузи роклята си през глава и я метна настрана. Взе ръцете ми и ги постави върху гърдите си. После започна да движи таза. Все още бях вътре в нея, но много по-малък и мек, отколкото бях влязъл. Втвърдяването на зърната ѝ под пръстите ми и почти церемониалният начин, по който въртеше и тласкаше таза си, имаха магическо въздействие и скоро отново достигнах пълните си размери.

И сега бе ред на Мая. Наведе се напред, сграбчи раменете ми, заби нокти в плътта ми и стенийки, се впусна във вихрена езда. Накрая ахна и се скова, надигна се и изви гръб назад. Чувах как дъхът ѝ излиза със съскане между зъбите. Нададе остър писък, аз тласнах ханша си в нея и избухнах за втори път. Двамата застинахме така — не съвсем на земята, но не и съвсем във въздуха — не знам колко време. После се срутихме потни, задъхани и сплетени в едно.

Обгърнах с ръце лицето ѝ и я целунах.

— Ти току-що изпълни последното желание на осъден на смърт.

Целунах я отново и усетих сол по бузите ѝ.

— Няма да умреш — прошепна тя. — Няма да позволя.

Обвих ръце около голия ѝ гръб и я стиснах в прегръдките си толкова силно, колкото ми позволи счупеното ребро. Тя плачеше — не

го чух, по-скоро го усетих — и ми се прииска и аз да заплача.

О, Мая — мислех си аз. — Как бих искал да имаше властта да отмениш смъртната ми присъда. Защото сега, след като те намерих, не искам да те изгубя.

Не бях срещал жена, с която да сме така диаметрално противоположни и същевременно толкова да си приличаме. Спорехме за всичко и въпреки това през живота си не се бях чувствал по-съвместим с друго човешко същество, дори с Ани.

Ракът сам по себе си бе несправедливост, но да открия сродна душа, с която животът би могъл да е толкова красив, точно когато съм се качил на експресен влак към вратите на смъртта, бе непоносимо потискащо.

Исках да кажа още нещо, но клепачите ми натежаха и изведнъж полетях като камък в океана на съня...

... полетях като камък...

... виждам как камъкът удря повърхността... гледам на забавен каданс как разплисква водата, виждам вълничките как бягат настрани, а камъкът потъва към прозрачните дълбини...

... потъва...

... като камък...

Недостиг на въздух ме изтръгна от съня.

Отворил широко уста, давейки се за глътка въздух, бързо се надигнах и седнах. Очаквах остра болка в гръдния кош при това рязко движение, но нямаше. Когато спазмите от липсата на въздух поутихнаха, докоснах счупеното ребро. Все още бе чувствително на пипане, но далеч по-слабо от предната вечер. Мехлемът, който Мая бе използвала, изглежда, действаше. Трябваше да разбера какво има в него и да...

Чуй се само, помислих си аз. Все едно някога ще имам шанс да го прилагам.

Гърлото ми бе така оттекло, че дори слюнката си не можех да преглътна.

Огледах се и осъзнах, че съм сам. Исках да е с мен, исках да я държа в обятията си, да ѝ кажа как вече няма значение дали ще ме излекува, или не, защото тя бе преобработила остатъка от живота ми. Но Мая сигурно си беше тръгнала през нощта. Бях съкрушен. Не съм я чул. Спал съм като труп.

Но точно преди да заспя, ми хрумна идея...

Изправих се с мъка и се запрепъвах към вратата на колибата. Загледах се отвъд плажа и водата към зъберите на Ла Мано Хундиендо. Стори ми се, че съм открил начин да стигна до водния зъбец.

Само дето не можех да се начудя откъде се взе желанието да го направя. Бях отпаднал, беше ми зле, а и знаех, че днес вероятно бе последният ден, в който щях да съм в състояние да преглътна нещо. Тогава защо да губя време и енергия (и без това ми оставаше толкова малко и от двете) за такава безсмислена задача?

Не можех да го обясня, но нещо ме караше да стигна до този последен зъбец. Навярно защото бе начинание, което бях започнал и не бях довършил. Сигурно не исках да оставям след себе си нищо недовършено. А може би Капитан Карцином бе плъзнал из мозъка ми и бе засегнал способността ми да мисля критично. Но най-вече исках да го направя заради Мая.

Бях твърдо решен да завоювам четвъртия си зъбец, преди да умра.

Забелязах Мая, застанала до Амброзио, и пулсът ми се ускори. Само от това, че я видях, усетих прилив на нови сили. И тогава осъзнах колко силно се бях влюбил в нея.

Тръгнах към тях. Топлата усмивка, с която ме посрещна, замая главата ми. Протегнах ръце към нея, но бърз предупредителен поглед и кратко врътване на главата ме спряха насред жеста. Защо? Нима на Мъдрата не ѝ се разрешава да показва привързаност на публично място? След като снощи бях с нея, вътре в нея, сега да не мога да я докосна... Сигурно щях да се почувствам смазан, ако не ми се стори, че насаме с мен реакцията ѝ щеше да е друга.

— Искам още веднъж да опитам да извадя водния зъбец — казах аз със сух стържещ глас.

Мая ме погледна с болка в нефритените си очи.

— А реброто ти... нали нямаш сили...

— Май измислих начин. Но ще имам нужда от помощта на Амброзио.

* * *

— Не знам дали може така — колебаеше се Мая, докато Амброзио насочваше лодката към Ла Мано Хундиендо.

— Защо да не може? — казах аз, напъвайки се да надвикам шума на извънбордовия двигател. — Ще вляза във водата, както майка ме е родила, точно както твърдиш, че трябва.

— Ама ще държиш камък.

— Да. Всички камъни принадлежат на Майката, нали? Просто ще пренеса един от сушата в морето.

— Не знам — поклати тя глава.

За първи път, откакто бяхме тръгнали на това пътешествие, Мая изглеждаше неуверена в онова, което трябваше да се направи, и в начина, по който трябваше да се направи. И аз се почувствах като жалък новоизлюпен теолог, който се хваща за постулатите на нейната митология и започва да ги тълкува в своя изгода.

— Просто никога не съм чувала някой да е правил така досега.

— Ами или пробваме по този начин, или се отказваме. Защото няма друг начин, по който да успеея.

Сцената с падащия във водата камък от предната нощ се бе запечатала в паметта ми. Напомняше ми за колана с оловни тежести, който бе неделима част от екипировката на водолаза. Защо да не ускоря слизането си до дъното, като държа тежък камък?

Преди да потеглим от брега, двамата с Амброзио намерихме един гранитен камък, който тежеше поне двайсет кила, и сега лежеше до мен в предната част на лодката.

Гледах почти стръвно скалния палец, който се възправяше над нас. Вече горях от напрежение. Желанието да се сдобия с четвъртия зъбец бе надминало всички разумни граници. Щях да го направя, ако ще това да е последното нещо в живота ми.

Вече не се притеснявах от голотата си пред Мая, затова щом Амброзио изгаси двигателя, бързо свалих ризата и гащетата. Той дойде на носа и ми помогна да вдигна камъка. Когато го хванах здраво, се отдръпна назад. Отслабналите ми крака се разтрепериха под тежестта на скалния блок, който притисках към гърдите си. И тогава усетих ръцете на Мая върху раменете си, устните ѝ докоснаха леко тила ми.

— Нека Майката насочва ръката ти — прошепна тя.

Кимнах и си помислих, че Мама ще трябва много добре да ме насочва... имах само един камък, втори опит нямаше да има. Трябваше да успеея — сега или никога.

Втренчих поглед в закръглената жена — символ на плодовитостта, издълбан в скалата на зъбера, и поех четири пъти дъх толкова дълбоко, колкото ми позволяваше счупеното ребро, после бутнах камъка напред и скочих през борда. Стисках гранита на живот и смърт, а той ме дърпаше към дълбините. Ритах, за да ускоря слизането. И изведнъж право под мен видях акулата — едва не изпуснах камъка. Но тя се стрелна настрани от пътя ми и изчезна от поглед, а аз продължих надолу.

Видях как се приближава кристалната друза и щом се изравних с нея, пуснах камъка, който продължи да пада. Дробовете ми вече изнемогнаха, когато протегнах ръка към един от зеленикавите зъбци, наредени сред кристалите, но все още имах въздух. Защо ли не се бях сетил за това преди? Щях да си спестя толкова тревоги.

Издърпах първия зъбец, който хванах, и заритах с крака обратно към повърхността, подпомаган от естествената способност на тялото ми да плува. Огледах се за акулата, но от нея нямаше и следа.

Както при всеки от предишните опити, и сега се показах от водата точно до лодката, но този път не бях с празни ръце.

— Взех го! — изграчих аз, щом се хванах за борда.

Видях сълзи по усмихнатото лице на Мая. Моментално се пресегнах и пуснах зъбеца в лодката, да не би да го изпусна във водата — само това ми липсваше. Едва бях успял да поема глътка въздух, и бях повлечен обратно към дъното.

Акулата! Нямаше кой друг да е!

Замахвах неистово с ръце, обзет от паника се мъчех да се добера отново до повърхността, но тя продължаваше да ме тегли надолу. Странна смесица от мисли и образи минаха през ума ми: видях Ани в сватбената ѝ рокля, Кели като новородена, Мая, облежната върху раменете ми предната нощ, и си помислих: „Така ли ще свърши всичко — да ме изяде акула?“.

И тогава ужасният, раздиращ натиск върху пресеца ми изчезна, заменен от щипещото усещане, предизвикано от солената вода върху открита рана. Бях зашеметен, вцепенен, борех се с шока и с всички сили се опитвах да изляза от водата, ужасен, че атаката може да се повтори.

Въздух! Къде е повърхността? На каква ли дълбочина ме бе замъкнала акулата? Чужди ръце ме подхванаха още преди да си бях показал главата над водата — Мая и Амброзио ме измъкнаха и ме прехвърлиха през борда в лодката.

Пред очите ми избухваха черни петна и ставаха все по-големи. Чувах гласа на Мая — писклив и просмукан от страх, повтаряше: „О, не! О, не!“. Зърнах кървавия си крак, преди тя да го увие с риза — моята май. Ушите ми забучаха и някъде отдалече до слуха ми достигна гласът на Амброзио.

— Имате късмет, че сте толкова слаб, сеньор. Акулата обича дебели мъже. Кльоцавите ги плюе.

Отчаяно се опитвах да остана в съзнание — оставах ми толкова малко мигове, не исках да губя нито един — но нещата се изплъзнаха от контрол и ме заля тъмнина.

ЧАСТ ТРЕТА. ПЕТАТА ХАРМОНИЯ

Гласът на Мая ме измъква от дъното на морето. Мъча се да плувам нагоре към звука и целият треперя от студа в дълбините.

Накрая отлепвам подутите си клепачи и виждам да се мержелее над мен лицето ѝ — онова прекрасно лице с очи на ягуар. Образът трепка и се губи и аз отпускам клепачи, готов пак да потъна надълбоко, но гласът ме дръпва отново като риба, уловена на въдица.

Този път успявам да задържа очите си отворени и поглеждам покрай Мая. В колибата съм. През вратата се вижда яркочервено слънце, седнало върху океана.

Утро ли е?

Не. Това е западното крайбрежие. Слънцето залязва... залязва върху десния ми крак и го запалва.

Отварям уста да проговоря, но излиза само съскащ звук от процедилия се въздух.

— Шшшт. Не говори — казва Мая.

Но се налага. Този път оформям думи и гласът ми звучи като пясък, сипещ се върху сухи царевични листа.

— Акулата... крака ми...

— Имаш дълбоки прорези — обяснява тя. — Намазах ги с един мехлем и ги бинтовах. Ще заздравеят, но...

— Какво но?

— Ще те закарам в болница, ако искаш.

— Не! — Надигнах се рязко и сграбчих ръцете ѝ. — Не! Моля те! — Не можех да си представя, че ще лежа в болнично легло, изпънат под чаршафите като избеляло, изсушено растение в хербарий.

— Ами не знам какво друго да направя — навежда тя глава.

— Петата хармония... нали затова дойдохме тук?

— Но ти си твърде слаб. Не можеш да се изкачиш до върха.

Права е. Вие ми се свят само като седя — стаята се накланя и се върти около нас, но успявам да не падна. И ми е студено. При цялата невероятна жега и влага в Мезоамерика, аз треперя.

Знам какъв е проблемът: постоянните изпотявания през нощта, плюс постоянно намаляващият прием на течности са ме обезводнили жестоко. Устата ми е суха, а дори и да имах нормално количество слюнка, нямаше да мога да я преглътна. Кръвното ми налягане сигурно е спаднало до минимум.

Навярно, ако отида в болница... само колкото да възстановя водния баланс... с няколко литра интравенозно...

Кого заблуждавам? Напъхат ли веднъж тръбичките си в мен, няма излизане.

Тръбички... Интравенозно...

— Сака ми. Донеси ми сака.

Мая ме поглежда объркано.

— Защо?

— Кеворкяновият комплект.

Нефритените ѝ очи се разширяват.

— Не, Уил! Рано е още.

— Той ще ми помогне.

— Не! Обещах, знам, но...

— Чуй ме, Мая. Не искам калия в момента... само течността. Декстрозата и водата... директно в кръвообращението ми. Ще ми даде достатъчно сили да...

Тя се усмихва и очите ѝ светват с разбиране.

— Естествено! Естествено! — Обръща се към сака, после пак към мен. — Това не е номер, надявам се.

— Не. Не е номер. Честна дума.

Но ако това не подейства, ще настъпи моментът за сериозната част.

Поглеждам към оцапаните с кървави петна бинтове върху пулсиращия ми десен прасец и го усещам горещ. Думите на Амброзио за навика на акулата да изплюва мършавите се връщат в ума ми и аз потръпвам. Ами ако бях по-здрав и по-пълничък? Изглежда Капитан Карцином е спасил живота ми.

Да, ама ако не беше Капитан Карцином, изобщо нямаше да съм във водата с проклетата акула. Нямаше дори да съм в Мезоамерика.

И нямаше да срещна Мая... прекрасната, невероятната Мая.

От усилието да разцепя този гордиев възел между шанс и обстоятелства още повече ми се завива свят. Странни са пътищата на

съдбата.

Залязващото слънце се отразява в нещо до мен и привлича погледа ми — вързопче, увито в мушамата. Развивам мушамата и вътре — зеленият зъбец. Задържам го в ръка за миг, после нареждам до себе си и четирите един до друг — червения, златистия, синия и зеления — точно като колекцията на Мая, когато за първи път видях тия зъбци в Катона.

Мая се връща с комплекта и аз изваждам една от торбичките с воден разтвор на декстроза. Само 250 милилитра... Искане ми се да съм взел еднолитрови. Развивам тръбичката и вкарвам единия край в отвора в долния край на торбичката. Отварям кранчето и оставям течността да изгони въздуха от тръбичката, но я спирам, преди да прокапе — всяка капка е ценна. Подавам всичко на Мая, която хваща торбичката с едната ръка и края на тръбичката с другата.

— Задръж така за малко и бъди готова да я включа, когато ти кажа.

Сега завързвам турникет около левия си бицепс. Помпам с юмрук, за да напълня вените. Като имам предвид колко са намалели мазнините в тялото ми, очаквам вените да изпъкнат като къртичини на гола поляна, но те едва се очертават... ново доказателство за високата степен на обезводняване. Потупвам и пляскам по брахиалните вени, за да привлече кръвта в тях, и накрая една набъбва.

— Ето — отбелязах аз и посегнах към абоката — къса игла с голям диаметър, с пластмасови крилца, използвани, за да улеснят залепването към кожата.

Нямаме алкохол, затова ще трябва да мина и без дезинфекция. Пръстите ми треперят, докато отварям опаковката на иглата и докосвам със скосения ѝ връх плътта. Имам само една вена и при това не много добра. Ако я спускам, ще се наложи да опитам на другата ръка, което означава да действам с лявата, на която не бих искал да разчитам.

Помпам с юмрук още няколко пъти, поемам дъх и мушвам иглата в кожата — моментно убождане; стягам се вътрешно, като виждам как вената се измества встрани; натискам по-силно в желанието си да я настигна и съм възнаграден с аленочервена струя, която изпълва късата тръбичка на абоката.

— Пипнах те — казвам аз на вената.

Повдигам крайчеца на водача и Мая вкарва интравенозната тръбичка в него. Тя вдига ръката с торбичката, аз отварям кранчето максимално и разтворът започва да тече. И понеже нямаме лепенка, държа с пръсти абоката, докато торбичката се изпразва... бавно... малкият отвор на абоката ограничава скоростта на вливане, но поне не го спира.

Мая продължава да стои права и двамата гледаме торбичката както телеманиаци телевизия.

Накрая торбичката се изпразва.

— Изстискай я — казвам на Мая.

После изцеждам тръбичката, изтласквайки и последната капчица във вените си. Изваждам иглата и запушвам дупката с палец.

— Как се чувстваш? — пита Мая и ме гледа внимателно.

— По-добре.

Не е лъжа. Мога да поема още литър-два, но съм удивен от енергизиращия ефект на тези нищо и никакви двеста и петдесет милилитра подсладена вода, влети директно в кръвообращението ми.

Поглеждам през вратата. Слънцето се е скрило, оставило е само алени петна по небето и по водата там, откъдето е минало.

— По-добре да тръгваме — казах аз. — Заведи ме при твоята пътеводна звезда.

— Трябва да отидеш сам — уточни Мая.

— Сам до върха?

— Пътят е маркиран. Доведох те дотук, но по-нататък не мога да те придружа. Останалото е между теб и Майката.

Опитвам се да стана, но имам нужда от помощта на Мая, за да си стъпя на краката. Дълбока пулсираща болка засилва паренето в десния ми прасец, докато, куцукайки, обикалям колибата за проба.

— Как ще се кача догоре?

— Трябва.

Мисълта да се изкача до онова плато е страшна сама по себе си, да не говорим как ми изглежда перспективата да го направя без Мая... а после и да се изправя пред каквото там трябва да се изправя без моята водачка...

Сърцето започва да блъска в гърдите ми. Не искам да съм сам. Не сега.

— Ти къде ще си?

— Тук долу, ще се моля на Майката и ще се надявам, че съм разрушила достатъчно от твоите стени, за да може силата ѝ да влезе в теб... Ще се моля и за теб да усетиш и да приемеш енергията, когато дойде.

— Но какво да правя, като се кача там?

Тя започва да обяснява...

* * *

Пътеката наистина е маркирана — ако могат да се нарекат маркировка стъпалата, издълбани в скалата — но е стръмна и често не се вижда къде е следващото стъпало.

А и приливът на енергия от вливането на разтвора започва да отслабва.

И десният ми крак е като отлята от олово тежест.

Подгизнал съм от пот, губя течностите, които едва-що съм поел, изпълнен съм с ужас и същевременно се чувствам така спокоен в тази нощ, натежала от очакване, и вече не съм чужденец тук, а част от това място.

Виждам в сенките да проблясват очи на паяци, чувам чувственото отъркване на анаконда и отровна пепелянка, бързи стъпки и шепот на малки нощни същества, усещам как листата около мен оживяват и се вият под звуците на изначален ритъм, недоловим за моя слух, дърпат ме за дрехите и ме канят да се присъединя към танца им в такт с пулса на света.

Дали е от болестта — треска, делириум, метастазна лудост — или с всяко стъпало навлизам в някаква друга реалност? Не знам. Обезводняването и придружаващият го електролитен дисбаланс могат да правят странни неща с мозъка на човек, могат да те накарат да буйстваш, да виждаш несъществуващи неща, да разговаряш с отдавна умрели хора.

Струва ми се, че виждам Кели, седнала на едно от стъпалата над мен, но щом се приближавам, изчезва. Виждам родителите си, и двамата вече покойници — гледат навъсено това обречено, ранено, рошаво същество, в което се е превърнал синът им.

И те изчезват, появява се Терзиски със снимка на Мая с кафяви очи. Не спирам. Минавам право през него. Оставям ги всичките зад себе си и се влача нагоре и нагоре, като престарял човек със съсипан крак. Хващам се за лиани и клони като за парапет и с мъка се докопвам до всяко следващо стъпало — вдигам здравия крак, стъпвам, издърпвам болния, вдигам здравия...

Накрая раненият крак отказва да се движи сам и аз трябва да пълзя и да превземам стъпалата едно по едно на четири крака.

Някъде отвисоко ме залива светлина. Поглеждам нагоре и виждам как пълната луна — яловата дъщеря на Гея, както каза Мая — преваля хълма. Никога през живота си не съм я виждал толкова ясна, така непоносимо ярка, толкова близо — страх да те хване — мога да различа всяка планина, всеки кратер по тъжното ѝ лице, осеяно с рани.

Закъснявам. Трябваше да съм вече там, на платото, да подредя зъбците и да легна, както ме е инструктирала Мая. Ако изпусна момента, когато луната е в зенита си...

Остават ми още само двайсет крачки. Трябва да удвоя усилията си, за да стигна до върха навреме, ала нямам сили да се помръдна. Зъбците в джобовете ми вече тежат като олово. Не мога да изстискам от себе си нито капка енергия повече. Тялото ме боли от изтощение, задушavam се от мъчително чувство за поражение. Поглеждам нагоре. Някой стои на стъпалата над мен и ми препречва пътя.

Ама че си идиот — казва той. — Я се виж. Рисувах живота си и крака си, за да замъкнеш жалкия си задник и куп метални дрънкулки на върха на някаква си планина накрай света. И за какво? За нищо. Защото много добре знаеш, че точно това ще стане горе — едно нищо!

Взира се в него и само с устни питам:
— Кой?

Той обаче не обръща внимание на въпроса ми. Смее се.

„Пета хармония“? „Ново ниво на съзнание“... Дрън-дрън. Защо не си признаеш, момченце? В дъното на душата си много добре знаеш, че това са празни приказки. Последен акт на глупав символичен бунт срещу науката, която те предаде. Е, добре — каза, каквото имаш да казваш, вече е време да престанеш с тези глупости, върни се в реалността и опитай да прекараш малкото време, което ти остава, колкото се може по-приятно.

Сега вече го познах. Моето старо аз... с по-ясни черти, по-добре хидратиран, по-охранен. Такъв ли съм бил? Надявам се, не. Стариат Уил май не разбира станалото в Мезоамерика. Може да е прав и горе наистина да не ме чака някакво ново ниво на съзнание. Но работата не е там.

И в какво е работата тогава, момчето ми?

И аз не знам точно. Нямам научно доказан, проверен, статистически значим отговор на този въпрос. С други думи — нямам представа какво ще стане там горе.

Ала знам, че започнах това пътуване преди седмица с една непозната на име Мая. Знам, че тази непозната сега е центърът на моя бързо سماляващ се свят. И знам, че пътуването ми ще завърши не „колкото се може по-приятно“, а на върха на това плато.

Да завърши пътуването, което започнах с Мая — това е краят. Ако се окаже средство за постигане на нещо друго — чудесно. Какво по-хубаво от това да оздравея, да достигна ново ниво на съзнание. Но и нищо да не стане, няма да съжалявам. Достатъчно ми е и това, което видях, почувствах и научих по пътя дотук.

Така че каквото и да ми струва, ще довърша започнатото.

И знам, че дори стариат Уил ще оцени това.

— Махни се от пътя ми — казвам само с устни и той се изпарява.

Крайниците ми парят от отчаяние. Незнайно откъде успявам да изстискам нови сили от изтощеното си тяло и отново запълзвам нагоре. Двайсетте вертикални крачки ми се виждат като дващест етажа, затова не гледам нагоре. Моят цел е следващото стъпало. Качвам ги едно по едно и всяко е Еверест за мен. Превземам едно, после следващото и другото след него...

И по едно време стъпалата свършват. Пред мен се простира равна гола шир от вулканичен гранит. Някъде в далечината виждам високо дърво с тънък прав ствол, увенчан с купол от листа, сияещи като сребро на лунната светлина. Дървото сейба, копринено-памучното дърво... Световното дърво на Мая.

Стигнах. На платото съм. Успях.

Поглеждам през рамо към света долу, почти като на дневна светлина при тази ярка луна. Виждам покривите на селото, бялата ивица на плажа и искрящия океан отвъд него. И на този плаж, до

водата — самотна мъничка фигура. И някак си съм сигурен, че това е Мая — стои сама, гледа... чака.

Знам, че не може да ме види, но махам с ръка. Едва успявам да я вдигна. После се обръщам и започвам да се влача по скалата. Опитвам се да си спомня наставленията на Мая.

Недалеч от ръба има голям кръг, издълбан в скалата. Ще бъде в сянката на листата на Световното дърво, когато отидеш.

Проследявам с очи невероятно дългата сянка на ствола на сейбата до черното петно, където пък е сянката на короната.

Недалеч ли? За човек, който върви на два крака, може би. Но за пълзящ човек е все едно да преброди цял континент.

Насочвам се към сянката на короната. Грубият гранит, все още топъл от пещта на деня, дере дланите и лактите ми и изтърква коленете на панталоните. С мъка стигам на около два метра от сянката и спирам — почти съм в нея. Заслушвам се в силното хъркане в отеклото ми гърло, през което се мъчи да мине въздухът, и мога да се закълна, че нямам вече нито капка сили... не съм в състояние да мръдна и сантиметър...

Срутвам се по корем, широко отворил уста се боря за всяка глътчича въздух, докато се опитвам да се придвижа още малко напред. Протягам ръка да забия пръсти в скалата, за да се издърпам, убеден, че няма начин да преодолее следващия сантиметър...

И усещам как ръката ми се плъзва по скосена стена. Вдигам глава. Сигнал съм. Пред мен се простира кръгла вдлъбнатина, към три метра в диаметър, изсечена в живата скала. Но само част от нея е в сянка — повече от половината кръг вече е огрян от лунна светлина.

В ума ми нахлуват думите на Мая.

Трябва да заемеш мястото си, преди сянката на Световното дърво да избяга от кръга.

Като гледам как се развиват нещата, не ми остава много време — сянката се измества пред очите ми. С последен отчаян изблик на сила тласвам тялото си напред, претъркулвам се през петнайсетсантиметровия ръб и използвавам до центъра на вдлъбнатината. По пътя напипвам в скалата нещо като дупки за клинове.

В центъра на кръга се пресичат два реда дупки. Редовете са ориентирани към четирите краища на света. Трябва да стигнеш

центъра...

Стигам. Намирам пресечната точка и се срутвам там. Успях.

... и постави по един зъбец във всяка от четирите посоки. Огненият зъбец трябва да е на изток...

Измъквам зъбците от джобовете си и ги вдигам пред себе си. Лунната светлина прави странни неща с тях... цветовете изглеждат странно, леко променени. Оглеждам се. Знам къде е Тихият океан, така че пъхвам огнения зъбец в дупка на линията, сочеща в обратна посока.

... въздушният зъбец е на север, земният е на юг, а водният е на запад. Не ги забивай далече от центъра. Трябва да можеш лесно да ги стигаш.

Готово, готово и готово. Поглеждам и виждам, че сянката на Световното дърво се носи към края на вдлъбнатината. Трябва да побързам.

После трябва да легнеш гол по гръб, като докосваш огнения зъбец с лявата си ръка, въздушният — с дясната, земния и водния със стъпалата си.

Смъквам дрехите си, просвам се по гръб и се разполагам според указанията на Мая. Лежа под луната и звездите, разперил ръце във вдлъбнатината, и приличам на оскубано пиле в тава.

Луната е толкова ярка, че заличава звездите. И е толкова тихо тук — нощните звуци са изчезнали.

Обръщам глава и наблюдавам как крайчецът на сянката на Световното дърво изпълзява от кръга... и в този момент усещам гъделичкане в дясната ръка, въздушният зъбец засиява.

Или пък това е игра на лунната светлина?

Усещам същото гъделичкане и в лявата ръка — огненият зъбец започва да излъчва пулсираща червена светлина. Твърде съм слаб да повдигна глава да погледна другите зъбци, но по гъделичкането в стъпалата ми предполагам, че и те сияят.

И тогава чувам звук... *Не* — звуци. Високи ноти звънят тихо в нощта, едва-едва ги долавям. Зъбците. Звънят. Затварям очи, за да се съсредоточа по-добре върху тоновете. Вървя към тях, намирам ги, придърпвам ги по-близо. С приближаването започват да се сливат, влизат в хармония и зазвучават в един-единствен величествен резонанс. Отварям очи...

И извиквам.

Луната е дошла по-близо! Виси над мен и продължава да се приближава, заема цялото небе. Имам чувството, че ако се протегна, ще я пипна, стига да имах сили да вдигна ръка.

Слиза още по-ниско, страх ме е, че ще ме смаже. Чувствам как ме дърпа гравитацията ѝ, иска да ме извади от вдлъбнатината, но аз се държа за зъбците и не се пускам. И тогава усещам втора сила — тя ме бутва откъм гърба и тласка тялото ми нагоре. Разпъва ме, извива ме като лък. Приличам на живо насекомо, забито с карфица в картон. Не мога повече да се държа. Силата отдолу иска да разкъса гръбнака ми, да избухне в гърдите ми. Умирам. Сигурно умирам.

Писъкът ми прокънтява под свода на нощта...

И тогава...

Вече съм другаде.

Нищо не виждам, но имам чувството, че около мен зее огромна пустош и аз пропадам в нея. Все едно съм излязъл от тялото си. Чудя се дали това е смъртта, дали ей сега ще видя проснатото под мен безжизнено тяло и после ще тръгна по измисления тунел от светлина.

Но това продължава само секунда-две, после празнотата изчезва и се озовавам в ужасно пренаселено място, ако изобщо мога да го нарека място. Продължавам да падам.

И сега осъзнавам, че съм още в тялото си, но някак си *вътре* в него и пропадам през него, и виждам всяка частица от този организъм, подслонил ме в себе си от зачеването ми.

Виждам всяка частица... не с очи, не с обичайните сетива, които филтрират информацията на ниво съзнание и подсъзнание, а на някакво ново ниво, което никога не съм си представял, че може да съществува.

Това ли е новото ниво на съзнание, за което ми говореше Мая? Това ли е Петата хармония?

Както и да се нарича, важното е, че виждам всеки орган, всяка тъкан, всяка клетка от тялото си.

Не просто виждам, аз съм *тук*. Виждам клетките, чувам ги, усещам ги и ми идва много, прекалено много — детайлите, шумът, непрестанната активност — все едно да те хвърлят в необятен кошер, пълен с побъркани от адреналин пчели. Беше много над възможностите ми да възприемам, да схващам и да понасям. Трябва да

огранича заливащата ме информация, да изключа захранването и да стесня фокуса...

Ограничавам усещанията си, докато се изправям пред една-единствена клетка. Притискам нос към меката ѝ прозрачна мембрана като уличен хлапак пред сладкарска витрина. Наблюдавам как покрай мен минават сурови хранителни вещества и проникват през цитоплазмата, чувам ритъма на органелите вътре, докато събират съответните протеини и ги пакетират за експорт.

И аз минавам през мембраната, плъзвам се покрай митохондриите^[1] и ендоплазмения ретикулум^[2] и се насочвам към ядрото, където са подредени зигзаговидните извивки на ДНК — виждам ги толкова отблизо и толкова ясно, че мога да преброя двойките бази върху спиралите.

Страх ме е. Не разбирам. Какво става с мен? Да не полудявам? Да не би това да е поредната халюцинация, закъснял ефект от гъбения извлек на Амброзио?

Само дето тук сякаш всичко е под мой контрол и това донякъде намалява страховете ми. Охлабвам малко — съвсем малко — юздите на новото си съзнание и постепенно включвам в полезрението си повече клетки и тъкани. Чувам звук — засилва се, ефирен е, музикален, но различен от тоновете, идващи от зъбците. Пейт гласове, тихички, не във високите регистри, стотици, хиляди, милиони гласчета, засилват се. Но не ги чувам с уши, възприемам ги със съзнанието. Безброй гласчета и въпреки това ми се струва, че различавам всяко едно и чувам неговия собствен тон.

И докато изучавам гласовете, съставляващи този хор, долавям тонове, които са в дисонанс. Някои съвсем мъничко, други рязко и атонално — стържещи гласове, които нарушават хармонията.

Различавам два дисонантни хора, които се чуват от две противоположни посоки. Набелязвам си единия и се понасям натам. Приближавам се и усещам непрекъснато нарастваща активност около себе си, докато накрая се озовавам на истински фронт. Защитните ми механизми са в действие: макрофаги — огромните ненаситни клетки, които лакомо поглъщат бактерии, вируси и всичко друго, което срещнат, и не разпознават като част от тялото — търчат напред-назад, нападат и изяждат нашественици микроби, защитавайки

възстановителните механизми, заети със задачата да изградят наново някаква ужасно разкъсана тъкан.

Разбирам, че съм в десния си прасец, където клетките ми се мъчат да оправят щетите, нанесени от зъбите на акулата.

„Мъчат се“ е точната дума. Защитниците и строителите не могат да действат с пълния си капацитет. Призовават останалата част от тялото ми да им прати сурови материали, необходими им за изграждането на протеини, с които да лекуват, възстановяват и защитават организма ми. Но не получават нищо. Търся начин да помогна, да увелича притока на хранителни вещества към зоната на бойни действия. Разширявам артериолите, захранващи района; това увеличава притока на кръв, но проблемът е друг. Самата кръв е лишена от хранителни вещества. Някъде нещо ги изсмуква.

И аз знам къде.

Насочвам се към другия дисонантен хор. Гласовете тук са по-силни и идват от другия край на тялото ми. Понасям се към звука, знам откъде идва и се ужасявам от предстоящата среща, но не спирам, налага се да се изправя пред истинския проблем.

Стигам до гърлото си и намирам тумора. Това не е анимационният герой Капитан Карцином, който бях видял в гъбения си трип. Никакви циклопи мегаломани с плът на буци и тътнещ глас, а реалният тумор — мегалополис от клетъчен хаос, парцали от деформирани клетки със странни ядра вият в безумно атонална какофония, растат, набъбват и се делят... растат, набъбват и се делят с бързите цикли на митотична лудост... и това е много по-страшно от Капитан Карцином.

Ето я... ето я масата от мутирала клетки, която бавно ме души до смърт. Но къде е бясната имунна активност, която бях видял в крака? Тук действа само злокачественото образуване. Моите защитници — фагоцитите и антители ми, забързани отминават, явно запътили се към ранения ми крак, абсолютно слепи за чудовището, което поглъща техния свят под носовете им.

Сляпа омраза избухва в мен и аз ѝ се отдавам. Оглеждам се за оръжие, за да атакувам тумора. Изведнъж блясва светлина и един от зъбците — огненият — се появява пред мен, целият в пламъци. Стръсвам се при вида му. Какво да правя с това?

И тогава разбирам. Грабвам го и скачам срещу тумора. Разкъзвам мембраните на клетките му, раздирам ги и разпилявам съдържанието им — клетка след клетка. Целият съм в цитоплазма.

Спирам изтощен и оглеждам пораженията, които съм нанесъл... нищожни са. Драскотина върху повърхността.

Наблюдавам оцелелите клетки — нищо неподозиращите маси живи туморни клетки продължават безумното и неудържимо делене и размножаване, сякаш нищичко не се бе случило.

Явно с фронтална атака нищо няма да постигна. Не мога и да намеря заместител на защитните протеини Rb и p53, които липсват в туморната клетка. Имало е момент — преди месеци вероятно — когато съм могъл да нанеса решителен удар, защото тогава образуването е било още малко и е било възможно да се унищожи. Но сега... сега е огромно, клетките му са милиарди и вече е колонизирало големи части от тялото ми.

Обречен съм, ако не намеря начин да вдигна на крак имунната си система.

Отчаян се понасям към един от лимфните възли на врата. Тук бяха станали първите схватки. Оттук трябваше да бъде подаден всеобщият сигнал за тревога: *Бунт! Бунт!*

Но не се виждат следи от борба, защото не е имало сблъсък, а коварно нахлуване на пета колона. Туморните клетки бяха проникнали тихо в лимфния възел, бяха се настанили в него и продължаваха необузданото делене, започнато от техния родител, изтласквайки по-голямата част от първоначалните обитатели. И макар лимфният възел да изглежда, че ще се спуска по шевовете от размножаването на злокачествените клетки, малцината останали тук защитници нехаят.

Гледам как се делят туморните клетки и ми се иска да изкрещя на защитниците си да се събудят и да минат в атака. Да сдъвчат копелетата и да ги изплюят!

Ами ако им дам пример? Все още държа огнения зъбец. Мушвам го в хаотичното ядро на най-близката туморна клетка точно когато се готви да се дели. Разсичам ДНК-то... но деленето продължава с неотслабваща сила.

Отстъпвам победен, обезкуражен. Изпълва ме непоносимо чувство за безсилие, докато гледам как едната клетка става на две. Стоя безпомощен и се напъвам да измисля някакво решение. За какъв дявол

ми е това ново ниво на съзнание, тази прехвалена Пета хармония, ако не мога да...

Неочаквано раздвижване привлича погледа ми. Доскоро бездействащо бяло кръвно телце внезапно се втурва покрай мен и се нахвърля върху една от новите туморни клетки. Светкавично я поглъща и минава на следващата. Гледам изумен как изяжда и втората.

Какво стана?

Откривам друга злокачествена клетка, която се готви да се дели, и пак рязвам ядрото ѝ със зъбеца. Този път гледам внимателно като се дели и забелязвам белег върху мембраните на новите клетки... дефект с неправилна форма.

И изведнъж второ бяло кръвно телце се появява и поглъща двете нови туморни клетки.

Сигурно е заради белега... защитниците възприемат дефекта върху мембраната като признак, присъщ на чуждо тяло — белега на Каин — и атакуват клетката като нашественик.

И другите бели кръвни телца се раздвижват, разтревожени, че нещо не е наред. Подготвят се за борба и мембраните им се накъдрят. Застиват за миг, после минават в атака срещу другите туморни клетки в лимфния възел — срещу *немаркираните* клетки. Явно е било разпратено някакво съобщение... незначително отклонение от нормалния тип протеин в мембраните на туморните клетки, който преди това е останал незабелязан, сега е отличителен белег на нашествениците.

Клането започва. Злокачествените клетки нямат защита — оцелели са толкова дълго само благодарение на способността си да се правят на нормални. Сега, след като са разкрити, се превръщат в лесни мишени.

Но и това не е достатъчно. Туморът вече се е разраснал прекалено много и е плъзнал прекалено нашироко. Имунната ми система е слаба и дезорганизирана след месеците, в които ракът необезпокояван е завоювал позиции в тялото ми. Ако ѝ се даде достатъчно време и ѝ се предоставят достатъчно хранителни вещества, системата би могла да се възстанови и да победи тумора, но тя не разполага нито с време, нито с хранителни вещества. Обезводняването и лошото хранене действат в полза на лакомото чудовище.

Деморализиран и обезсърчен, аз се оттеглям. Ако можех да разруша първичната туморна маса, бих намалил натиска върху хранопровода. И пак ще мога да пия. Ще мога и да ям истинска храна. Мога да възстановя запасите си от хранителни вещества и да спечеля малко време за отбранителните ми сили. Щях да създам доста проблеми на този изрод.

Но как?

Връщам се там, където е роден ракът. Заставам на границата, пред бързо разрастващите се предградия, гъмжащи от живот, които затварят хранопровода ми и стискат трахеята. Впивам поглед в пламтящото сърце на тази чудовищна столица.

Ех, ако наистина имаше сърце! Или мозък. Някакъв жизнен център, който да ударя и унищожа. Но туморните образувания са душата на полицентризма — всяка отделна клетка е потенциален нов тумор.

Решавам все пак да отида до центъра на моя тумор да видя къде е започнал краят на живота ми. Най-сигурният път дотам е по плетеницата от нови кръвоносни съдове, които ракът е създал, за да се храни. Тръгвам по тях...

И спирам да осъзная нахлулите в ума ми идеи за възможни действия.

Нови кръвоносни съдове... ангиогенеза. Всеки преуспяващ тумор умее да стимулира съществуващите кръвоносни съдове така, че да създава нови разклонения и да ги насочва към себе си, за да храни разрастващата се популация от туморни клетки. Ракът може да нарушава какви ли не правила, но не може да пренебрегне необходимостта от постоянен приток на кръв, ако иска да оцелее. Няма тъкан — нито нормална, нито злокачествена — която да може да расте и дори да съществува без това.

И тази тук не прави изключение.

И ето сега стоя и наблюдавам как собствените ми пулсиращи артерии изпомпват непрекъснато кръв в туморната маса и я хранят. Какво да направя? Туморът вече ме мори от глад... защо пък да не си разменим за малко ролите.

Но как? Да намеря онзи зъбец и да разкъсам артериите?

Не... Целта е да убия тумора, а не себе си.

Ами ако запуша артериите?

И отново... как?

Дали ще мога да ги стесня? Поне мога да опитам.

Започвам с нещо малко. Съсредоточавам се върху най-близката артериола. Искам гладките мускулни клетки във вътрешността на стените ѝ — моите клетки — да се свият и да намалят отвора ѝ. И както съм се взрял в нея, виждам как тубуларната ѝ дължина се свива, намалявайки вътрешния ѝ диаметър с една трета, после наполовина, докато малко по малко стига до деветдесет процента. При толкова стеснен отвор кръвните клетки започват да се трупат една върху друга. Стимулирам слепването на кръвните плочици и предизвиквам оформянето на кръвен съсирек.

Готово! Артериолата е запушена. Край на притока през нея. Радостна възбуда преминава през мен като ток.

Кръвта оттатък тромба се насочва към най-близкото разклонение и тръгва по него. Оставям първия кръвоносен съд запушен и се захващам със следващия — свивам отвора му и го запушвам с тромб, точно както направих и с първия. Продължавам нататък, обхващам все повече и все по-големи кръвоносни съдове и систематично прекъсвам притока на жизнена енергия към тумора, лишavam го от кислород и задушavam до смърт тъканите на мръсното гадно копеле.

Туморът започва да пищи за повече кръв, за нови кръвоносни съдове, които да заменят внезапно дефектиралата стара инфраструктура. Но аз не му позволявам да създава нови съдове. Не съм в състояние да запуша всички артериоли до една, но съм обработил голяма част от туморната маса, която започва да мени цвета си, покрива се със сиво-сини петна, причинени от недостига на кислород в клетките. Туморът не може да се движи, но усещам как се гърчи в агония и с още по-голяма жар продължавам да намалявам притока на кръв към него. Крещя като луд.

Ти си мислеше, че си единствен господар тук, а? Смяташе, че здраво си хванал юздите, нали? Е, чуй ме сега, лигаво копеле! Аз ще си върна живота. Сега всичко е в мои ръце, а ти... ти ЩЕ УМРЕШ!

Разумът в мен знае, че туморът не е същество, няма собствена воля, нито може да ме чуе, но всичко останало иска отмъщение и взема връх над разума — аз съм като Одисей, когато се връща от Троя, и изпълнен с царствен гняв, започва да разчиства дома си. Бесен съм, луд

съм, толкова дълго бях безпомощен пред това чудовище, че сега не мога да се владея.

И тогава, най-сетне, се започва. Туморните клетки лизират. Това е симпатичен научен термин за експлозивна клетъчна смърт. Но тук не мога да бъда обективен. Ако имах крака, щях да затанцувам. Гледам в захлас как се разкъсват мембраните и съдържанието на клетките се разлива в междуклетъчното пространство. Безброй злокачествени клетки изтичат, сбръчкват се и умират. Основното ядро на тумора започва да линее. Но аз продължавам да го стискам в смъртоносната си хватка и да запушвам кръвоносни съдове, докато всички клетки са разрушени.

Ала и моите сили намаляват и накрая отпускам хватата и пускам кръвта отново да тече. Белите кръвни телца нахлуват на полесражението и започват да почистват некротичните останки.

Зрението ми се замъглява, образите затрептяват. Виждам светкавица и изведнъж се озовавам отново на платото, потънал в пот, лежа настрани, кашлям и ми се повдига. Плюя гадна на вкус тъкан. Вече се загорява и на оскъдната светлина ми се струва, че повърнатото е червено... кърваво. Дали не е част от Капитан Карцином?

Оглеждам се. Все още съм в центъра на кръглата вдлъбнатина, но луната я няма, звездите избледняват, а небето на изток сияе.

Какво стана? Колко време съм престоял тук? Чувствам се различен, преобразен, но съм още по-отпаднал от преди.

Устата ми се пълни със солена течност. Преглъщам конвулсивно и...

Преглъщам ли? Нима току-що преглътнах?

— Уил?

Обръщам се и виждам Мая, забързала крачка през платото към мен. Облечена е в дългия си традиционен хюипил, който я покрива от врата до глезените, ала дори на оскъдната светлина на раждащия се ден изглежда прекрасно.

Опитвам се да седна, но нямам сили. Дори не мога да говоря.

Тя носи бутилка. Коленичи до мен и придържа гърлото на бутилката към устните ми.

— Можеш ли? — пита тя развълнувана, в гласа ѝ долавям и надежда, и страх, вкопчили се в битка.

Отварям уста и тя сипва няколко капки от млечната смес, която бе поддържала силите ми през последните няколко дни. Чудесно е на вкус и аз преглъщам.

Преглъщам!

Поглеждам към Мая и кимвам.

— Още, ако обичаш.

И гласът ми, макар все още дрезгав, все пак е по-ясен — натискът върху гласовия ми нерв е отслабнал!

Мая сипва още мляко в устата ми и плаче. Едва преглъщам — не от болка или притискане на гърлото, а защото и аз плача. Все пак гълтам — прекалено съм гладен и жаден, за да допусна каквото и да било да възпрепятства пътя на този чуден нектар на богинята... и между хлипанията тя продължава да ме храни — глътка по глътка...

— Стига ти засега — заявява Мая по едно време. — Ще ти стане лошо.

Кимвам. Иска ми се да изпия бутилката до дъно, но знам, че е права.

— Какво стана? — попитах аз.

— Ти ми кажи.

Разказвам ѝ как съм паднал в тялото си, видял съм клетките си и съм се намесил в жизнените си процеси. Отначало кима, после се усмихва и усмивката ѝ става все по-широка и по-широка, а накрая, когато ѝ обяснявам как съм задушил основната част от тумора в мястото на възникването му, стисва ръцете ми, отмята глава назад и започва да се смее.

— Да! О, да, Уил! — вика тя и по бузите ѝ се стичат сълзи. — Успял си. Открил си Петата хармония!

Така ли? Не съм съвсем сигурен. Беше се случило нещо прекрасно и преобразяващо... нещо, което най-сетне заслужава да бъде определено с тази изтъркана до смърт дума „невероятно“. Но какво?

— Да не би да е звукът, който чух вътре в себе си?

— Не, не — клати глава тя. — Петата хармония не е звук, тя е начин на съществуване, наличие на пълна хармония между теб и тялото ти. Тя е новото ниво на съзнание, за което ти говоря.

— Но аз мислех, че това са само приказки. Дори не съм си мечтал... Та аз съзнавах какво става на клетъчно ниво. Не, дори по-

дълбоко — на молекулярно ниво.

— Не говори в минало време.

— Искаш да кажеш, че станалото тази нощ няма да е еднократно събитие?

— Разбира се. Веднъж придобита, Петата хармония остава в теб завинаги.

— И пак мога да се върна там, така ли? Когато си поискам ли? Защото още не съм свършил с тумора, има още много работа.

— Да, когато си пожелаеш. Ще трябва да се връщаш, докато изкорениш всички метастази, но почакай да събереш сили. Сега си изтощен.

Аз вече се чувствам по-силен. Изправям се да седна и ми се завива свят, но спира след няколко секунди — светът престава да се върти, но не и мозъкът ми. Затварям очи и се опитвам да анализирам случилото се, да намеря рационално обяснение.

Толкова е лесно да зачеркнеш преживяното през нощта, като го обявиш за сън или някакви сложни халюцинации. И все пак...

Притискам пръсти към гърлото си... възлестите образувания около лимфните възли са още там, но изненадващо по-малки.

Освен това факт е, че сега мога да гълтам и гласът ми се завръща.

Мога да се направя на идиот и да кажа, че продължавам да халюцинирам, а мога просто...

... да приема случилото се.

— Но защо ти трябваше през цялото време да си толкова потайна? Защо не ми каза какво ми предстои?

Тя се усмихва кисело.

— И как щеше според да реагира Сесил?

Права е. Абсолютно. Сесил щеше светкавично да се върне в Уестчестър. Дори сега част от мен се напъва и се мъчи да намери научно обяснение на станалото.

Погледът ми попада на зъбците, които все още стърчат в дупките и сочат четирите краища на света.

— Зъбците — казвам аз, протягам се и хващам огнения зъбец, защото си спомних как белязах с него две ракови клетки. — Те го направиха.

Мая клати глава.

— Какво има?

— *Ти* го направи — настоява тя.

— Какво искаш да кажеш?

Мая посочва хладния лъскав зъбец в ръката ми.

— Перото на Дъмбо — усмихва се широко тя.

— Да не би да твърдиш, че през цялото време съм имал тази способност?

— През цялото време — кима тя.

Събирам и другите три зъбеца.

— Тогава защо ме накара да мина през какъв ли не ад, за да се сдобия с тези неща?

— Ти имаше способността, но не знаеше как да я използваш. Не знаеше как да отключиш тази своя способност, а дори и случайно да откриеше пътя, беше заключен зад твърде много стени, за да постигнеш нещо. Първо трябваше да премахнеш стените, да свалиш пластове, с които се бе отделил от истинската хармония с твоето собствено тяло. Обикновено минават години, докато човек намери пътя към Петата хармония, но ти нямаше години, затова трябваше да те поведе по трудния път. А за да се получи, трябваше да те накарам да пожелаеш силно да го постигнеш, за да можеш да направиш необходимия скок да го намериш. Зъбците ти помогнаха да се съсредоточиш, но способността винаги си е била в теб.

Сещам се за Савана и сега разбирам какво е имала предвид, като каза, че са унищожили нейния тумор. Но...

— Чакай малко. Ами Савана? И тя нямаше на разположение години. Не ми казвай, че и нея си я мъкнала тук и си я карала да лети с хвърчило и да танцува по разтопена лава.

Лицето на Мая става сериозно.

— Савана бе отворена. Не затворена като теб. Около теб имаше толкова много стени, Уил. Дори онази нощ, когато бяхме заедно и ти бе вътре в мен, аз се опитах да вляза в теб. Мислех, че стените ти ще паднат тогава, но не би. Макар и на гребена на страстта, ти не ме допусна до себе си, стените ти останаха между нас.

Сега разбирам защо бе ударила с юмруци по пясъка. Значи не е било от чисто сексуална неудовлетвореност.

— Със Савана беше сравнително лесно — каза Мая. — Тя нямаше твоите стени. Нито имаше твоите способности.

— Не разбирам.

— Нима още не си разбрал, че си специален? Че си курандеро.

— Лечител.

— Да. Като мен. Не са много хората като нас. Затова Майката искаше да бъдеш спасен.

— Значи не всеки може да направи това, което направих току-що?

— Всички имаме способността да се самолекуваме, но в различна степен — някои в много малка степен, други — в по-голяма. Савана е някъде по средата, но нямаше да може сама да се излекува. Нейният тумор беше много силен. Тя имаше нужда от помощ.

— И ти ѝ помогна.

— Да. Понякога се появява някой, който не само може да излекува себе си, но може да помага и на други да се лекуват.

Надигам бутилката и отпивам от млечната смес, опитвайки се да проумея думите на Мая.

— Като мен?

Очите ѝ греят.

— Да. Ти си роден лечител. Това е огън, който гори вътре в теб. Затова си пренебрегнал желанието на баща си и си предпочел медицината пред правото. Затова и личният ти живот е страдал от твоята отдаденост на работата, затова медицината винаги е била най-важното нещо в живота ти. Ти си лечител, Уил. Това е част от теб, както пръстовите ти отпечатащи и цветът на кожата. И сега ще можеш да продължиш да лекуваш, но по нов, различен и по-добър начин.

— Как? Като влизам в тялото на човека и оправям физиологията му, както направих със себе си преди малко ли?

Остатъкът от стария Уил се опитва да отхвърли подобна възможност, но аз му запушвам устата.

Приеми... приеми...

Мая кима.

— Ако пациентът ти позволи. Не можеш да влезеш в някого, ако той не иска. Те трябва да те приемат.

— Малко е... страшно.

— Да. Да, така е. Отначало е ужасяващо. И невинаги се получава. Понякога те пускат да влезеш, но организъмът им се

съпротивлява. Ала когато двамата с пациента сте в хармония, можеш да вършиш чудеса. Чувството е неопишуемо, Уил.

Чувствам се смаян при мисълта за невероятните перспективи, които се разкриват пред мен. Можех да лекувам хората и да променям живота им за по-добро, да им давам втори шанс като този, който бях получил току-що...

И изведнъж ми става тъжно.

— Всичките тези години — въздъхвам аз. — Колко много щях да направя, ако знаех. Толкова време съм похабил. Искан ми се да ме беше открила по-рано?

— И на мен — тихо казва тя, впила очи в моите. — По много причини.

Хващам ръката ѝ.

— Да. Защо трябваше да чакам да стана на средна възраст, за да те намеря... да намеря себе си? Нямаме време за губене, Мая. — В ума ми бликат хиляди възможности. — Можем да постигнем повече от това да лекуваме хората един по един. Можем да използваме способностите си, за да развием медицината като наука. Ние виждаме работата на клетките, болни и здрави. Представяш ли си какъв изследователски инструмент е това? Медицината може да влезе в своята златна епоха с наша помощ!

Тя клати глава.

— Времето не е проблем. Но да развием медицината като наука... това е сериозен проблем.

— Защо? Като видят...

— Но те няма да видят. Медицината, науката въобще, е пълна с хора като Уилбър Сесил Бърли. Помниш го, нали?

Истината в думите ѝ залива със студена вода пламъка, разгарящ се в мен. Помня какъв бях преди седмица. Представям си какво щях да направя, ако някой бе дошъл при мен да ми каже: „Виждам как работят клетките“.

Разбира се, приятел. Аз пък имам летяща чиния на паркинга, която ще те върне на Алфа Кентавър.

Обаче не се предавам.

— Ще намеря начин. Но ще ми трябва време, а ние нямаме никакво време за губене.

— Не се тревожи за времето — казва тя. — Ще имаш колкото си поискаш. Но преди да отидеш където и да било, и да правиш каквото и да било, трябва да опознаеш силата си, да научиш докъде се простират възможностите ти, да свикнеш с тях, да изследваш всяка гънка и всяка ниша в тялото си. Трябва да намериш и унищожиш всички ракови клетки до последната. После трябва да потърсиш други проблемни места в тялото си и да се научиш да ги оправяш: да намираш стесняващи се артерии и да ги почистваш, да възстановяваш износения хрущял в артритни стави, да заменяш остарели и повредени клетки с нови...

Изумен съм.

— Нима мога да правя такива неща?

— Разбира се. Имаш пълен контрол над тялото си.

— Но ако мога да заменям застаряващи клетки...

— Да? — пита тя нетърпеливо.

— Тогава няма нужда да...

Бавна усмивка разтегля устните ѝ и очертава трапчинките.

— Нали ти казах, че времето не е проблем?

И тогава бавно нарастващата в тялото ми сила изведнъж ме напуска. Трябва да се опра с ръка, за да не падна по гръб върху скалата. Упоритите въпроси и противоречивата информация за различните Май Куенел в докладите на Терзиски пак нахлуват в главата ми.

— Мая — започвам аз. Гласът ми отново е пресипнал, но не от тумора. — Коя е Мая Куенел, завършила Сорбоната... през 1938?

— Аз.

— А Мая Куенел, арестувана в Орегон през 1972?

— Пак аз. Не можех да седя и да бездействам, докато те сечаха прекрасните древни гори на Майката, за да правят дървесна пулпа.

Затварям очи. Трудно ми е да го възприема.

— Мая... на колко години си?

— През март ще навърша деветдесет.

Каза го съвсем небрежно.

— Но очите ти... различни са от очите на онази полицейска снимка. Ти ли ги...?

— Промени? Да. Когато ме арестуваха и регистрираха, разбрах, че оставям след себе си снимков материал, който можеше да ми

създаде проблеми след време. Реших, че е достатъчно да си променя цвета на очите от тъмнокафяв в светлозелен. Сега знам, че е трябвало да променя и пръстовите си отпечатъци.

— И това ли можеш да направиш?

— И ти можеш. Отнема много време и иска търпение, но е възможно да се правят много промени.

— Ала защо искаш да запазиш способностите си в тайна?

Тя стисва мрачно устни.

— Мислиш ли, че ако разкриеш способностите си пред света, хората ще те приемат с отворени обятия? Ще разбереш, че светът е пълен с лица и организации — особено научните общности и мразещите света религии — които ще виждат в теб заплаха. Трябва да стъпваме тихо, Уил. Трябва да си вършим работата скришом и винаги да се оглеждаме за други като нас.

Права е — някои могъщи слоеве в обществото наистина ще ни възприемат като заплаха, но въпреки това не съм убеден, че ще мога да запазя новата си сила в тайна завинаги. Мая е мъдра и много по-отдавна се занимава с това. Ще следвам съветите й... засега.

Тя сякаш чете мислите ми.

— Не си мисли, че ще можеш да се върнеш към онова, което си бил, и там, където си бил. Ако се опиташ, ще съжаляваш.

Мая става и ми подава ръце. Хващам се за тях и я оставям да ми помогне да стана. Мускулите им са слаби, краката ми треперят и се огъват, но аз успявам да се изправа и да блокирам коленете разгънати. Тя ме обгръща с ръце и шепне в ухото ми.

— Получаваш нов живот, Уил, но срещу определена цена. Старият Уил го няма вече. Ти излезе от какавидата, наречена Уилбър Сесил Бърли. Теглена е черта след тази част от живота ти и връщане назад няма. От този миг нататък ще виждаш света — живота, съществуването, всичко — в нова светлина, която ще те държи винаги отделен на крачка от по-голямата част от човечеството. Ти ще си различен, Уил, и хората ще го усещат.

— Какво ме е грижа за другите хора, щом като имам теб? Защото... Обичам те, Мая. — И мисля, че никога не съм го казвал толкова искрено и толкова сериозно, колкото сега. Тя е повече от хубава, любяща, грижовна жена, тя е сродна душа. Ако има Шеста хармония — точно нея чувствам, когато гледам Мая. Всички други

жени... всички други хора, които съм срещал в живота си, сякаш губят плътност, избледняват и изчезват, остава само Мая. — Обичах те вчера сутринта, обичам те и сега, и ще те обичам, докато дишам.

Чувам я да плаче. Опитвам се да се отдели от нея и да погледна лицето ѝ, но тя се притиска към мен.

— Какво има?

— Бях толкова самотна.

И изведнъж си представям как се е чувствала през всичките тези години. Тя не остарява, а всички, които обича, остаряват и умират.

— Научи ме — моля я аз. — И заедно ще правим чудеса.

Мая се отдръпва на няколко сантиметра и аз виждам сълзи по страните ѝ.

— Няма да сме заедно, за съжаление.

Нещо в гласа ѝ спира дъха ми.

— Какво?

— Ще бъдем като две части на едно цяло, винаги. Ще останем тук заедно дълго време, докато те науча на всичко, което знам. Но след това ще трябва да се разделим.

Кожата ми изстива.

— Не! Какво говориш?

— Само за известно време, Уил. Не можем винаги да бъдем заедно.

— Защо?

— Гейя иска да се разделяме за известно време. Толкова сме малко, а има толкова много работа. Сам виждаш. Но ти няма да ме загубиш, Уил. Винаги ще знаем къде е другият, винаги ще можем да се откриваме и когато се намерим, ще бъде сякаш никога не сме се разделяли.

Нейната увереност намалява болката в душата ми, но само малко. Имам чувството, че губя толкова, колкото и печеля.

— Ами във времето, когато не сме заедно? — питам аз.

— Ще пътуваш, ще усъвършенстваш способностите си и ще лекуваш хората. Ела.

Тя се отдели от мен, хваща ме за ръка и ме води към ръба на платото.

Заставаме един до друг, загледани към селото и океана. Започва нов ден за нас, а за мен започва един цял нов свят.

— Пред нас има много работа и много любов — прошепва Мая.
— А двамата с теб имаме всичкото време на света, за да се радваме и на двете.

[1] Вид клетъчен органел, чиято функция е да произвежда енергия. — Б.пр. ↑

[2] Вид клетъчен органел, чиято функция е да модифицира и нагъва новите протеини и липиди. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Франсис Пол Уилсън

Заглавие: Петата хармония

Преводач: Сашка Георгиева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Унискорп“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Милка Рускова

Художник: Живко Петров

Коректор: Милка Белчева

ISBN: 978-954-330-368-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19080>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.